

Anatomia d'un Mandat

Anatomia d'un Mandat

**Anatomia
d'un Mandat**

Index

- 11 **Presentació**
- 14 **Introducció**
València, passat i futur progressista
Ciutat en tensió
Un clàssic: L'enemic exterior contra el poble
La crisi? Ah, això és cosa d'uns altres
Cap a una ciutat sostenible
- 27 **1 Una ciutat compartida i equitativa**
Valor de llei
L'impuls socialista a les polítiques de gènere
Confiança en el poder de les paraules
Igualtat com a sinònim de rigor, ambició i convicció
Un continu quefer en el que queda per fer
- 43 **2 Una ciutat habitable**
Una lectura miope del territori
L'horta, un paisatge en el qual ens reconèixer-nos
Planificació generosa, pobra execució
Més encara: La requalificació del sòl dotacional o Tot és negoci
L'habitatge o catàleg de previsions irracionals
Revisió o més del mateix?
Les propostes. Hi ha un altre model de ciutat
Una alternativa progressista
L'hàbitat de la ciutadania
- 63 **3 Una ciutat transitable i saludable**
La mobilitat necessita un pla
És verd i passa per ta casa
Una política ambiental d'aparador
Ciutat d'excessos lumínics, sonors i atmosfèrics
Els cartells no curen
L'esportivitat del Govern espanyol
- 83 **4 Una ciutat educadora**
Els xicotets, a la cua
Estrenar barris sense col·legi
Molts col·legis vells, pocs nous
Idiomes per a què?
Els reptes als quals ens enfrontem
- 97 **5 Una ciutat més humana i cuidadora**
Un risc evitable: l'exclusió
Volant baixet cap el més alt
Allò primer, sensibilitat
Depenents de... l'Administració
Més serveis, més socials
Reptes cada vegada majors
Ningú és absolutament capaç
Què menys que un mínim
Allò intel·ligent és integrar
Capitalitat social
- 117 **6 Una ciutat responsable**
La ciutadania respon...
... si se li pregunta
Un model de gestió deficitari, obsolet i tancat
La irresponsable fal·làcia dels ingressos
Les irresponsables prioritats de la despesa
L'irresponsable desbordament del deute
La veritat sobre qui paga els comptes
La responsabilitat pressupostària de l'oposició
La responsabilitat social d'un territori

- 133 **7 Una ciutat culta**
Diguem-ho sense rodejos, és espoli
Allò modern és preservar els senyals d'identitat
Llocs emblemàtics embolicats en la desídia institucional
Falta de llum en l'angle públic de la cultura
La Mostra o el viatge enlloc
Contra l'oblit
Valencià sí, gràcies
L'aire de la ciutat ens fa lliures... o n'hauria de fer-nos
- 155 **8 Una ciutat amb un lideratge modern**
La ciutadania respon...
... si se li pregunta
Un model de gestió deficitari, obsolet i tancat
La irresponsable fal·làcia dels ingressos
Les irresponsables prioritats de la despesa
L'irresponsable desbordament del deute
La veritat sobre qui paga els comptes
La responsabilitat pressupostària de l'oposició
La responsabilitat social d'un territori
- 179 **9 Una ciutat amb un govern transparent**
Transparència, per a què?
Subvencions, per a què?
Contractes, per a qui?
Estratègies i desenvolupament ... de tècniques opaques
... i l'alcaldessa es va rentar les mans
Sense notícies de Gürtel
Total per uns bolsos!
Darrere els passos de Canal 9
El bon govern pot esperar

- 195 **10 Una ciutat innovadora i creativa**
Llum nova sobre ciutats de sempre
Entre innovadors camina el joc
El talent ja està aquí
Qualitat de vida en temps de crisi
València en la cruïlla
- 207 **11 Una gran conversa**
On les coses passen
Amb qui té res a dir
La campanya més llarga de la democràcia
Converses esportives d'alt nivell
Conversar per governar d'una altra manera

Maig 2007

Maig 2011

ANATOMIA D'UN MANDAT

Han passat quatre anys –encara que començarem aquesta marxa uns mesos abans- des que iniciarem una intensa experiència a la nostra ciutat i amb la nostra ciutadania.

El document que tens a les mans és un breu recorregut per aquest període de temps d'activitat pública i algunes reflexions que ens suggereix i, en tot cas, des del convenciment de l'obligació de respondre davant la ciutadania de tots aquells i aquelles que exercim l'activitat política.

No pretén ni molt menys ser exhaustiu en el relat de l'activitat d'aquests anys, però sí destacar les iniciatives més significatives, sempre concebudes amb l'esperança de millorar la vida de la gent que pobla la nostra ciutat. Aquesta idea ha estat sempre present en la nostra acció, perquè estem convençuts que una de les funcions de l'oposició ha d'aportar propostes que aporten beneficis als qui més els necessiten, i a tota la ciutadania en general.

Però aquest convenciment deu molt a l'entusiasme i a l'esforç, a la lleialtat, al treball en equip, a la humilitat de qui mai creu estar en possessió de veritats absolutes, de qui sap que forma part d'un corrent polític de llarg recorregut que recull els fruits del treball de molts socialistes i progressistes que van governar la ciutat i, també, als qui ens van precedir en la seua difícil labor d'oposició. Aquest document és també un reconeixement al seu treball, com vol ser un bon instrument pels quals han de continuar-ho.

Tenim un projecte, ho vam tenir i ho tenim, al llarg d'aquestes pàgines es troba un relat coherent, un projecte de ciutat real, construït en el dia a dia, però sostingut per un pensament potent i rigorós i, sobretot, travessat

per les idees il·lustrades de la llibertat, la igualtat, la solidaritat, i la justícia; aquelles idees que no desisteixen en la seva obstinació de buscar la dignitat de les persones en cadascuna de les seues accions.

Ha sigut un mandat dur. Com un castell de naips s'ha desmuntat un model de creixement econòmic impulsat pel PP, però les seues repercussions polítiques, socials i culturals solament podran mesurar-se amb certa precisió des de la distància que ens pot donar el temps. Potser estiguem assistint a un canvi de grans dimensions, a una crisi en la qual el vell no acaba de morir i el nou no acaba de nàixer.

També ens hem trobat amb la gravetat de la corrupció. Les institucions, la política, la democràcia estan en qüestió en la nostra Comunitat i també a la nostra ciutat s'ha instal·lat l'opacitat i la falta de transparència, la despesa desmesurada i el deute injustificat.

La nostra contribució des de la humilitat i les limitacions pròpies de l'oposició s'ha dirigit a explorar, suggerir i perfilar un altre model econòmic, al que sí ha fet front el Govern Socialista de Rodríguez Zapatero. També hem posat la nostra obstinació a dignificar la política, en que siga una activitat transparent, generadora de confiança i complicitats; en definitiva, a fer de la nostra una democràcia avançada, amb unes institucions fortes.

Hem fet aquest recorregut amb la ciutadania, perquè creiem que la política és escoltar i aprendre, és col·laborar i cooperar. Hem mantingut una gran conversa plena de petites converses i de grans trobades. Una actitud que difereix del desencontre constant, la crispació com a norma que marca l'estratègia del Partit Popular, una tensió permanent que repercuteix greument en el clima social i dificulta l'acció política.

Malgrat tot, hem estat capaços d'articular un discurs, presentat aquí a manera de decàleg, deu característiques d'una ciutat sostenible que aquests

anys ha anat construint cadascun dels membres d'un grup municipal que he tingut l'orgull d'encapçalar, vaja en aquesta presentació el meu agraïment, des de la satisfacció del deure complit, han estat temps durs, els hem passat junts i juntes i....ha valgut la pena.

Carmen Alborch Bataller

Primavera 2011

“Què configura una ciutat? Tot el que s’ha dit, somiat, destruït, esdevingut. L’edificat, el desaparegut, el somiat que mai es va fer realitat. El viu i el mort”.

Cees Nooteboom

Han passat més de quatre anys des que ens presentem a les eleccions amb el ferm desig d’aconseguir l’alcaldia de la nostra ciutat i, sobretot, d’aconseguir fer de València un lloc millor per a tothom. En aquesta direcció hem treballat amb convicció, obstinació i entusiasme i vam fer una campanya imaginativa, participativa i incansable. Durant aquests quatre anys hem demostrat que també és possible treballar pels interessos de la ciutat des de l’oposició.

Els i les socialistes afrontem les eleccions municipals de 2011 amb Joan Calabuig com a candidat a l’alcaldia de València. El nostre company lidera una nova candidatura en la qual tenim posada la il·lusió d’un futur govern progressista. Amb aquest objectiu, els candidats i candidates que prendran el relleu en la corporació a partir de juny compten amb tot el nostre suport i amb el patrimoni del Grup Municipal Socialista en aquest mandat que entra en la seva recta final.

En aquests anys hem complert el nostre compromís de seguir treballant dia a dia per millorar la ciutat i la vida dels valencians i valencianes amb una oposició crítica i propositiva alhora. Amb la mateixa convicció, obstinació i entusiasme hem anat plasmant un altre projecte de ciutat, diferent al de la dreta conservadora. Ho hem fet convençuts que és possible una altra ciutat que mire al futur des de la modernitat i pugua fer front als grans reptes que planteja un món cada vegada més complex. Només és possible afrontar aquests reptes amb èxit col·lectiu si es compta amb l’energia de tota la ciutadania, conciliant interessos, esforços i esperances, no enfrontant-los. Amb idees fermes, però tarannà obert i flexible, sense imposicions. Escoltant i aprenent, en definitiva.

València, passat i futur progressista

Aquests anys hem après que és bé recordar que els Socialistes Valencians guanyàrem les eleccions que van donar accés al govern municipal de la dreta en 1991. I que convé també recordar que València ha tingut governs progressistes fa no gaire temps. Com a tantes ciutats eixides del franquisme, la València que ens trobem els socialistes en la Transició arribava a la democràcia amb infraestructures primàries, amb importants capes de la població sense accés a serveis de primera necessitat i amb barris senyors marginats. A la calor d’un moviment ciutadà vigorós i entusiasta, els governs municipals progressistes van ser llançant els llastos del passat i construint amb una ciutadania il·lusionada la ciutat del futur. Teníem llavors, com tenim ara, un altre projecte de ciutat i una altra manera d’intervenir políticament, una altra idea de la democràcia i de la ciutadania que hem defensat al carrer i en la Corporació al llarg d’aquests anys. I ho hem fet front a un govern municipal presidit per algú obstinat a esborrar el passat progressista recent mentre manté a Franco com a alcalde honorari.

“Gràcies als grans projectes iniciats en anteriors etapes de govern i als quals el govern actual ha desenvolupat, València projecta la seva imatge exterior amb major força i exerceix un indubtable atractiu sobre un creixent nombre de persones”. Amb aquest ànim de concòrdia i confiança a la nostra ciutat, però reafirmant amb força l’herència socialista, ens expressem per primera vegada en l’hemicicle municipal el 16 de juny de 2007. En l’acte de constitució de l’Ajuntament nostra portaveu va assenyalar les idees bàsiques, els eixos sobre els quals anava a discórrer la nostra acció política durant tot el mandat.

Ens preocupava el gran dèficit en equipaments públics que sofria la ciutat. Malament que li malgrat l’alcaldessa, era i cal posar l’èmfasi a “la ciutat dual” que necessita corregir els seus desequilibris. Per això, en ocasió de la revisió del Pla General d’Ordenació Urbana de 1988, vam posar de manifest que el 70% de les dotacions públiques planificades fa més de

20 anys seguien pendents. El Partit Popular va desaprofitar gran part de les plusvàlues generades pel boom immobiliari sense que l'espai públic creixés en la mateixa proporció. Per això, els desequilibris entre els barris segueixen existint i les petjades de l'exclusió i la marginació persisteixen com a senyals d'identitat de la ciutat dual.

Assenyalàvem la necessitat que la col·laboració entre les diferents administracions que operen a la nostra ciutat formi part de l'agenda política permanent. L'aplicació de determinades lleis estatals, com la d'Autonomia Personal o la d'Igualtat entre Homes i Dones han ofert una excel·lent oportunitat per a la cooperació. També les infraestructures, el transport públic o fins i tot el sanejament i proveïment d'aigües. Però lamentablement, al llarg d'aquest mandat hem pogut comprovar com el govern municipal del Partit Popular situa la confrontació amb el Govern d'Espanya com un eix estratègic de la seva acció política per pur interès partidari, encara que això vaja en detriment dels valencians en conjunt. S'han perdut inversions estatals i fins i tot fons europeus per enfrontar-se al Govern socialista i agitar el fantasma del victimisme i la discriminació. I sempre ho hem denunciat.

Plantejàvem la necessitat del bon govern, amb una gestió eficaç i eficient dels assumptes i recursos públics, amb una corporació transparent. No obstant això, hui l'Ajuntament de València és el segon més endeutat d'Espanya, després de Madrid. És, també, un dels ajuntaments menys transparents de l'Estat, en el qual la política de contractació, de subvencions, de fundacions i entitats opaques pot ser l'avantsala de pràctiques corruptes i de constitució de xarxes clientelars. Hem vist com s'ha actuat amb la prepotència que dona tenir massa poder durant massa temps, fins a arribar a criminalitzar col·lectius discrepants. I hem temut la suspensió de la capacitat crítica d'una ciutadania impotent davant l'espiral del silenci que pot provocar l'exercici prepotent del poder des de les institucions.

Enteníem, i entenem, que el bon govern havia de descansar en una potent participació ciutadana. Dèiem que "ha d'explicar per tots els grans

projectes amb l'opinió de la ciutadania i buscar el més ampli consens". Al llarg d'aquests anys hem comprovat la dificultat que té el Partit Popular per assumir aquesta idea i, més encara, per portar-la a la pràctica. Els retards en l'engegada d'importants instruments, com el Reglament de Participació o el Consell Social de la Ciutat, han posat de manifest aquest tarannà.

Preteníem, i així ho manifestem, fer que València exercís el lideratge que li correspon, com cap i casal i centre d'una potent àrea metropolitana que li permetés, en un món globalitzat, participar en bones condicions del sistema de ciutats espanyol, europeu i mundial. Aquest lideratge ha de tenir uns objectius estratègics ben definits. I ha de donar-nos protagonisme en un nou model de desenvolupament que faci de la nostra ciutat, com dèiem llavors, "una ciutat més pròspera, culta, sostenible, habitable, segura i saludable". Una ciutat per a la vida digna.

Ens vam comprometre, des del limitat paper de l'oposició però sempre amb ambició, a caminar en la nostra acció política per aquesta sendera, a rendir comptes de la nostra labor a la ciutadania i al partit al que hem representat. Entenem que les i els representants de la ciutadania, pel bé de la bona política i per una democràcia de major qualitat, hem d'assumir les nostres responsabilitats. És el sentit d'aquest escrit: adonar de la nostra acció i la del govern municipal, reflectir el treball, la reflexió i l'experiència acumulada.

Aquest document és també la reivindicació del treball fet. S'acompanya de la reflexió a la qual ens obliga una acció política realitzada en unes condicions complexes, amb una sovint gran dificultat de fer visible el nostre discurs, la nostra crítica o la nostra proposta. Vam mostrar aquí la part d'aquest treball més significativa, considerant que l'activitat política se substancia en la trobada amb la gent, en centenars de reunions i actes que no inventariem però que els membres del Grup Municipal Socialista han traduït en iniciatives polítiques.

Ciutat en tensió

L'àmbit local és l'espai privilegiat, per la seva proximitat al territori i la vida quotidiana, per propiciar i estimular una major implicació ciutadana. Molt del futur de la credibilitat de la política es juga a les ciutats, per diverses raons. En primer lloc, perquè les grans aglomeracions urbanes sofreixen amb major intensitat els fenòmens d'individualització, “defamiliarització” i de fragmentació social. El govern d'aquesta complexitat requereix canvis de gran importància en la concepció i la intervenció política.

En segon lloc, perquè les ciutats acusen les tensions de la globalització. Competeixen amb moltes altres ciutats i s'insereixen en xarxes de ciutats que requereixen coordinació, cooperació i planificació, amb intervenció de diferents actors polític-públics, però també d'institucions o entitats privades. Són la cruïlla de tensions que vénen de dins, amb una ciutadania implicada en múltiples conflictes, i de fora, obligant a redefinir el propi territori, les pròpies competències i la pròpia acció política.

En aquest context, València compta amb un total de 815.440 habitants, constituïda en centre d'una extensa àrea metropolitana que aconsegueix el milió i mitjà. Representa el 16% de la població de la Comunitat Valenciana. Igual que succeeix en moltes de les ciutats espanyoles, es donen processos d'envelliment de la població (un 17,7% són persones majors de 65 anys), de consolidació de la població immigrant (15,12%), de fort increment, en un termini relativament curt, de famílies d'una o dues persones (57,7%) i una taxa de desocupació del 17,1%.

Aquesta és la realitat que cal governar. La proximitat a aquesta realitat de les institucions locals, de les diferents demandes, dels diferents conflictes, de les freqüents tensions produïdes a la ciutat, obliga als governs locals a donar respostes en les quals està en joc la seva credibilitat i molt de la força de la democràcia. Coincidim amb el Partit Popular que els governs locals

hauran de comptar amb els recursos financers que els permetan afrontar adequadament aquesta realitat, però no coincidim en absolut en els temps ni en la forma de plantejar-ho.

València és una ciutat afortunada, amb innumbrables recursos humans, naturals i patrimonials que, si es potenciessin, serien capaços d'atreure el talent i brindar oportunitats perquè la ciutadania millorés la seva qualitat de vida.

Un clàssic: L'enemic exterior contra el poble indivís

Tenim la impressió de que Patrick Charaudeau pensava en la València actual quan expressava la seva visió de el “discurs populista” com “una alteració del contracte polític, com una estratègia de manipulació en la mesura que utilitza les mateixes categories que el discurs polític però des de l'excés”. El discurs populista, deia el pensador francès, “s'esforça a escenificar una descripció catastròfica de la situació social de les quals és víctima el poble, una denúncia dels culpables, l'exaltació de valors i l'aparició d'un home/dona providencial, carismàtic i visionari.”

El govern de Rita Barberá i la seva acció política és un model d'aquest discurs populista. Es tracta d'un discurs d'una gran eficàcia per als interessos dels conservadors valencians. Però és una mala notícia per al progrés de la nostra ciutat i per a la qualitat de vida de molts dels seus habitants, per a la qualitat de la democràcia en suma.

El discurs populista s'articula construint “imaginariis socials” que Rita Barberá ha utilitzat i construït com a protagonista dels seus propis discursos. Així, davant una greu crisi econòmica que aconsegueix a aspectes culturals, socials i polítics de primera magnitud, l'alcaldeessa ha potenciat l'imaginari victimista en lloc de buscar solucions consensuades als grans

reptes de la ciutat.

Rita Barberá ha expressat públicament la seva predilecció política per la desqualificació del Govern, personalitzant-la en el seu president, José Luis Rodríguez Zapatero, i eludint tota responsabilitat de la Generalitat Valenciana i de l'Ajuntament de València sobre els problemes de la ciutat. És una manera de crear dreceres demagògiques per atribuir tot el positiu a les administracions governades pel Partit Popular i tot el negatiu a les governades pels socialistes. Es tracta, en definitiva, de la creació de l'imaginari de la satanització dels culpables.

No falta en la construcció de l'imaginari populista valencià l'exaltació de l'element identitari dels "valors", de la història, de les tradicions: el conflicte és de tot el poble valencià. No hi ha altres conflictes, no hi ha classes, no hi ha pobres, ni marginats, com tampoc hi ha privilegiats o polítics irresponsables o corruptes. Així es desplacen, minimitzen o oculten tots els conflictes propis d'una societat complexa i en crisi. Es construeix així l'imaginari de la identitat.

Quan la identitat i els interessos d'un poble estan en perill i el culpable està clarament definit i assenyalat, és imprescindible un líder salvador que davant la ciutadania apareix com el destinat a defensar-la de l'enemic exterior. Així es crea l'imaginari del salvador. O salvadora, en el cas de València.

El pitjor del populisme del Partit Popular és que afecta a la qualitat de la democràcia i de l'Estat de Dret. El joc democràtic hauria d'integrar amb normalitat la col·laboració i la cooperació, el principi de lleialtat institucional i el respecte al pluralisme polític. Però la dreta valenciana ha preferit qüestionar la independència judicial; apropiant-se de mitjans públics de comunicació, com a Canal 9, al que mai ha tingut accés el grup municipal socialista i en el qual la portaveu va arribar a estar més d'1.000 dies sense aparèixer; insultar al president del Govern, o desqualificar mitjançant la crispació i l'enfrontament a qualsevol adversari. Tot això des d'una estratègia populista que, en el cas de Barberá, busca apropiant-se de tot el positiu

i atribuir el negatiu als seus adversaris polítics para, en definitiva, ocultar la seva ineficàcia per gestionar la complexitat de la ciutat.

La deterioració institucional impedeix afrontar els problemes, avui especialment crítics, que els poders públics han de resoldre. La construcció d'imaginari oculta o ajorna el reconeixement de la realitat. Però avui, la realitat és la crisi i la crisi no admet demora.

La crisi? Ah, això és cosa d'uns altres

La major part d'aquest mandat ha vingut marcat per la crisi econòmica, la magnitud de la qual i profunditat ha posat en relleu les fragilitats del nostre sistema de desenvolupament i ha omplert d'incerteses la vida de la gent. Per això, estem obligats a replantejar-nos molts dels factors sobre els quals assenta aquest model.

En aquestes condicions, l'estratègia política de la crispació com a pauta generalitzada, la simplificació de la "culpabilitat" en l'adversari polític no només és indecent i irresponsable. També obstaculitza la sortida de la crisi i genera desconfiança econòmica i social. I tapa les vergonyes municipals en foment de la desocupació, en endeutament i falta de transparència. Falta, en definitiva, d'un projecte per a València que el seu Ajuntament és incapaç de promoure, com és incapaç d'innovar i recollir el talent i l'esperit emprenedor valencià.

En la lectura d'aquest document podrà observar-se amb major deteniment, quin ha estat la resposta de les diferents administracions davant la crisi i el seu significat per a la nostra ciutat.

El Govern d'Espanya ha respost amb iniciatives de llarg recorregut com és la Llei d'Economia Sostenible. Perquè és una llei que intenta impulsar

les reformes precises per accelerar i enfortir la eixida de la crisi, situant al nostre país en el camí d'un creixement sostenible.

El creixement de l'economia espanyola, i en major proporció la valenciana, en els últims quinze anys ha estat superior al dels nostres principals socis comercials i ens ha permès convergir amb els nivells de renda per càpita de la Unió Europea. Però aquest creixement s'ha interromput amb la crisi global, provocant l'ajust de la nostra estructura productiva, especialment en el sector de la construcció, amb dramàtiques conseqüències en termes d'un fort increment de l'atur.

L'economia sostenible és una resposta de llarg abast, que contempla el desenvolupament des del seu vessant econòmic, social i ambiental, permetent satisfer les necessitats presents sense comprometre les futures. S'aborden, així, una sèrie de reformes estructurals per a un canvi de model productiu amb aquesta llei.

Però el Govern espanyol va tenir també respostes immediates i urgents destinades als Ajuntaments per mantenir l'ocupació i la viabilitat de moltes empreses i abordar obres per a una major qualitat de vida a les nostres ciutats. Valguin com a introducció les següents xifres globals:

En el període 2008-2011 la ciutat haurà rebut inversions per 2.310 milions (2.345,8 si es compleix l'ampliació del pressupost municipal d'inversions), dels quals el Govern de l'Estat haurà aportat prop del 60% (58,73% del total si l'Ajuntament compleix amb la seva ampliació).

• I, mentrestant, quina ha sigut l'aportació de l'Ajuntament? Des de 2008 la inversió municipal a la ciutat suposa 195 milions d'euros, en 2011 la inversió inicial prevista pel pressupost és de només 14,2 milions, encara que l'equip de govern ha anunciat una ampliació de 35 milions mitjançant la contractació de crèdits. Si compleixen amb l'ampliació del pressupost de

2011, al final del mandat l'Ajuntament haurà invertit 244,2 milions.

• I quin ha estat l'aportació de la Generalitat Valenciana? La inversió a València al final de 2011 haurà estat de 724 milions d'euros, encara que 163,3 corresponen a l'anomenat Pla Confiança, un pla que s'ha prorrogat fins a 2012 malgrat que totes les obres haurien d'estar ja concluses.

• Per la seva banda, el Govern espanyol haurà aportat prop d'1.400 milions entre inversions directes a la ciutat i els Fons Estatals d'Inversió. El Pla I ha suposat 239 projectes a la ciutat (4 de despesa social i la resta inversions) i 228 milions de despesa total. Aquesta inversió ha suposat la creació o manteniment de més d'11.500 llocs de treball directes i un 40% més en llocs de treball indirectes en proveïdors. Les transferències ordinàries de l'Estat durant el període han estat de 1166 milions d'euros. A més les inversions del Ministeri de Foment en la Línia d'Alta Velocitat Madrid-Comunitat Valenciana, suma més d'1.900 milions (1.904) pel que fa a la província de València.

Cap a una ciutat sostenible

Destinar els recursos públics a millorar la qualitat de vida de veïns i veïnes. Participació. Inclusió. Transparència i responsabilitat. Reivindiquem amb l'arquitecta Belinda Tato "el valor d'allò assenyat" que consisteix, entre altres coses, a cuidar el públic, propiciar transformacions immediates a través d'accions urbanes; implicar als ciutadans, construir xarxes i crear sistemes oberts, pensar en baix cost i reactivar l'existent, a més de ser optimistes.

Creiem que aquesta és la resposta adequada i sobre aquesta idea hem treballat des del Grup Municipal Socialista. Hem apostat per un projecte inclusiu, per una ciutat millor per a tots, no només avui, també demà. Un projecte sostenible. Davant hem tingut un projecte pensat només en una

part dels valencians i només en l'ara. Un projecte insostenible. I així ens ha anat als valencians. La crisi ens ha enxampat en mantellines. I ni tan sols en aquesta situació, el govern de Rita Barberá ha acceptat la mà tendida del Grup Municipal Socialista.

Els socialistes hem imaginat, definit i defensat la ciutat desitjada. Aquest document s'articula al voltant d'aquest desig. Mostra la defensa d'un projecte de ciutat social, econòmica i mediambientalment sostenible. I quan parlem de sostenible parlem de:

- Una ciutat compartida i equitativa
- Una ciutat habitable
- Una ciutat transitable i saludable
- Una ciutat educadora
- Una ciutat més humana i cuidadora
- Una ciutat responsable
- Una ciutat culta
- Una ciutat amb un lideratge modern
- Una ciutat amb un govern transparent
- Una ciutat innovadora i creativa

Entorn d'aquests paràmetres de sostenibilitat, hem elaborat el relat del quefer socialista durant quatre anys intensos. Es tracta d'un relat inevitablement transversal i en el qual, per tant, determinades accions o temes que es tracten bàsicament en un capítol poden aparèixer referits puntualment en uns altres. De la mateixa forma que una visió de València al llarg del mandat ens connecta amb uns altres temps i espais, perquè la ciutat és part d'una xarxa de xarxes de ciutats que s'enfronten a desafiaments i qüestions semblants.

Entorn d'aquests paràmetres de sostenibilitat, hem treballat per activar una ciutat amb altres valors, reivindicant una altra forma de governar, una

altra forma d'entendre l'acció política. Hem aspirat i aspirem al fet que València sigui una bona ciutat amb capacitat per reconciliar-se amb els seus habitants i la seva naturalesa. Hem alertat sobre la necessitat que el govern de la ciutat provoque i reba l'atenció ciutadana, que estime els somnis col·lectius i promoga el compromís amb la ciutat, per ser el que vol ser des d'una sòlida consciència de si mateixa. Perquè una ciutat és sostenible si s'implica a una gran part de la ciutadania. Si s'és capaç d'integrar en aquesta acció pública els sabers dels ciutadans, els seus anhels i esperances.

La portaveu del Grup Municipal Socialista, Carmen Alborch, amb l'activista ecofeminista Vandana Shiva al II Congrés de Dones al Món. Octubre de 2010.

1

Una Ciutat Compartida i equitativa

“Embastar fils violeta que marquin noves estratègies perquè un altre món siga possible.”

Celia Amorós

“Invertir en les xiquetes és el més just que podem fer. I també el més intel·ligent que podem fer”

Ngozi Okonjo-Iwea

“La fonètica de la paraula “València”, les vocals que la componen, es pot associar a la feminitat. València és una ciutat amb una gran energia femenina que impregna tant la seva història com la seva ànima, la seva quotidianitat i la seva geografia. València és llum, horta, platja, música, taller de sedes, camps de taronges, aigua de sèquies, flors en jardins, bressol de canvis i revolucions, és la intangible poesia de L’Albufera i de les façanes modernistes del carrer de la Pau. València és dona, estic segura d’això, la protagonista d’una novel·la eterna escrita amb la cal·ligrafia de les grans heroïnes, públiques i anònimes, que també han contribuït al fet que sigui una ciutat tolerant, flexible, acollidora, creativa.”
Carmen Alborch.

Una ciutat sostenible és una ciutat compartida i equitativa, on el progrés arribe a tots i totes; una ciutat on el respecte, la tolerància i la bona convivència siguin la norma; on existeix consciència, desig i pràctica de coresponsabilitat; on siga possible conciliar la vida laboral, personal i familiar.

Baix aquest principi, i des del convenciment que el camí cap a aquesta ciutat es construeix dia a dia, que és cosa de tots i totes, ens apropem a la política municipal amb la ferma voluntat de contribuir, amb la proximitat que ens ofereix l’Ajuntament, a impulsar i proposar mesures i accions que lliguessin les vides de les dones a la vida de la ciutat, i viceversa.

Valor de llei

Comptàvem amb el bon clima que estava creant el Govern socialista en situar la igualtat com un dels seus eixos de la seva actuació. L’entrada en vigor de la Llei d’Igualtat Efectiva de Dones i Homes en 2007, el debat generat abans, durant i després de la seva aprovació, les actuacions que d’ella es derivaven i el compromís de tots els poders públics en les polítiques d’igualtat, enfortien aquesta voluntat ferma d’actuació.

Com bé deia l’exposició de motius de la llei, “el ple reconeixement de la igualtat formal davant la llei, àdhuc havent comportat, sens dubte, un pas decisiu, ha resultat ser insuficient. La violència de gènere, la discriminació salarial, la discriminació en les pensions de viduïtat, la major desocupació femenina, l’encara escassa presència de les dones en llocs de responsabilitat política, social, cultural i econòmica, o els problemes de conciliació entre la vida personal, laboral i familiar mostren com la igualtat plena, efectiva, entre dones i homes, aquella ‘perfecta igualtat que no admetés poder ni privilegi per a uns ni incapacitat per a uns altres’, en paraules escrites per John Stuart Mill fa gairebé 140 anys, és encara avui una tasca pendent que precisa de nous instruments jurídics.

Creiem convenient destacar a més els preceptes que més directament afecten als municipis.

L’article 21.2: “Les Entitats Locals integraran el dret d’igualtat en l’exercici de les seves competències i col·laboraran, a aquest efecte, amb la resta de les administracions públiques.”

L’article 22: “Amb la finalitat d’avançar cap a un repartiment equitatiu dels temps entre dones i homes, les corporacions locals podran establir plans municipals d’organització del temps de la ciutat”.

I, sobretot, l’article 31.1: “La polítiques i plans de les administracions públiques en matèria d’accés a l’habitatge inclouran mesures destinades a fer efectiu el principi d’igualtat entre dones i homes. De la mateixa manera, les polítiques urbanes i d’ordenació del territori prendran en consideració les necessitats dels diferents grups socials i dels diversos tipus d’estructures familiars, i afavoriran l’accés en condicions d’igualtat als diferents serveis i infraestructures urbanes.

Però també l’article 31.3: “Les administracions públiques tindran en

compte en el disseny de la ciutat, en les polítiques urbanes, en la definició i execució del plantejament urbanístic, la perspectiva de gènere, utilitzant per a això, especialment, mecanismes i instruments que fomenten i afavoreixen la participació ciutadana i la transparència.”

A aquesta tasca ens encomanem, a la ciutat i en la institució.

L'impuls socialista a les polítiques de gènere

Al febrer de 2008 els socialistes vam proposar a l'Ajuntament l'adhesió a la Carta Europea per a la Igualtat d'Homes i Dones en la Vida Local, una proposta per repensar la ciutat des de la perspectiva de les dones. En aquesta carta s'alerta de la necessitat d'eliminar els obstacles que fan que les dones no tinguin un dret ple a la ciutat, plantejant-se al mateix temps una nova filosofia de la planificació urbana i l'ordenació del territori centrada en els valors humans i impulsant el canvi social.

Seguidament, vam promoure l'elaboració definitiva de l'II Pla Municipal d'Igualtat d'Oportunitats entre Homes i Dones, ja que la vigència de l'anterior va acabar en 2003. El que va venir a continuació va ser la conseqüent creació, com en moltes altres ciutats, del Consell Municipal de la Dona, que serviria com a eina de participació activa i transparent de les dones en assumptes de molt diferent índole. És a dir, els relacionats amb l'organització i gestió del temps a la ciutat; amb l'accés a l'habitatge, serveis i infraestructures, disseny de la ciutat, polítiques urbanes i planejament urbanístic des d'una perspectiva de gènere, així com els relacionats amb la contractació pública, les mesures de conciliació de la vida familiar i laboral o la formació.

Arran d'aquesta proposta, l'Ajuntament va elaborar El II PMIO, aprovat unànimement al novembre de 2008 i possibilitant la constitució en 2009 del Consell de la Dona. Les nostres propostes van tenir èxit, animant-nos

a fer efectiu l'II Pla i a propiciar la major participació de les dones en el nou Consell de la Dona.

Al novembre de 2008, Carmen Alborch publicava en el periòdic Levante-EMV l'article "La meitat del talent", en què deia: "En la complexa societat actual, la modernitat es caracteritza, entre altres coses, per l'ampliació de drets i l'efectivitat en la seva aplicació. La igualtat és un principi, un valor, un dret que concerneix a l'esfera pública i a la privada, i per tant, a l'economia i a l'empresa. Constitueix no només un valor ètic ineludible, sinó també un valor econòmic que l'empresa no pot ni ha de descurar. Afavoreix l'eficiència i la competitivitat i és socialment beneficiosa". Apuntava que "cal organitzar la societat de manera més equitativa, redistribuir el treball productiu i reproductiu, el temps, la cura, la cultura i el poder" i afirmava que "a els qui aspirem a una societat compartida, a la coresponsabilitat, ens semblen necessaris els canvis estructurals, canviar certes regles de joc, trencar cercles viciosos i establir els virtuoses, així com les bones pràctiques i estendre el bon govern."

Per aquestes mateixes dates de novembre de 2008, la meitat del talent es va veure reflectit com una poderosa realitat durant la trobada Dones Creant Ciutat, promogut pel Grup Municipal Socialista i organitzat conjuntament amb dones procedents de la universitat, els sindicats UGT i CC OO, l'Administració i diverses associacions com Dones Progressistes i Dones Grans. En la primera part de la jornada, sota l'epígraf Altre món existeix, responsables de polítiques d'igualtat d'altres ciutats espanyoles, com Barcelona, Gijón i Vitòria, van exposar brillantment els avanços, els problemes i les bones pràctiques generades en els seus municipis, polítiques molt més avançades en aquest àmbit que a València. Posteriorment, en la segona part de la jornada, la taula Mirades diverses ens va permetre participar de la visió de diverses ponents valencianes, Dolores Sánchez, Rosa Solbes, María Huertas, Paula Navarro y Matilde Alonso, sobre el que podria i hauria de ser la ciutat.

Des d'ambits com l'arquitectura, l'urbanisme, els mitjans de comunicació, la sanitat i l'educació es van posar en relleu els dèficits educatius i la necessitat d'una nova política educativa, així com la conveniència de conèixer barris nous i plens de bondats per comprendre fins a on podríem arribar si predominessin la racionalitat i l'equilibri, enfront del desordre urbà característic de la nostra ciutat, propiciant, com recorda Trini Simó, un urbanisme més dolç i proper a la naturalesa. Se'ns va convidar a somiar una altra ciutat, somni compartit que es pot realitzar amb la incorporació de la visió transformadora de les dones, fruit de l'estudi, l'activisme i les experiències quotidianes.

Confiança en el poder de les paraules

Si constatem que a partir del feminisme es poden fer ciutats més sostenibles, també constatem el major grau d'invisibilitat de les dones immigrants, les noves excloses. Sempre insistim en la importància de crear espais de participació i diàleg per superar prejudicis i estereotips com es va destacar en la jornada El Magrib amb ulls de dona, organitzada pel Centre Cultural Islàmic de València.

És un fenomen complex i heterogeni. Al catàleg de l'exposició "Invisibles" de Susi Artal celebrada en La Nau, seu de la Universitat de València, Concha Gisbert explicava: "coneixen el subempleo, els baixos salaris, la falta de reconeixement de les capacitats particulars; però també els uneix la perícia demostrada per totes elles a l'hora d'administrar temps i recursos escassos, sortejant els inconvenients que implica la ciutadania de segona, les dobles jornades"

Parlar de ciutat compartida requereix també un canvi de cultura i de mentalitat, un trànsit que hem de realitzar homes i dones. Sobre això i sobre

els nous conceptes de masculinitat i feminitat, també reflexionem en la presentació del llibre de Miguel Lorente Els nous homes nous, organitzada per la Universitat de València i Campus Jove. D'aquest tema parlarem també, amb motiu del Dia de la Dona en 2011, a la seu provincial de l'ONCE, davant dones i homes amb discapacitats que constitueixen encara un exemple major de superació de desigualtats.

Els dies 29 i 30 d'octubre de 2009, el Ministeri d'Igualtat, a través de l'Institut de la Dona, va organitzar a València la I Trobada Les Dones davant la crisi. Al voltant de 75 persones, expertes en economia, política, filosofia, salut, educació, violència, dret, tecnologies i comunicació, es van reunir per analitzar i debatre l'origen de la crisi i el seu impacte en la vida de les dones, així com per plantejar propostes alternatives globals en relació amb el model de societat que volen les dones. La inauguració de la trobada va comptar amb la directora general de l'Institut de la Dona, Rosa Peris, i de la portaveu socialista, Carmen Alborch, dient, entre altres coses: "En els avanços legislatius i socials que s'han produït al nostre país propiciats en bona part per les dones, hem estat intervenint d'una forma activa, aportant una massa grisa impressionant, generada a la universitat, en l'associacionisme, en les experiències provinents de la lluita i l'esforç. Ens observem a nosaltres mateixes i comprovem les aportacions útils i beneficioses que hem realitzat per al conjunt de la societat. Hauríem d'augmentar la nostra autoestima i confiança en les nostres capacitats per contribuir a superar la crisi i impedir que s'acreixin les bretxes. Parlem de crisi i també de sostenibilitat, perquè va lligada a les polítiques socials, va lligada a les polítiques d'igualtat. També invoquem la diversitat, perquè la diversitat és enriquidora, les dones hem d'estar en els espais de decisió per una qüestió d'igualtat i de justícia, seguint els criteris de mèrit i capacitat, però també per criteris d'eficiència i eficàcia Recordem que és el temps d'establir prioritats i de propiciar un canvi de model de vida amb un major equilibri de gènere. Recordem que abans solament remàvem i ara volem compartir la decisió de cap a on ho fem."

Al febrer de 2010 vam proposar (i es va acceptar) l'adhesió de l'Ajuntament a l'anomenada "Declaració de Cadiz". Com a conseqüència de la celebració a la ciutat andalusa, sota la presidència espanyola de la Unió Europea, del II Cim Europeu de Dones en el Poder, es va fer "una crida als governs dels 27 estats membres, a les institucions de la UE, als agents socials i econòmics, als mitjans de comunicació, a les institucions acadèmiques i científiques i a tots els homes i dones, perquè remoguen els obstacles que impedeixen la plena participació de les dones en tots els àmbits de la societat i el seu accés i permanència en els llocs de presa de decisions..." Era un bon moment, en definitiva, perquè la Unió Europea abordava la definició d'un nou model de creixement econòmic, model que ha de basar-se en la sostenibilitat econòmica, mediambiental i social i en el qual ha d'incorporar-se el talent i la capacitat de les dones, amb una participació equilibrada en l'assumpció de responsabilitats tant en l'esfera pública com la privada.

Al març de 2010, en una trobada organitzada per UGT per analitzar les polítiques públiques d'Igualtat, la portaveu socialista va posar l'accent en el Pla Estratègic d'Igualtat d'Oportunitats 2008-2011 plantejat a nivell estatal com una bona mostra d'una política d'igualtat, els eixos de la qual d'actuació comparteix. És a dir, la redefinició del model de ciutadania en concordança amb la igualtat de gènere; el empoderament de les dones, en el sentit de valorar i enfortir les seves formes de fer, d'exercir el poder i de relacionar-se, així com la transversalitat de la perspectiva de gènere, com a eina que busca modificar les formes actuals de la política. I, també, la innovació científica i tecnològica, com una de les principals forces de canvi social, doncs encara que el seu domini confereix un enorme poder, ja que qui controla la tecnologia controla el futur, les dones han estat excloses d'aquests àmbits per mitjà de barreres formals i informals. Es va insistir que la crisi no pot intensificar les bretxes salarials, ni les discriminacions horitzontals ni verticals. Va recordar les xifres de desocupació a la ciutat de València que posem constantment damunt de la taula, al febrer de 2011, 36.203 dones, la meitat del total d'aturats i parades de la ciutat.

A l'abril de 2010, Carmen Alborch, com a portaveu del Grup Municipal Socialista a l'Ajuntament de València, publicava en El País l'article d'opinió "El final del silenci". El text es va publicar arran de la celebració el 27 i 28 de març a València de la V Trobada de Dones per un Món Millor, amb la participació de més de 500 dones, procedents de 50 països africans, d'Espanya, Europa i Amèrica Llatina, l'acte inaugural de la qual va ser presidi per la Reina d'Espanya, l'Alcalde de València, la Subsecretària de l'ONU, la Vicepresidenta Primera del Govern d'Espanya i les presidentes de Finlàndia i Libèria. Les intervencions van ser a càrrec de dones del més alt nivell de representació. Deia en "El final del silenci": "Davant la intolerable actitud de l'alcalde que va preferir consumir el seu temps en la crítica iracunda tractant de desviar l'atenció perquè el president no havia estat convidat a la trobada, una nova exhibició de la cantinela habitual sobre el victimisme. Barberá ha tractat de desviar l'atenció de la veritable notícia: la brillantor de la trobada entre dones europees i africanes quant a participació, nivell de representació institucional, organització i resultats.

"Una de les claus que el PP haja governat fins ara la Comunitat Valenciana malgrat la seva inoperància és, en efecte, el control asfixiant sobre alguns mitjans de comunicació. No obstant això, resulta més inquietant l'arrelament en aquesta terra d'un altre dels aspectes de l'espiral del silenci: la por a represàlies o, simplement, a l'aïllament i la solitud. La conseqüència és que moltes boques romanen tancades i unes altres, que tindrien motiu per callar, parlen més del compte, en sentir-se recolzats per l'opinió dominant.

"Es tracta de vèncer i de convèncer. Per aconseguir-ho hem de superar les pors, expressar-nos, denunciar, sortir al carrer, i saber que no estem sols, que hi ha moltes més persones –algunes d'elles futures exvotants del PP-- que pensen com nosaltres. Gent decent i treballadora per els qui l'esforç és un valor, no alguna cosa propi de perdedors. Ciutadans i ciutadanes que no s'identifiquen amb les seves marrulleries, tripijocs, mentides, ofenses, insults, mesquineses, manipulacions, ni, per descomptat, amb la seva co-

vardia. Al PP li faltaran els vots de tots aquells que no creuen que tot val. Només tenim, entre tots, que posar fi a l'espiral del silenci.”

Igualtat com a sinònim de rigor, ambició i convicció

La presentació al desembre de 2010 de la memòria anual del II Pla Municipal d'Igualtat va posar de manifest greus incompliments i deficiències, doncs la distància entre el programat i el realment realitzat era abismal. La proporció entre l'ambiciosament pressupostat per al període (4.198.000 euros) i el realment gastat no aconseguia ni el 10%; l'avaluació mancava de la sistemàtica apropiada i tampoc s'havien establert prioritats, a pesar que la crisi econòmica recomana dirigir els esforços de l'Ajuntament a les polítiques d'ocupació de les dones i a pesar que prop de tres milions d'euros del total del pressupost, estaven assignats a aquestes àrees d'actuació.

En l'equador de l'II Pla d'Igualtat, les nostres propostes no van trobar resposta. Ens quedava la sensació de que el pla tenia molt més d'instrument de propaganda que de voluntat certa de fer realitat el seu contingut, malgrat la bona voluntat i dedicació de les funcionàries responsables de l'àrea i de l'interès de bona part de les dones presents en el Consell de la Dona. Ens sembla que cal tenir rigor, ambició i convicció. Cal creure-li-ho.

El moviment de dones ha tingut i té a València en diferents àmbits, universitari, sindical, associatiu i veïnal, fortalesa i vitalitat que es demostren no només en les històriques manifestacions amb motiu del Dia Internacional de la Dona, el 8 de març, i del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones, el 25 de novembre, sinó també en jornades, debats, espais de trobada diversos. Serveixin d'exemple la Casa de la Dona, així com organitzacions o associacions amb les quals col·laborem i a les quals pertanyem com a Dones Progressistes, Dones Grans, Associació

Antigona, les Dones de Negre, Dones en Art, EVAP, Associació de Dones Emprenedores i Professionals. Aquestes últimes han organitzat amb èxit dues trobades internacionals, en els quals hem participat, sota l'ambició de títol Dones liderant el mil·lenni celebrats en 2007 i 2010 que ha reunit a figures de primer nivell amb la finalitat d'oferir l'oportunitat de reflexionar a homes i dones sobre un nou paradigma de lideratge del segle XXI i en els quals es van arribar a interessants conclusions sobre la necessitat de canvis estructurals de gran importància, sobre l'educació i el coneixement com a part de la revolució pendent i la necessitat del lideratge transformacional.

No volem deixar de recordar que des de l'any 2000 diversos col·lectius feministes i associacions de dones, representants de partits polítics, per descomptat dels Socialistes Valencians, i de sindicats van constituir la Plataforma Feminista contra la Violència de Gènere, la fi del qual és impulsar polítiques públiques per lluitar contra aquesta lacra social i sensibilitzar a la ciutadania sobre les greus proporcions i conseqüències de la mateixa. Des de l'any 2000 participem en les activitats de la plataforma. La nostra presència és habitual en les concentracions que, des del mateix moment de la seva constitució i cada primer dimecres de mes, es convoquen en la porta de l'Ajuntament de València com a mesura de visibilització i sensibilització. Així mateix, la nostra presència ha estat la tònica en les concentracions que quan es produeix un assassinat per violència de gènere a la Comunitat Valenciana convoca la Delegació del Govern. A l'octubre 2007 el jove estudiant de dret Daniel Oliver va perdre la vida en intervenir en l'agressió d'un home contra la seva parella. Una actitud exemplar que mai ha de ser oblidat. En aquell moment la portaveu va escriure un article “la pèrdua d'un innocent” en el qual a més de destacar l'actitud heroica d'aquest jove exemplar, que es recorda en una placa commemorativa al Campus de Tarongers, exposava: Les mesures legislatives són necessàries, tenen un efecte positiu evident, en preveure mesures penals, educatives i assistencials, però canviar inèrcies culturals i socials és una tasca llarga i àrdua. Cal seguir treballant en la prevenció. En tots els àmbits, començant

per l'educació que rebem en la família, a l'escola, i a través dels mitjans de comunicació. La coeducació segueix sent una assignatura pendent, i també canviar la percepció fins i tot que les dones tenen sobre si mateixes quan resulten afectades per la violència.

Des d'octubre de 2000, en tots els plens de l'Ajuntament es realitza una declaració Institucional de denúncia de la violència de gènere contra les dones, subscripta pels portaveus dels grups municipals i aprovada per unanimitat, una bona idea per no deixar de tenir present la lacra de la violència contra les dones. En la lectura realitzada en el ple de 28 de setembre de 2007, la portaveu socialista va dir, entre altres coses:

“La violència de gènere és la manifestació més brutal de la desigualtat que encara perviu en la nostra societat. Una societat que pot ser, en part, responsable d'aquesta varietat criminal, però mai còmplice.

“Eradicar la violència de tot de tipus, i en aquest cas contra les dones, deu ser un compromís prioritari per a una societat sana; és, de fet, l'únic camí cap a una democràcia real. No podem parlar de democràcia plena mentre hi haja dones maltractades pel mero fet de ser dones”.

“La societat encara està immersa en una cultura i una pràctica discriminatòria. Per això la violència contra les dones no és, ni pot assumir-se, com una qüestió privada, sinó que és un problema que enfonsa les seves arrels en una concepció assentada de les dones com a éssers subalterns, i que es manifesta en tots els àmbits.”

El 19 de novembre de 2010 es va produir la II Trobada d'Associacions de Dones de València, organitzat per la Secció de Dones i Igualtat de la Delegació municipal de Benestar Social i Integració, amb la participació del Consell de la Dona de la ciutat. Es tractava d'abordar el problema de la violència de gènere i intentem que tingués el màxim nivell i repercussió. No obstant això, un pressupost minúscul i un cert sectarisme van impedir

la presència de les persones proposades pel propi Consell. De nou la falta de rigor, ambició i convicció.

Un continu quefer en el que queda per fer

El ple municipal de 26 de novembre de 2010 va aprovar inicialment el Reglament Municipal per a l'Ús No Sexista Del Llenguatge. Ho considerem un avanç i vam proposar una concreció dels recursos necessaris per a l'efectivitat del reglament, així com la necessària participació del Consell de la Dona en la seva aplicació.

També participem en la carrera anual de dones que lluiten contra el càncer de mama. Dones solidàries que comuniquen l'alegria i l'energia d'haver superat o estar superant processos dolorosos. El nostre compromís amb el benestar també ho concretem exposant els nostres punts de vista en la intervenció en el XXVI Congrés Nacional d'Infermeria, celebrat en el Palau de Congressos de València, amb el títol La salut femenina, l'autoconeixement i les cures pedagògiques. I, per descomptat, recolzem contínua i entusiasmada el potent esport femení valencià. També participem en la carrera anual de dones que lluiten contra el càncer de mama. Dones solidàries que comuniquen l'alegria i l'energia d'haver superat o estar superant processos dolorosos.

Malgrat la desigualtat al món de l'esport, existeix una important pedrera de dones esportistes a la ciutat. Destaquen a més del Ros Casares en bàsquet, els equips de futbol femení, El Llevant i el València. El primer compte en el seu palmarès amb títols importants. Hem assistit freqüentment a recolzar-les, especialment en el camp de Natzaret i en la Fonteta.

Les nostres últimes accions a l'Ajuntament tenen a veure amb les celebracions, març acull dos dies assenyalats a nivell mundial, el dia 8, Dia

Internacional de la Dona, i el 30, Dia internacional de les Treballadores de la Llar. Amb tots dos motius portem al ple municipal dues iniciatives, respecte de la primera, plantegem una espècie de decàleg d'accions, des de l'impuls a totes les mesures d'acció positiva, la tolerància "0" a tot tipus de violència de gènere, o les mesures per a la conciliació i la coresponsabilitat, els plans d'igualtat en les empreses, etc.; respecte de l'ocupació domèstica, plantegem una declaració institucional de l'Ajuntament de València per recolzar la integració en el règim general de la Seguretat Social de les 600.000 empleades que existeixen al nostre país, tenint en compte l'acord del Govern, Empresaris i Sindicats perquè es produeixi aquesta integració.

Queda molt per fer, ho sabem. Molt té a veure amb canvis culturals, de mentalitats, tasca d'homes i dones en les seves vides quotidianes, a casa i en el treball, en les relacions socials i en l'espai col·lectiu, i molt té a veure amb l'obstinació i la dedicació d'els qui estem en les institucions, recollint sabers i experiències, alimentant-nos de l'energia que habita a la ciutat, la ciutat compartida i equitativa.

L'agenda de l'equitat és àmplia i ambiciosa, com la portaveu va posar de manifest una vegada més, en la presentació del llibre d'Elena Simón "Filles de la igualtat, hereves d'injustícies" a la Universitat de València organitzat pel Institut Universitari d'Estudis de la Dona.

Queda molt per fer, donar llum al que no es veu i memòria a l'oblit, per això ens atrapa la idea de buscar les petjades de les dones a la ciutat, noms de dones, dones que nomenar, històries que explicar, històries de dones, història de la ciutat; carrers, parcs, jardins, passejos per a la pausa i el temps de les dones, noms per a llocs amb la vida i la història de dones, en la nostra València, a qualsevol ciutat del món. Perquè nomenar és un arma contra la invisibilitat, de la tasca ocultada que fa i va fer ciutat, donar veu a veus silenciades que han d'habitar la ciutat, d'una ciutat inacabada, veus per a una ciutat compartida i equitativa.

2

Una Ciutat **Habitable**

*"Tots tenim la nostra casa, que és la llar privada,
i també tenim una llar pública, que és la ciutat".*

Tierno Galván

*Visita de la Ministra de Cultura, Ángeles González Sinde, al Cabanyal.
Març de 2010.*

Per als socialistes, una ciutat sostenible és una ciutat habitable, que facilite a les persones el gaudiment d'un habitatge digne i en la qual l'espai públic estiga al servei de la convivència i el solaç ciutadà. On es potencie la rehabilitació, en lloc de la construcció depredadora, i on la població tinga uns serveis públics de qualitat. No obstant això, València pateix d'una falta de planificació urbanística estratègica que es tradueix en desequilibris socials, econòmics i d'ocupació entre els diferents territoris de la ciutat. És el que els socialistes portem anys denominant com a ciutat dual.

La revisió simplificada del Pla General d'Ordenació Urbana escomesa per l'equip de govern aquest mandat ha posat de manifest una gran distància entre la ciutat dissenyada pels socialistes quan elaborem el pla en 1988 i la seva execució per part del Partit Popular. Com a tantes vegades ha assenyalat el regidor González Móstoles, durant aquests 20 anys de govern conservador observem una lamentable gestió en quatre àrees: dèficit dotacional, requalificació de sòl dotacional, destrucció de l'horta, i irracionalitat de la previsió d'habitatge. Detinguem-nos per un moment en cadascuna d'elles.

Una lectura miope del territori

El PP ha escomès la revisió del Pla General de 1988 cometent tot tipus d'errors: primer optar per una Homologació instrumentada urbanística d'una banalitat extrema; una revisió subjecta a la LRAU pel que no va exposar al públic el Concert Previ però quan va migrar a la LUV, que si exigia la publicació del Concert, ho va evitar. Finalment després d'aquesta maldestra, trivial i tosca exhibició va eixir avant l'actual Revisió del Pla, limitada als estrictes confins de l'Acabo Municipal, sense la menor ambició per aconseguir la resolució de problemes òbviament supramunicipals com els relatius al trànsit i transport, el paisatge, la protecció de l'horta, les dotacions de primer nivell, la producció d'allotjament, les bases d'una nova economia

urbana a partir de la fórmula R+D+i i tants altres.

De manera que l'opció d'elaborar un Pla integral metropolità ni tan sols va ser considerada per un govern incapaç de superar una interpretació territorial menor, casolana, d'anar per casa.

L'horta, un paisatge en el qual ens reconèixer-nos.

“El paisatge ens parla d'una manera més profunda que el monument, ja que la manera d'assentar-se, conrear, regar i cuidar la terra, així com de transmetre-la de pares a fills, suposa l'acumulació de sabers, sentiments, sofriments i renúncies, mentre que els fruits i productes que extreuen del sòl han determinat la seua dieta i, com a conseqüència, han conformat el seu caràcter i fisonomia. Tota la història d'un país està gravada en el seu paisatge per mitjà de les formes d'ocupació del territori, la divisió de les parcel·les, la construcció dels bancals, els tipus de cultiu, l'estructura de les sèquies i la xarxa de camins.” **Javier Maderuelo.**

La requalificació d'horta com a conseqüència de la redelimitació d'unitats d'execució no és l'única prevista en el Pla General. Així, la revisió també preveu la modificació de l'ús de 9.152.085 metres quadrats d'horta. D'aquests, 4.052.085 m² són per a nous sectors urbanitzables repartits de la següent manera: d'una banda, 2.780.735 metres quadrats per a onze nous sectors residencials; per un altre, 918.953 metres quadrats per al sector industrial de Faitanar; finalment, 352.397 metres quadrats per al nou sector dotacional educatiu de la universitat. Els altres 5.100.000 metres quadrats estan destinats a la xarxa de parcs (1.000.000 m²), a infraestructures viàries (2.000.000 m²) i a la ubicació d'equipaments dotacionals privats en les hortes de les pedanies del Sud (2.000.000 m²) a través d'una perversa qualificació pseudo protectora, H2, que permet la transformació encoberta d'aquestes 200 Hectàrees.

El Pla d'Acció Territorial de l'Horta de València, al que els socialistes presentem les corresponents al·legacions, assumeix el dictamen elaborat per la Direcció general de Mitjà Natural de la Generalitat Valenciana a propòsit de la memòria ambiental de la revisió del Pla General d'Ordenació Urbana de València, donant així llum verda a la reclassificació dels 9.152.085 metres quadrats d'horta i impedit només la construcció de dos vials prevists pel Pla General, situats, això sí, a les àrees de màxim valor ambiental i permetent la reclassificació i consegüent transformació de prop de 900 hectàrees.

D'aquesta forma, el pla fa cas omís del document de referència inicialment elaborat el servei d'Avaluació Ambiental Estratègica de la mateixa direcció general sobre la revisió del PGOU. Aquest document assenyalava, entre altres aspectes, la necessitat de justificar la reclassificació de sòl tenint en compte el grau de compliment del vigent Pla General; considerava prudent establir mesures cautelars enfront de la realització d'infraestructures i reclassificació de sòl d'horta; i, finalment, subratllava que l'ocupació de noves superfícies d'horta pot generar pressió urbanística sobre altres porcions de l'horta que en aquest moment no es troben amenaçades.

Així, el pla de l'horta és només una mascarada que amaga el poc interès de l'alcaldesa de València per protegir aquest espai, alguna cosa que queda clar en la seva proposta de PGOU. Per als socialistes, l'horta ha de ser productiva, perquè està en la seua naturalesa en tractar-se d'un espai de producció agrícola que solament mes tarda ha configurat un paisatge cultural, però per a això és necessari no destruir-la. Davant l'incompliment de les recomanacions inicials, els socialistes reclamem com a al·legacions al Pla de l'Horta, l'eliminació de les següents infraestructures: via parc nord, ronda litoral i Accés nord al Port, cinturó nord sobre el sector Vera II, ronda d'Alborai i Tavernes Blanques i ronda de Faitanar, per la seua escassa utilitat viària i la seua lesivitat mediambiental i paisatgística. Demanem la reconsideració del manteniment dels sectors residencials i industrials en virtut de la falta de fonamentació demogràfica i immobiliària i de les

afeccions mediambientals que graven sobre ells. Plantegem eliminar la possibilitat de situar en els sòls qualificats com a Horta de Protecció Especial H2 de dotacions privades, capaces d'alterar el sistema productiu hortícola convertint-ho en una neo-horta de resultat antihistòric i paisatgístic lamentable. Apostem pels horts urbans per protegir l'horta i que sigui una oferta d'oci i educativa per als valencians i les valencianes I, finalment, pretenem l'inici dels treballs de formació d'un Pla Integral Metropolità. Solament la consideració metropolitana alleugés la pressió sobre els sòls d'horta, permetrà una interpretació territorial dels equipaments i com a conseqüència propiciarà la continuïtat de l'Horta.

Planificació generosa, pobra execució

“Crec que l'arquitectura de l'espectacle i dels temps alegres que s'han repartit alguns arquitectes estavella ha tocat a la seva fi. Hi ha una nova sensibilitat cap a una arquitectura que resolga els problemes de la societat, una arquitectura que potencie els espais públics i aprofundisca en els valors cívics. Una arquitectura allunyada de les modes, que confisca en harmonia amb el mitjà físic i en equilibri amb el medi ambient” **Guillermo Vázquez Consuegra.**

Quan en 2008 es va aprovar la revisió preliminar del PGOU, l'equip de govern municipal només havia executat en un 25% les previsions dotacionals del pla aprovat 20 anys abans pels socialistes. Aquell pla era generós en equipaments per a tots els barris de la ciutat. Així, després de 17 anys de govern PP, quedaven pendents per executar 221 parcel·les destinades a zones verdes (1.033.938 m²), 161 reservades a equipaments públics (331.382 m²) i 105 previstes per a ús escolar (525.991 m²). Unides a les 30 parcel·les (244.640 m²) ja recalificadas per l'Ajuntament per a esglésies, instal·lacions esportives privades, hotels o habitatges, elevaven fins a les 488 parcel·les (2.135.951 m²) el dèficit dotacional. En conseqüència, les previsions d'equipaments del Pla General només es complien en un 25%.

Posteriorment, els 141 milions i 158 projectes del Fons Estatal d'Inversió Local per a l'Ocupació del primer Pla I, i els 87 milions i 77 projectes del Fons Estatal per a l'Ocupació i la Sostenibilitat Local del segon Pla I, executats o en execució, units als previstos pel Pla Especial de Suport a la Inversió Productiva de la Generalitat, en aquest cas amb un nivell d'execució sensiblement més baix, han permès reduir aquest dèficit. Així, quedarien pendents 197 parcel·les (896.560 m2) de zones verdes; 146 parcel·les (317.142 m2) de serveis públics, i 87 solars (511.076 m2) de sòl escolar. Si se sumen els resultats de requalificacions anteriors, el dèficit *dotacional se situarà, una vegada concloua l'execució dels tres plans, en 460 parcel·les i 1.969.418 metres quadrats.

Més encara: La requalificació del sòl dotacional o Tot és negoci

No obstant això, el dèficit dotacional ja existent respecte a les previsions del PGOU de 1988 es veurà incrementat per les requalificacions que el PP pretén dur a terme a través de la delimitació de 13 noves unitats d'execució en la revisió simplificada del pla. El nou Pla General preveu la pèrdua de 57.381 metres quadrats d'horta (38.090 en San Miguel dels Reis, 7.691 en Poble Nou, 4.262 en Benifaraig i 7.336 en Carpesa) i de 12.305 metres quadrats de sòl dotacional (8.641 m2 de superfície escolar, 839 m2 de zones verdes i 2.825 m2 de servei públic). L'objectiu és augmentar l'edificabilitat residencial en les 13 noves unitats d'execució amb la finalitat d'obtenir gratuïtament les dotacions en ells incloses, en tot cas de menor entitat a les previstes i no executades, passant dels 103.931 metres quadrats de sostre actualment previstos en els seus àmbits a 266.218. Aquest increment suposa 162.287 metres quadrats més de sostre per a la construcció d'1.627 nous habitatges en les quals, a un ràtio de 2,6 habitants per persona, residiran entorn de 4.230 nous veïns.

Les noves unitats d'execució delimitades són la de Camí de Montcada, les

dues de la plaça Escultor Víctor Hino i les del Camí Vell de Malilla, Ramón Porta Carrasco, Agustín Lara, Senda de Orriols, avinguda Prevalgut Reig, San Miguel dels Reis, plaça Pare Domenech, Poble Nou, Ayacor (Benifaraig), Camí de Montcada en Borbotó i el Camí Calvari de Carpesa. Després de les reclassificacions, deu de les tretze unitats superaran el coeficient d'un metre quadrat de sostre per cada metre quadrat de sòl establert per la Llei Urbanística Valenciana. Quatre d'elles superen els 2 m2t/m2s i una d'elles, la de Prevalgut Reig, arriba fins i tot als 4,4 m2t/m2s.

L'habitatge o catàleg de previsions irracionals

La política municipal d'habitatge del Partit Popular s'ha caracteritzat pel malbaratament del sòl urbanitzable del Pla General, la nul·la reserva de sòl per a habitatge en sòl urbà, l'escassa promoció pública d'habitatge protegit, el mal ús del patrimoni municipal del sòl, la retenció del sòl edificable i l'elevat preu dels habitatges de protecció pública. La política del PP en matèria d'habitatge i urbanisme ha tingut la nefasta conseqüència que més de 30.000 persones han hagut d'abandonar València (especialment els joves i les rendes més baixes) per l'absència de promoció pública d'habitatge i la falta de transparència en la seva adjudicació.

Sobre el malbaratament del sòl urbanitzable, és convenient recordar que el Pla General elaborat pels socialistes establia nous sectors urbanitzables en els quals preveia una urbanització entorn de 35.000 habitatges. Després de 20 anys de govern del PP, ja s'han adjudicat 19 dels 20 sectors, la qual cosa permetrà la construcció de 36.329 pisos, dels quals només 3.201 habitatges seran de protecció pública. Això és a causa que en les deu primeres promocions l'Ajuntament no va reservar cap percentatge a VPP, i al fet que en les següents va reservar un percentatge ridícul. Si el percentatge ja és de per si mateix baix en sòl urbanitzable, en sòl urbà és inexistent per al PP, malgrat que la Llei del Sòl de 2007 contempla una reserva del 30%.

D'altra banda, quant a l'escassa promoció pública d'habitatge, la mitjana anual d'habitatges construïts o rehabilitades per l'empresa municipal AUMSA des de 1991 és inferior a la trentena. De fet, entre 1993 i 2007 només va promoure la construcció 220. A més, en el present mandat l'equip de govern municipal només ha contractat a través de l'empresa pública AUMSA les obres per a la construcció de 52 habitatges protegits en quatre promocions públiques.

Així mateix, no només es construeixen menys habitatges protegits, sinó que també són més cares. El preu de l'habitatge protegit a la ciutat de València s'ha duplicat en els últims sis anys, doncs el decret sobre la matèria aprovat per la Generalitat va incrementar el preu a la ciutat del metre quadrat d'habitatge protegit d'1.630 a 1.819 euros, un 86'9% superior als 973 euros que costava el metre quadrat de VPP en 2002. Això va ser conseqüència de l'aprovació per part del Consell d'un multiplicador del 2'4 per a la ciutat de València sobre el preu mínim de VPP establert pel Govern, que ascendeix només a 758 euros per metre quadrat. Camps va encarir l'habitatge i va perjudicar als valencians i valencianes amb la submissió i silenci còmplice de Barberá. En conseqüència, la VPP a València costa fins a un 40% més que a Sevilla o Zaragoza.

A més, l'Ajuntament de València segueix sense planificar cap acció perquè la ciutat opti als 170 milions d'euros per a la construcció i rehabilitació d'habitatges procedents del Pla Estatal d'Habitatge i Rehabilitació 2009-2012 als quals té dret. Segons ha reconegut el propi equip de govern, l'Ajuntament ni tan sols ha sol·licitat a la Generalitat la delimitació en el municipi de cap nova àrea de les quals donen dret a beneficiar-se del pla.

D'altra banda, d'acord a les previsions del vigent Pla General, la ciutat disposa d'espai suficient per a la construcció de 18.482 habitatges en sòl urbanitzable (en Orriols, Benicalap Sud, Campanar Nord, Ademús, Benicalap Nord, Camino Moreres, Quatre Carreres, Benimaclet, Malilla, Grau,

Moreres, Massarojos, La Torre i Font de Sant Luis) i de 22.020 habitatges en sòl urbà. A més, segons l'últim Cens de Població i Habitatge de l'Institut Nacional d'Estadística, la ciutat registra 65.434 habitatges buits. I, d'acord amb la taxa anual de reposició d'habitatge, establerta en 4 habitatges per cada 1.000 habitants, la ciutat només necessita construir 3.200 nous habitatges I, d'acord amb la taxa anual de reposició d'habitatge, establerta en 4 habitatges per cada 1.000 habitants, la ciutat només necessita construir 3.200 nous habitatges a l'any. D'aquesta manera, disposant de sòl vacant per 40.448 habitatges, i podent incorporar cada any entorn d'1.000 habitatges rehabilitats procedents de l'habitatge buit, la ciutat podria disposar de 65.448 habitatges, noves o rehabilitades, durant els propers 25 anys. Només amb el sòl actualment disponible, la ciutat pot satisfer la seva demanda d'habitatge durant la propera cambra de segle.

Per a això és necessari fomentar la rehabilitació, cosa que el PP no ha fet. El modern és rehabilitar. El caduc, destruir patrimoni, destruir horta. A més, l'equip de govern municipal manté paralitzats dos potents instruments de rehabilitació: la inspecció periòdica de construccions i el registre municipal de solars (RMSER).

Respecte al registre municipal de solars, previst des de 1994 per la legislació urbanística valenciana, ni un sol edifici ha estat rehabilitat, i ni un sol solar s'ha construït per ser inclòs en el RMSER malgrat funcionar des de 1997. Quant a la inspecció tècnica de construccions, que han de passar cada 5 anys tots els edificis amb més de 50 anys, només l'han passat 7.179 de les 90.161 habitatges en aquesta situació.

Per tot això, els Socialistes Valencians presentem en l'equador del present mandat una proposta de Pla Municipal d'Habitatge, que el PP va rebutjar. I també per això, presentem com a al·legació a la revisió del Pla General una proposta de Pla de Rehabilitació, que incloïa com a principals iniciatives:

1. Renovació, rehabilitació o millora del parc d'habitatges de més de 35 anys que es troba obsolet i que conformen l'habitatge habitual dels seus propietaris

2. Incorporació al mercat immobiliari per a venda o lloguer d'entre 800 i 1.000 habitatges anuals actualment buides que requereixen així mateix la seva rehabilitació. Amb això s'oferirien aproximadament la tercera part dels habitatges necessaris anualment per cobrir la demanda d'habitatge o l'índex de reposició.

A més de, i de manera complementària, les actuacions d'impuls decidit de la Inspecció Periòdica de Construccions, del RMSER perquè siga operatiu en tota la ciutat; de sol·licitar a la Generalitat Valenciana una modificació en la Llei Urbanística Valenciana per incloure la figura de l'agent rehabilitador; d'elaborar les bases de rehabilitació subsidiària de l'habitatge buit; encarregar a la Direcció general de Planejament la delimitació d'Àrees de Rehabilitació Integral, Àrees de Renovació Urbana i Àrees de barris susceptibles d'aplicar-los el Pla Renove; i de sol·licitar a la Generalitat Valenciana l'aprovació d'un Pla d'Inversió Productiva per a la Rehabilitació, en la línia del Pla I aprovat pel Govern d'Espanya.

I finalment, adherir-se formalment a la Plataforma RHÈ+ creada al juliol de 2010, assumint els compromisos adquirits per la FEMP d'agilitar la concessió de llicències per atorgar-les en un termini màxim d'1 mes així com sol·licitar a la Generalitat que València tingui la seu de la Taula de Coordinació de les activitats de la RHÈ+ en la Comunitat.

Revisió o més del mateix?

El procés de revisió del Pla General s'ha dut a terme, a més, sense perspectiva metropolitana i amb una deficient participació. Com pensem que una oportunitat semblant no pot desembocar en una ocasió perduda més, el Grup Municipal Socialista va presentar una bateria d'al·legacions a la revisió simplificada, que pot resumir-se en els següents punts:

1. Elaboració d'un Pla Integral Metropolità. Proposar a la Conselleria de Territori, Medi ambient i Habitatge la creació d'una Comissió composta per tots els municipis de l'Àrea Metropolitana i les Conselleries concernides. La seva comesa seria impulsar els treballs de formulació, en el marc de l'Estratègia Territorial de la Comunitat Valenciana, d'una d'una estratègia metropolitana que culmini amb la formació d'un Pla Integral Metropolità capaç de coordinar els continguts estructurals en diverses matèries. A saber: protecció de l'horta sense reclassificacions de sòl, protecció de litoral, política metropolitana d'habitatge, pla de paisatge, pla metropolità de dotacions, nova base econòmica i pla de mobilitat.

2. Participació Pública. Iniciar un nou procés d'exposició pública que inclogui una Comissió Informativa Especial que fomenti, canalitzi i coordini les actuacions i propostes. Aquest procés participatiu hauria de garantir el pluralisme i la diversitat de plantejaments; introduir suficients continguts temàtics en les taules sectorials, i comptar amb les opinions d'experts amb alt coneixement de la realitat territorial, econòmica, arquitectònica, cultural o social de la ciutat.

3. Catàleg de Béns Protegits d'origen rural i urbà. Hem dut a terme una sèrie d'iniciatives amb la finalitat d'incloure com Bé de Rellevància Local diversos edificis, ponts històrics, etc. Pot veure's amb més detall pot veure's l'apartat Ciutat Culta.

4. Tractament de la ciutat semiconsolidada: sòl urbà. La revisió del PGOU ha d'incorporar, tal com vam proposar en les al·legacions a la revisió preliminar, totes les unitats d'actuació necessàries per consolidar el sòl urbà edificable encara pendent, que podrien aconseguir unes 10.000 habitatges, incorporant la part proporcional de cessió de sòl dotacional, però sense que suposi en cap cas increment de l'edificabilitat. En aquest sentit, cal incorporar totes les àrees amb sòl urbà edificable que posi en valor la trama i alineacions previstes en el PGOU de 1988 i que a data d'avui suposen espais urbans degradats amb tacs urbanístics, edificacions en estat ruïnós etc.

5. Els creixements urbanístics proposats: delimitació de sectors urbanitzables. Les al·legacions rebutgen 11 dels 12 sectors urbanitzables proposats en la revisió en considerar innecessària l'ocupació d'horta doncs la demanda d'habitatge està garantida amb el sòl urbà vacant i la rehabilitació d'habitatges buits.

6. La protecció de l'Horta. Es proposa que tot el sòl d'horta que no es reclasifica quede assignat al grau especial de protecció 1 i es rebutgi per tant la ubicació de dotacions privades en horta protegida, establint-se així una barrera ambiental i un fre a futurs creixements urbanístics. Totes les polítiques futures han d'orientar-se a la consolidació de la ciutat compacta i a la protecció efectiva de l'horta a través d'un bon sistema de gestió i de les oportunes restauracions paisatgístiques on procedisca.

7. Xarxa de Parcs i Via Verda. Es proposa superar els 10 metres quadrats de zona verda per habitant amb la creació de nous parcs. S'ampliaria el parc al costat de San Miguel dels Reis, i se sumarien el parc Nord (sector Vera I), el parc Aquest (sector La Punta), el parc Universitari (sector Vera II), el parc La Torre, el parc Faitanar, el parc Pinedo i el parc Forn de Alcedo. També se suggereix incorporar el projecte socialista de Via Verda, del que es parla en

el capítol Ciutat Transitable i Saludable, i que s'inclou en aquest document com a projecte urbà. Quant a les dues zones verdes graficades com PQL al costat de la Depuradora de Pinedo i la ZAL, proposem que incloguin sòl dotacional esportiu. La nova xarxa de parcs proposada, unida a la ja prevista, a l'existent i al dèficit històric del PGOU, permetria aconseguir els 11,5 metres quadrats de zona verda per habitant.

8. Habitatge: la urgent tasca de rehabilitar. El rebuig a la nova classificació de sectors urbanitzables es basa tant en els efectes devastadors que això produiria en l'horta com en l'innecessari dels habitatges previstos en el seu desenvolupament. No obstant això, el sòl disponible del PGOU en Sòl Urbà i Urbanitzable pugues en realitat albergar 40.448 habitatges. Aquesta dada per si solament fa innecessària la reclassificació de nous sectors, però és que a més existeixen 65.000 habitatges buits. Es proposa per això un pla de rehabilitació i un pla d'habitatge jove a través d'un parc de 7.000 apartaments de lloguer per a joves.

9. Desenvolupaments de l'Estudi de Paisatge. Elaboració d'estudis específics de reparació paisatgística per a àrees com la superfície portuària i la Zona d'Activitats Logístiques que contribueixin a minorar el seu impacte sobre els espais confrontants de molt alta qualitat com les platges del nord, del sud i el Parc Natural de l'Albufera. Incloure un estudi detallat, barri per barri, de la necessitat o no de superfície verda, de la proximitat i connexió de places i jardins, mitjançant carrers humanitzats. Es tracta de seguir el concepte de senda urbana, connectant a més el Jardí del Turia amb els seus parcs perimetrals (Botànic, Hespèrides, Viviers, Albereda) i amb els equipaments culturals, definint el verd en relació als equipaments, punts de intermodalidad i aparcaments.

10. Projectes urbans: una idea de ciutat. Les al·legacions del Grup Municipal Socialista proposen, com a bloc final, la realització d'un conjunt de projectes urbans que aporten espais ambiciosos, dinamisme econò-

mic, millora de la cohesió social i respecte pel mitjà urbà i paisatgístic. Apostem per un clúster urbà portuari a la Zona d'Activitats Logístiques, un parc aquàtic i esportiu en la desembocadura de la nova llera del Turia, un parc urbà dotacional i d'atracció del terciari avançat al Parc Central, la Via Verda, el parc fluvial del Turia associat a l'horta de Campanar, els horts urbans, el parc esportiu de Faitanar, el parc empresarial de Vara de Quart, el projecte Natzaret i La PEPRI del Cabanyal de la qual es parla en el capítol "Ciutat culta".

Les propostes. Hi ha un altre model de ciutat

En aquest escenari, en aquesta àrea d'Urbanisme, la nostra acció política s'ha concentrat en l'anàlisi crítica de l'acció del govern Barberà alhora que en l'elaboració de propostes en els nivells més locals així com en els més generals siguin territorials o conceptuals. Crítica i Proposició, ha estat nostre estratègia.

Amb això s'ha abordat els següents assumptes:

- Desenvolupament del programa electoral PSPV elaborant alguns dels projectes urbans compromesos en ell.
- Seguiments quatre àrees urbanes prioritàries: Cabanyal-Canyamelar, Ciutat Vella, Russafa i Parc Central.
- Denúncia de frau que constitueixen els Grans Projectes, paradigma de l'acció del Govern Barberà.
- Dret a gaudir d'un habitatge digne, en un marc d'insolvència política profunda en la matèria.

- Visites a barris en el procés de denúncia de la dualització urbana i desenvolupament del programa electoral.

- Seguiment del planejament urbanístic, matèria sensible que permet aprofundir a la ciutat especulativa: les mans sobre la ciutat.

Així, els Socialistes Valencians hem presentat en aquest mandat nombroses iniciatives per millorar la qualitat de vida dels ciutadans mitjançant una concepció més racional de la política d'urbanisme i habitatge. A través de mocions al ple, intentem que se subscriuissin nous convenis RIVA a Ciutat Vella, Russafa i el Cabanyal. Negatiu. Que s'incrementés la participació ciutadana en la revisió del Pla General. Negatiu. Que el 50% dels habitatges de nova construcció anessin de protecció pública. Negatiu, per variar. Que es destinés a habitatge jove i a R+D+i el sector urbanitzable de la Ciutat de les Arts i dels Ciències. També la resposta del PP va ser negativa, igual que a la proposta que la ciutat s'acollís a les ajudes previstes en el Pla Estatal d'Habitatge i Rehabilitació, o la que s'elaboressin plans d'actuació en zones com La Llum, Natzaret o Benimàmet.

Una alternativa progressista

Com hem assenyalat, els Socialistes Valencians ens plantegem a l'inici del mandat dues estratègies d'acció política molt bé diferenciades. La primera estava relacionada amb el seguiment crític de l'acció del govern municipal. La segona estava desvinculada de l'agenda conjuntural que anaven marcant els esdeveniments de la ciutat. Estàvem més interessats a anticipar tendències, a escoltar amb deteniment els arguments de les persones millor informades, a seleccionar i estudiar l'àmplia producció científica que s'està generant és aquest camp de coneixement, en investiga quins estaven sent en altres ciutats les experiències de gestió més interessant a l'apassionant

món de les polítiques urbanes.

Així naixia una manera de fer política, de fer oposició, que més enllà del treball quotidià realitzat en la institució municipal, pretenia remoure coneixements i energies per nodrir aquesta pròpia labor d'oposició. I pretenia també generar una alternativa a les polítiques de gairebé 20 anys de govern conservador. Al llarg de jornades, trobades i simposis, desenes d'experts i professionals van acudir a la trucada del Grup Municipal Socialista de l'Ajuntament de València, contribuint a anar dibuixant una alternativa progressista per a una ciutat habitable.

Fruit d'aquests plantejaments han estat una sèrie de trobades i jornades que han jalonat el mandat:

Mirant al mar. Des que a l'abril de 2006 es presentés a exposició pública l'Estudi d'Impacte Ambiental de les obres d'Ampliació Nord del Port de València s'ha vingut produint un ampli encara que asistemàtic debat sobre la conveniència de procedir a l'ampliació. S'han considerat els seus previsible efectes urbans, territorials, paisatgístics i mediambientals, la naturalesa i magnitud de la seva incidència econòmica, així com les manques quant a les xarxes de transport de baixa afecció contaminant. I s'ha debatut la conveniència de traslladar part de l'activitat del Port de València al Port de Sagunt.

Però és que el front marítim de la ciutat de València està configurat per una situació territorial que reuneix interessos tan en aparença dispars com un mega-port comercial, una competició nàutica del més alt nivell o un campionat de Fórmula 1. Entren en joc també la destinació futura de les platges urbanes tradicionals de la ciutat, el Parc Natural de la Devesa del Saler i l'Albufera, el sistema de transport ferroviari de la Ciutat i les seves connexions exteriors i el disseny dels enormes espais vacants en la desembocadura del Riu Turia, entre uns altres de menor quantia.

Per això, els socialistes plantegem a l'inici del mandat la creació d'una comissió que abordés la planificació de la façana litoral de la ciutat, proposta que el PP va rebutjar en ple. Malgrat la negativa, l'interès pel tema va portar al Grup Municipal Socialista a organitzar al novembre de 2007, en col·laboració amb la Fundació Societat i Progrés i la Universitat de València, el simposi sobre L'Ordenació del Front Litoral de la Ciutat de València, en el qual van participar geògrafs, arquitectes, urbanistes, sociòlegs, enginyers i gestors.

Altres formes de participació. El Grup Municipal Socialista del va organitzar els dies 22 i 23 de maig de 2008 un simposi sobre la Revisió Preliminar del Pla General d'Ordenació Urbana de València. La iniciativa va sorgir com a resposta enfront de la insuficiència del pla de participació engegat pel govern municipal en relació a un dels processos més importants per al futur de la nostra ciutat.

El simposi va comptar amb la participació i reflexió conjunta de 73 persones de les més diverses procedències o especialitats sobre les qüestions fonamentals del pla.

Pensant a la ciutat nova. A iniciativa del Ministeri de l'Habitatge sobre una idea sorgida en el si del grup municipal, els dies 24 i 25 de gener de 2008 es va celebrar a València la I Conferència Internacional sobre Nova Cultura Urbana. Va ser inaugurada per la llavors Vicepresidenta Primera del Govern d'Espanya, María Teresa Fernández De la Vega, i va reunir a València a diverses figures relacionades amb el pensament nacional i internacional sobre les ciutats. Per a més informació d'aquestes jornades pot consultar-se l'apartat Ciutat Innovadora i Creativa.

Ciutat i Innovació. És el títol de les jornades que els dies 22 i 23 d'octubre de 2008 celebrem a la seu de la Fundació Universitat Empresa-Adeit. Comptem amb responsables de diferents parcs tecnològics i clústers urbans, entre altres

experts i professionals, que van analitzar les tendències contemporànies de planificació estratègica dirigida a la generació d'entorns urbans per satisfer les necessitats de localització i relacionals d'empreses innovadores, centres i laboratoris d'investigació i classes creatives. Les jornades van servir per presentar el projecte CINC_VLC, Cluster de la Innovació i la Creativitat, València que va ser proposat al ple municipal amb el consegüent rebuig. Per a més informació d'aquestes jornades pot consultar-se l'apartat Ciutat Innovadora i Creativa.

L'hàbitat de la ciutadania

Al llarg d'aquests quatre anys hem treballat per fer de la nostra ciutat un lloc on habitar sigui sinònim de qualitat de vida, de vida digna. Quan l'habitatge no és considerada per les autoritats locals, com és el cas, un dret, sinó com un negoci, com a mera activitat econòmica i no social, una part important de la població, aquella que disposa de menys recursos, veu el seu dret limitat o senzillament furtat. Quan el dret a l'educació o a la salut o a una vellesa digna són considerats un problema individual i no col·lectiu, s'abandona al simple oblit la construcció d'escoles o centres de salut. Quan es dimiteix de la responsabilitat pública i es deixa l'ordre de la ciutat als espasmes del benefici econòmic, la ciutat deixa de ser l'hàbitat de la ciutadania.

I, no obstant això, som molts i moltes els que creiem que una ciutat habitable és possible.

*Recorregut de la Via Verda en el Nadal de 2008.
Desembre de 2008.*

3

Una Ciutat **Transitable i saludable**

*“A la ciutat els carrers no són únicament
carreteres” Idefonso Cerdá.*

*Què és un pont? Una persona travessant un pont.
Julio Cortázar*

Una ciutat sostenible és una ciutat transitable i saludable, on s'afavoreix el transport públic i les xarxes de transport metropolitana per millorar la mobilitat. On la circulació a peu o en transports no contaminants siga realment possible i segura. No obstant això, València manca de visió i instruments integrals de la mobilitat i el tràfic, de la mateixa manera que manca d'una política eficaç de lluita contra la contaminació acústica, atmosfèrica i lumínica.

Al novembre de 2010, els socialistes assistim al del Primer Fòrum sobre Innovació, Economia i Qualitat de Vida celebrat a València i organitzat, entre uns altres, per l'Institut de Biomecànica de València, amb els directius de la qual hem mantingut una relació fluïda al llarg del mandat. En aquest fòrum es va arribar a la conclusió que en aquests temps d'incertesa, la introducció de les reformes en una adreça correcta requereix d'un eix vertebrador. Es tractaria d'orientar la innovació i l'economia des d'un enfocament diferent que permeta el desenvolupament de les persones i garanteixi la seva qualitat de vida com a membres d'una societat avançada, a més d'ambiental i econòmicament sostenible. Des de la política municipal, recolzem aquest objectiu.

Entenem que una **ciutat transitable** és aquella que reconeix el dret a la mobilitat i accessibilitat dels seus ciutadans, tot això depèn, en gran mesura, d'un transport urbà de qualitat, de sistemes de transport adequats a les demandes que es produeixen. No obstant això no és suficient. La ciutat transitable depèn en gran mesura de la qualitat urbana, és a dir de l'accés des de la proximitat a serveis de qualitat, a barris amb les seues pròpies centralitats i ben equipats. Transitar per la ciutat té molt a veure amb el caminar la ciutat, passejar-la per viure-la, per trobar-se amb els altres.

Concebem la **ciutat saludable** no només com aquella que fa compatible el progrés o el desenvolupament econòmic amb un ús racional de l'energia, evita els excessos dels sorolls o fa tot el possible per tenir un aire net. Serà

necessari treballar perquè tot això vaja en aquesta adreça, és clar. Però saludable és la ciutat que procura una salut integral, física i mental, a la seva ciutadania. Aquella que permet el desenvolupament ple de la mateixa, individual i col·lectivament, que li dóna benestar, entès aquest no com la simple absència de malaltia. La salut és un problema col·lectiu, un problema de la ciutat, perquè depèn en gran mesura de factors ambientals, laborals i de convivència. Per això requereix, a més d'equipaments, una bona informació i la participació democràtica dels ciutadans en la planificació, control i avaluació dels mitjans disponibles per al treball en salut.

La mobilitat necessita un pla

En matèria de mobilitat, l'equip de govern municipal va aprovar amb el nostre vot en contra l'Ordenança Municipal de Circulació al maig de 2010. Com va assenyalar en el seu moment el regidor José Luis Ábalos i posteriorment el regidor Francisco Carsí, la norma suposa una nova ocasió perduda, doncs no aborda de forma integral la mobilitat a la ciutat. El Partit Popular va desestimar les al·legacions socialistes, que s'ocupaven d'aspectes com el civisme, les motocicletes, les bicicletes, els carrers 30, les zones taronja, els gorrillas, les zones de càrrega i descàrrega i la grua.

La recuperació de l'espai públic per a la ciutadania és un dels principals reptes als quals s'enfronten en l'actualitat les ciutats mediterrànies. Altres municipis europeus ja ho han aconseguit mitjançant polítiques de mobilitat avançades, ambicioses, modernes i integrals que han combinat peatonalització de carrers, construcció d'aparcaments subterranis, foment del transport públic i creació d'autèntiques xarxes de transport alternatiu i sostenible. Lamentablement, el balanç de les polítiques de mobilitat del Partit Popular a l'Ajuntament de València no podria ser més desfavorable per a la ciutadania

En declarar-se deserta a l'octubre de 2010 l'adjudicació de la construcció i explotació de l'aparcament previst a la plaça de l'Escultor Frechina (en el districte de Jesús i amb capacitat per 320 places), el fracàs de la política d'aparcament públic de l'equip que dirigeix Rita Barberá se salda amb 6.001 places en 14 garatges subterranis sense construir o amb la seua construcció retardada. Si hem arribat a aquesta situació és perquè la política municipal d'aparcaments públics està basada en la construcció i gestió indirecta. El Partit Popular deixa en mans del mercat la seua construcció, però la iniciativa privada només acudeix en època de bonança.

Els aparcaments en els quals les empreses concessionàries han renunciat a l'adjudicació són els previstos als carrers de Germans Rivas (barri de Nou Moles, 496 places, Lubasa); General Avilés-Miguel Servet (Benicalap, 456, Sedesa); Pare Tomás de Montañana-Lebón (Camí Fons, 562, Begar); avinguda de Valladolid-Sant Columbano (Camí de Vera, 290, DHO), Doctor Tomás Sala (Sant Marcelino, 429, CIS), Illes Canàries-Rodrigo Pertegaz (La Carrasca, Franjuan, 398 places) i Rubén Darío-Sánchez Barnús (la Creu del Grau, Torrecámara, 524). Així mateix, s'ha rescindit l'adjudicació de l'aparcament del jardí d'Aiora, amb 300 places previstes, a l'empresa Llanera, i registren demores en la construcció els aparcaments que construeixen Pasaval, Metropark, Secopsa i Lubasa en Vinatea (329 places), Tendre Galván (364), Tabacalera (866) i Ruaya (430 places), en haver-se començat a construir amb retard, en els tres primers casos, i en haver-se trobat un jaciment arqueològic, a la cambra. A més, amb anterioritat a la declaració com a desert del concurs de l'aparcament d'Escultor Frechina ja havia ocorregut el mateix amb la construcció de l'aparcament del mercat del Grau (237 places).

Respecte al transport públic, és cert que l'Empresa Municipal de Transports ha renovat una part de la seva flota però en cap moment ha ampliat el nombre d'autobusos malgrat les noves necessitats dels ciutadans. L'empresa ha perdut des de 1995 u de cada cinc usuaris, en passar dels 117.940.647

registrats en aquest any als 91.694.633 de 2009. A més, l'equip de govern del Partit Popular només ha incrementat la flota en 30 autobusos en els seus 20 anys de mandat, en passar de 450 en 1991 a 480 en 2010, mentre el govern socialista la va augmentar en 144 nous vehicles en tan sol 7 anys, des de 1984 a 1991, quan es va passar de 306 autobusos a 450. La flota està congelada des de 1994.

D'altra banda, l'Ajuntament de València ha engegat, amb retard i després que el Grup Municipal Socialista ho reclamés durant anys, el sistema públic de lloguer de bicicletes. No obstant això, les 2.750 bicicletes previstes són insuficients per a una població de més de 800.000 habitants. A més, el servei és clarament deficient: els usuaris no disposen de bicicletes quan les necessiten ni de punts d'ancoratge per aparcar-les. Però encara més greu és que quan els usuaris troben bicicletes, no tenen per on circular.

Els deu quilòmetres de carril bici dels quals disposava València en 1991 convertien a la ciutat en pionera i avantguardista en la matèria, mentre que els 70 que existien fins a 2009 la relegaven a les últimes posicions de les grans ciutats europees quant a foment de la mobilitat alternativa i sostenible. Els nous quilòmetres de carril bici que l'equip de govern assegura haver construït en 2010 comprenen sobretot carrers que han estat transformades en ciclocalles afegint franges de pintura taronja en les calçades. El carril bici de nova creació ha estat possible gràcies a la inversió del Pla I. Hem traslladat la nostra preocupació per la mobilitat sostenible a col·lectius com a Universitat amb bici o València amb bici, amb els quals hem mantingut reunions, i hem participat en les bicifestaciones que aquest últim ha convocat per reclamar millores a la ciutat com el carril bici en les grans vies.

La resposta a aquesta situació global ha de ser també global. El Grup Municipal Socialista ha reclamat la redacció d'un pla urbà de mobilitat sostenible que contempli la creació d'una xarxa d'aparcaments dissuasoris en els accessos a la ciutat així com d'aparcaments per a residents en el cas

urbà, construïts i gestionats per AUMSA i venuts a preu de cost. A més, el pla ha d'incloure la creació de nous trams de carril bici per completar els existents fins a aconseguir la creació d'una autèntica xarxa que connecte els centres d'estudi i treball de la ciutat i el casc urbà amb els municipis de l'àrea metropolitana. També l'increment de la flota de l'EMT, així com l'augment de la freqüència de pas dels autobusos, el reforç del transport públic nocturn i la gratuïtat per a alguns col·lectius.

És verd i pasa per la teua casa

Amb l'objectiu de convertir València en una ciutat transitable i saludable i d'humanitzar el seu espai públic, els socialistes hem insistit al llarg de tot el mandat en la nostra proposta de Via Verda. La Via Verda és una iniciativa inclosa al programa electoral amb el qual concorrem a les eleccions municipals de 2007 i presentada posteriorment com a al·legació a la revisió del Pla General d'Ordenació Urbana. És un projecte estratègic consistent a estendre el model de convivència del Jardí del Turia –el llit és nostre i el volem verd va ser nostra reivindicació en els 80- a tota la ciutat i humanitzar l'espai públic.

La Via Verda representa un model de ciutat sostenible en el qual s'aborden simultàniament els problemes de mobilitat, espai públic i qualitat de vida, facilitant desplaçaments més segurs i accessibles. El projecte divideix la ciutat en sis vies verdes: la Fresca, en el Cabanyal; la Cava, que arriba al Bulevard Sud; la Voltera, que s'estén per la Nova Llera; la Corda, que arriba a la Ronda Nord; la Vorana, pel Jardí del Turia; i la Tella, que travessa la ciutat de nord a sud.

Les vies verdes són llocs privilegiats per suportar els desplaçaments quotidians, amb desplaçaments segurs i apropiats per connectar les zones de residència amb els establiments escolars, universitaris, els llocs de tre-

ball i les estacions de transport públic. València pot i ha de ser aquest lloc privilegiat on ens sentim a gust i motivats en els nostres desplaçaments. Nosaltres creiem en això i per això hem promogut aquest projecte com una aposta de futur. I és un projecte que està relacionat amb l'urbanisme, la mobilitat, el medi ambient, l'acció social, la salut, la convivència i, sobretot, fer una ciutat millor i aprofitar el que té d'únic i singular València, la ciutat que vivim, estimem i volem fer més habitable, amable i segura.

Es tracta d'un projecte transversal que implica a la majoria de les àrees municipals, perquè està relacionat amb l'urbanisme, la mobilitat, el medi ambient, l'acció social, la salut, la convivència i, sobretot, busca fer una ciutat millor.

Els protagonistes d'aquest projecte són les persones, com a vianants, com caminants o ciclistes que es desplacen diàriament per anar al mercat, al treball, als centres d'ensenyament, a les places o parcs, a les estacions de transport de la ciutat. Per aquest motiu hem tractat d'implicar activament al major nombre de persones en aquest projecte, que són els qui poden fer possible un canvi que els afecta directament.

Encara que ja estava al programa electoral de 2007, al llarg d'aquest mandat hem anat desenvolupant aquest projecte des d'un plantejament d'oposició constructiva. Ho hem enriquit, implicant a entitats, associacions i particulars amb l'objectiu d'apropar les nostres posicions i estar en permanent contacte amb la ciutadania. Per aquest motiu, hem tractat d'apropar-la a cada barri amb el lema "La Via Verda passa per ta casa", consistent a recórrer possibles vies verdes amb veïns i veïnes, incorporant la seva observació crítica a les nostres propostes.

Fins al moment hem dut a terme l'experiència en quatre ocasions. En dos casos, Via Verda Russafa-Font de Sant Lluís i Via Verda San Miguel dels Reis, les accions es van ajustar a la concepció més convencional. És a dir, la

consistent en un recorregut per carrers i avingudes i en la constatació de la difícil connexió de la ciutat amb l'horta, que és un element patrimonial i identitari que considerem hauria d'estar integrat com a part de les vies verdes de la ciutat per a la seva millor protecció i supervivència. En ocasió de la Via Verda Russafa-Font de Sant Lluís aprofitem, a més, l'exposició de les conclusions al parc Manuel Graner per reivindicar la seva permanència davant l'amenaça per la construcció d'un aparcament.

En Orriols vam poder contemplar el mirador de l'horta i la degradació de l'entorn d'un monument com San Miguel dels Reis i comprovar també la visió dels xiquets i xiquetes del barri a través dels seus dibuixos. Així mateix subratllem la nostra exigència amb música i lectura de poemes.

En el Nadal de 2008, aprofitem l'afluència de clients en aquestes dates al Mercat Central per organitzar un acte amb el qual promocionar el projecte, consistent en la lectura d'una carta verda als Reis Mags, amb les nostres propostes per al futur sostenible de la ciutat.

Per simbolitzar la necessària connexió dels Poblatos Marítims, entre ells i amb la resta de la ciutat utilitzem un globus aerostàtic, situat en el vèrtex geogràfic dels barris. Els ciutadans i ciutadanes que es van apropar podien pujar, en vol captiu, i contemplar els barris des de l'aire.

En totes les accions, es va seguir el mateix esquema d'actuació per obtenir els resultats desitjats, consistent en:

- elaboració d'un plànol amb pictogrames que identifiquen clarament les vies i els donen entitat pròpia.
- reunions prèvies amb col·lectius, escoles, comerciants, associacions i veïns implicats per explicar-los el projecte i convidar-los a participar.

- recorregut crític, és a dir, intercanvi d'impressions amb veïns i veïnes, associacions i comerciants en un berenar.

- simulació gràfica de la intervenció en l'espai públic. balanç final i conclusions.

- exposició dels resultats en reunions amb col·lectius, escoles, comerciants, associacions. i veïns implicats.

- difusió en els mitjans de comunicació, convencionals i digitals; moció al ple municipal.

- i, finalment, enviament del resultat de la moció a tots els implicats, a través d'Internet.

Una política ambiental d'aparador

Una de les primeres rodes de premsa de la portaveu i la regidora Carmina del Riu va ser per reclamar que l'Ajuntament realitzés un pla d'estalvi i eficiència energètica i que s'enguegués una ordenança sobre la contaminació lumínica a València. Considerem que l'Ajuntament hauria de ser un exemple d'eficiència per a tots.

No obstant això, la política ambiental de l'equip de govern municipal és exemple més que de la seva política d'aparador, a la qual ens té acostumats. Com a mostra valen uns quants botons:

1. Pràcticament tots els instruments legals i tècnics han estat adoptats (molts d'ells no portats a la pràctica) a iniciativa del Grup Municipal Socialista, des de la signatura del Tractat de Aalborg a l'engegada de l'Agenda 21

(una veritable “agenda oculta”), passant per la auditoria ambiental, el Consell Municipal de Medi ambient –constituït però no convocat– o les ordenances sobre contaminació electromagnètica, d’aprofitament de l’energia solar i de contaminació lumínica i estalvi energètic... Dita d’una altra manera: no existeix una política municipal en la matèria.

2. La gravetat del problema del soroll, mal endèmic d’una ciutat el clima de la qual permet una gran activitat de carrer. El govern del PP es veu obligat a declarar Zones Acústicament Saturades després de sentències judicials, després de mostrar-se absolutament poc inclinat a treballar per aconseguir els objectius de qualitat acústica prevists per la normativa vigent.

3. El malbaratament i la falta d’eficiència energètica, sobretot en l’enllumenat públic, constitueixen un dels pitjors exemples que la nostra ciutat pot donar en l’àmbit estatal.

4. El procés de desaparició de l’horta, després d’haver-se urbanitzat en els últims anys milers d’hectàrees, no podrà parar-se amb el cínic Pla Integral de Protecció de l’Horta de València.

5. El tràfic i la falta d’aparcaments constitueixen un dels problemes més greus de la ciutat. L’absència d’un Pla de Mobilitat Sostenible és la gran assignatura pendent, malgrat les reiterades demandes del Grup Municipal Socialista.

Per tot això hem reclamat el compliment d’acords plenaris adoptats per unanimitat relacionats amb temes de vital importància per millorar la situació mediambiental de la nostra ciutat. Així mateix, hem proposat l’aprovació de plans d’actuació en diverses matèries per millorar la situació de la ciutat enfront de les diverses fonts de contaminació.

En aquest sentit, en la nostra agenda han figurat els següents assumptes:

- Proposar l’aprovació del catàleg d’arbres de rellevància local.
- Exigir que es completi la xarxa de col·lectors, especialment el col·lector Nord en el seu últim tram, al costat de la Ciutat de les Arts i les Ciències.
- Impulsar l’aprovació d’un pla de millora de la qualitat de l’aire a la ciutat i proposar la modernització i ampliació de la xarxa d’estacions de mesurament d’agents contaminants.
Exigir l’elaboració de l’inventari d’emissions de gasos d’efecte hivernacle com documento base per a l’elaboració preceptiva del Pla d’Acció per a l’Eficiència Energètica (termini febrer de 2010).
- Exigir el compliment de l’acord adoptat a l’octubre de 2001 de redactar una ordenança municipal per a l’estalvi energètic i el control de la contaminació lumínica.
- Proposar de nou l’aprovació d’un pla local contra el canvi climàtic.
- Exigir la convocatòria del Consell Municipal de Medi ambient.
- Proposar l’aprovació de l’Agenda 21 Local, pendent des que, en 1998, l’Ajuntament va signar la Carta de Aalborg.
- Exigir la urgent elaboració de la auditoria ambiental, que l’equip de govern assegura haver elaborat però que no ha donat a conèixer
- Plantejar el desenvolupament i el finançament del Pla Acústic Municipal de la ciutat de València, aprovat però freturós de pressupost
- Solucionar els problemes d’abocaments marítims de l’emissari submarí de Vera, que va abocar durant mesos aigües pluvials, agrícoles i d’origen domèstic, sense depurar, a la platja de la Malva-rosa com a conseqüència

d'un trencament

- Solucionar les molèsties que pateixen els veïns de la Clínica Verge del Consol, doncs l'equip de govern no solament ha incomplert de forma reiterada l'acord aconseguit per al seu trasllat sinó que ha permès la reforma i millora de les instal·lacions i que la mateixa empresa construyese un nou hospital en Malilla. El Grup Municipal Socialista va recolzar el nou planejament de Malilla sempre que servís per traslladar la clínica.

- Seguiment de l'execució del Bioparc, un projecte que els Socialistes Valencians hem recolzat però que segueix sense materialitzar-se íntegrament. No només es va inaugurar amb retard, sinó que l'empresa segueix sense construir el parc d'atraccions previst al Parc de Capçalera, sense que l'equip de govern l'hi hagi reclamat en compliment del plec de condicions de la contractació.

Ciutat d'excessos lumínics, sonors i atmosfèrics

Aparador, maquillatge, frau, se li pot cridar de moltes maneres. En tot cas, els mètodes d'estimació de la pol·lució utilitzats pel PP són tot un exemple a no seguir de bones pràctiques ambientals. L'estratègia de l'equip de govern municipal en els últims anys ha consistit a desplaçar les estacions de mesurament de contaminació atmosfèrica a zones amb escassa intensitat de tràfic i nombrós arbrat per maquillar les estadístiques de qualitat de l'aire. Ha traslladat les tres estacions anteriorment situades al costat de Nou Centre, l'avinguda d'Aragó i el carrer Linares al Vaig moldre del Sol, al Parc de Capçalera, al campus de Vora de la Universitat Politècnica de València i al Bulevard Sud, al costat del cementiri, zones allunyades del tràfic rodut, per això, de la principals font urbana de contaminació atmosfèrica. De tal forma, tres estacions han quedat situades en zones d'escàs tràfic. Només dos estacionis –Pista de Silla i avinguda de França- segueixen en un entorn

amb tràfic rodut. I, malgrat tot això, dos de les estacionis –Pista de Silla i Linares- van registrar l'any passat nivells de diòxid de nitrogen superiors als 40 micrograms per metre cúbic d'aire establerts per la Directiva Europea relativa a la Qualitat de l'Aire Ambient i a una Atmosfera més Neta. És cert que l'aire de la ciutat ens fa lliures, però el seu efecte és més benèfic si aquest aire no està contaminat.

La situació no és millor respecte a la contaminació lumínica. Barberá porta 20 anys gestionant l'enllumenat sense reparar en les despeses, plantant un bosc de fanals perquè València fos la ciutat més il·luminada del món. Això llança un trist balanç de malbaratament energètic, contaminació lumínica, emissió excessiva de gasos i malbaratament pressupostari. València no és la ciutat millor il·luminada, sinó la més il·luminada, la qual cosa li converteix en paradigma de malbaratament energètic. Més llum no és sinònim de millor il·luminació i millor il·luminació no significa posar més llums. A més despesa, menys sostenibilitat.

Exemple del malbaratament energètic és la inversió municipal de més de 160 milions d'euros en enllumenat públic en el període 1992-2010 (96.808.875 euros per a la conservació i reparació de fanals i 63.303.643 per a la instal·lació de nous punts de llum). El nombre de fanals de la ciutat ha passat de les 46.918 existents en 1994 a les 97.097 instal·lades en 2008. Al seu torn, la factura elèctrica ha experimentat un important increment, passant de 2.570.942 euros en 1992 a més 8.385.480 euros en 2008. En el mateix període, el consum de quilowatts a l'hora ha passat de 34.370.916 a 89.264.584.

Aquest consum és molt similar al de Barcelona (94.620.000 kw/h), que compta amb el doble de població, i suposa només la meitat del de Madrid (185.015.000 kw/h), que compta amb el quàdruple d'habitants. A més, l'enllumenat públic de València consumeix el doble de quilowatts a l'hora per habitant que el Madrid i Barcelona: 110,19 kw/h/hab enfront de 56,53

i 58,56, respectivament. De fet, el consum experimentat a València és molt superior a l'objectiu del Pla d'Acció de l'Estratègia d'Estalvi i Eficiència Energètica 2008-2012 del Ministeri d'Indústria, que fixa en 75 kw/hora/habitant el consum que ha de registrar l'enllumenat públic de les ciutats espanyoles en 2012.

El soroll és un altre dels tipus de contaminació que afecten a la ciutat. La declaració de quatre zones acústicament saturades per mandat judicial, a les zones Xúquer, Juan Llorens, Menéndez Pelayo i del Carmen ha estat conseqüència del fracàs de l'equip de govern municipal a abordar el problema de la contaminació acústica, a sensibilitzar i conscienciar a la població, a pactar solucions amb les parts implicades i a fomentar el diàleg veïnal. Els veïns de moltes altres zones de la ciutat, com les places d'Hondures, del Cedre o de Cánovas, per esmentar tres exemples coneguts per tots, suporten també índexs de soroll inacceptables que els impedeixen exercir el seu dret al descans.

Contràriament al que sembla pensar el Partit Popular, el soroll no és un problema que es resolgui amb l'encàrrec d'un mapa de contaminació acústica, l'elaboració de plans d'acció o la creació de noves regidories. El soroll, està demostrat, és un problema que no es resol només amb bones intencions, sinó treballant amb rigor per aconseguir l'objectiu de la llei, que no és un altre que prevenir, vigilar i corregir la contaminació acústica per protegir la salut dels ciutadans i millorar la qualitat del medi ambient. Desgraciadament, el govern del PP ni prevé, ni vigila, ni corregeix.

Les solucions, que plantegem els socialistes, passen per evitar la saturació de locals que provoquen l'aglomeració de persones, vigilar el consum d'alcohol en via pública, controlar els horaris de tancament dels locals, certificar la seva insonorització, millorar els problemes de tràfic i corregir actuacions inadequades als carrers de la ciutat. I fer-ho, sobretot, propiciant el consens mitjançant el diàleg amb hosteleros, veïns i usuaris.

I, malgrat els grans nivells de contaminació acústica, l'Ajuntament de València només finançarà l'1,14% dels 72 milions d'euros previstos per als plans d'acció en matèria de contaminació acústica. En lloc de presupostar el cost de totes les accions previstes en el pla, l'equip de govern ha optat per presupostar exclusivament les ja realitzades o les de finançament compromès, deixant sense quantificar altres mesures previstes per al mitjà i curt termini. Es tracta d'iniciatives tan rellevants com el pla integral de mobilitat urbana, el pla director de la bicicleta, el pla de zones d'oci nocturn, la bonificació d'impostos per a vehicles amb pneumàtics silenciosos, campanyes de sensibilització en zones d'oci, o la instal·lació de sonòmetres en locals de nova obertura, en zones declarades ZAS o en establiments que hagen registrat queixes per part dels veïns i les veïnes.

Els cartells no curen

Més enllà de les competències administratives, sempre hem considerat que els responsables municipals no poden mantenir-se aliens, en el seu àmbit territorial, a la preservació de la salut pública mitjançant els serveis, instal·lacions i personal necessaris. Però, com ha subratllat en diverses ocasions el regidor Julio Such, en matèria de salut, el govern municipal de València no sembla preocupat per la deterioració de la sanitat pública a la ciutat ni de les seves instal·lacions. Igual que succeeix amb la resta de les dotacions públiques, l'absència de planificació provoca grans manques d'atenció sanitària a les zones de noves edificacions. Sota el lema "cartells que no curen" (en al·lusió a les tanques de la Conselleria de Sanitat que anuncien durant anys equipaments que no es fan), hem reivindicat la construcció dels centres de salut pendents en el PGOU i que en dues dècades no han passat de ser solars.

En els mesos de febrer i març de 2011 es van inaugurar, per fi, els centres

de salut de Nou Moles i de Benicalap Sud, anunciats mitjançant cartells des de 2006 però la construcció dels quals no va començar, a tenor de les dates de col·locació de les primeres pedres, fins a juny i abril de 2008, respectivament. Tots dos haurien d'haver entrat en servei abans que acabés 2009. En pitjor situació es troba el Centre de Salut de Orriols, anunciat mitjançant un cartell des de 2003 però la primera pedra del qual no va ser col·locada fins a maig de 2008, també amb compromís de finalització abans de desembre de 2009, però que segueix sense haver entrat en servei. I tot això malgrat que, a més de les tres instal·lacions esmentades, el PP va prometre al seu programa electoral nous centres de salut en Benimaclet, Mestalla, Russafa, i al fet que els pressupostos autonòmics han previst partides, cada vegada més minses, per construir nous centres de salut en Malilla, l'avinguda de França i Economista Gai.

La Generalitat disposaria de sòl, ja cedit per l'Ajuntament, per construir el CS de Benimaclet, però ni tan sols ha adjudicat les obres malgrat que fa quatre anys que va instal·lar un cartell anunciats. En els casos dels centres de salut de Malilla, l'avinguda de França i Economista Gay, el consistori tampoc ha aportat el sòl, per la qual cosa no s'ha pogut executar la construcció prevista per la Conselleria de Sanitat als seus pressupostos. I en els casos de Mestalla i Russafa, l'Ajuntament segueix sense cedir el sòl i el Consell segueix sense pressupostar la seva construcció. El desinterès de la Generalitat per les instal·lacions sanitàries de la ciutat és tal que en el període comprès entre 2008 i 2011 ha reduït la seva inversió per a la construcció de nous centres de salut, d'acord als pressupostos autonòmics, de 4.376.200 euros a 1.569.000, suposant un descens del 62%.

Els continus retards evidencien la despreocupació de Camps per la sanitat valenciana i la falta de compromís de Barberá amb els veïns i veïnes de la seva ciutat. L'alcaldessa és incapaç d'exigir al president de la Generalitat, del seu mateix partit, el compliment dels seus compromisos amb València.

Però, a més, ni amb la construcció dels centres de salut en algun moment previstos o promesos pel PP s'aconseguiria pal·liar les deficiències de l'atenció de salut pública que registra la ciutat. De fet, a més d'ells, al programa electoral amb el qual els Socialistes Valencians concorrem a les eleccions municipals de 2007 preveïem la construcció d'altres centres per als barris del Carmen, Tendetes-Calvari, Marxalenes-Tormos i el nou sector urbanitzable de Patraix.

I tot això sense parlar dels centres d'especialitats. València només disposa de cinc per atendre a una població d'1.250.000 persones que engloba no només als seus veïns i veïnes, sinó també als residents en poblacions del voltant. Per prestar una atenció de qualitat seria necessari construir, almenys, altres dos, que el Partit Popular ni tan sols s'ha plantejat.

La deterioració de la salut pública es reflecteix en l'empitjorament de l'atenció sanitària en general i, especialment, de les patologies que requereixen cures més específiques, com és el cas de la salut mental. Els socialistes de la ciutat hem estat involucrats en la lluita d'aquest col·lectiu per la millora de les condicions de l'atenció. A més d'acompanyar-los en les concentracions que periòdicament realitzen a la plaça de la Verge, ens reunim en diverses ocasions amb la Plataforma en Defensa de la Salut Mental i escrivim un article (publicat en Levante-EMV a l'octubre de 2009) parell recolzar les seves reivindicacions.

L'esportivitat del Govern espanyol

Una ciutat saludable no pot descuidar l'esport. A València, ha estat el Govern d'Espanya el que ha donat la veritable empenta en aquesta matèria. Ha hagut de ser així perquè, els projectes que es van plantejar pel Partit Popular com a objectius per al present mandat estaven aparcats i

s'han dut a terme gràcies als fons d'inversió local del Govern d'Espanya. El primer Pla I va suposar en 2009 una inversió global de 16.528.425 euros per millorar les instal·lacions esportives de la ciutat i crear altres noves. Com ha recordat en més d'una ocasió la regidora Mercedes Caballero, per comparar-ho amb les inversions de la Generalitat, el primer Fons Zapatero va permetre la climatització del pavelló municipal de la Font de Sant Luis, la consolidació i rehabilitació de l'estructura de les naus de Cross, la construcció de camps de futbol i altres instal·lacions en el poliesportiu Doctor Lluç, en Beniferri, al denominat Parc de la Vida, en el camí de Montcada, així com la construcció de noves instal·lacions esportives de barri i en la remodelació d'unes altres ja existents. El segon Pla contempla la construcció de tres instal·lacions d'envergadura, cadascuna d'elles pressupostades en prop de 5 milions d'euros: el poliesportiu de les Naus de Cross, la remodelació del poliesportiu de Benimaclet, i la construcció del poliesportiu de Quatre Carreres.

Els barris precisen de més i millors infraestructures esportives. L'engegada del Fons Estatal d'Inversió Local ha suposat un impuls considerable a aquest nivell, al mateix temps que ha deixat en evidència l'estat d'abandó en què es troben la majoria d'instal·lacions i el seu alarmant dèficit. Des del govern municipal s'ha vingut practicant una política sense cap planificació quant a la creació de noves infraestructures i sense la necessària aplicació de polítiques compensatòries que prioritzen l'engegada de nous equipaments als barris que més ho necessiten. Aquesta falta de planificació ocasiona, una vegada més, situacions de desequilibri entre els diferents barris de la ciutat.

L'engegada del Pla Confiança de la Generalitat ha permès també arrencar alguns dels equipaments esportius de la ciutat. No obstant això, com ha posat en relleu el Grup Municipal Socialista, la construcció d'aquestes instal·lacions ha sofert constants retards i, quan per fi s'inicien, el feliç esdeveniment succeeix amb gairebé 20 anys de retard, com és el cas de la

primera pedra del Poliesportiu de Nou Moles, que va ser posada l'1 de març del present any. Aquesta va ser una de les primeres promeses adquirides per Rita Barberá amb els veïns en accedir a l'alcaldia.

L'oferta de les escoles esportives municipals segueix estant molt lluny de les necessitats reals de la ciutat, oferint una cobertura inferior al 10% dels nens i nenes que podrien utilitzar-les. És a dir, dels 120.000 en edat escolar que hi ha a la ciutat només poc més d'11.000 participa d'aquests programes.

A València, hi ha una important representació de clubs de diverses disciplines i que estan en la màxima categoria de les seves respectives competicions: València CF SAD i Llevant UD SAD, en futbol; Power Electronic i Ros Casessis en bàsquet; Llevant UDF i València Féminas; CAU i Abelles en Rugbi, o València Bats en Futbol Americà. La presència en les competicions celebrades per aquests clubs és necessària, així com la relació amb els mateixos, a fi de conèixer de primera mà les seves necessitats i demandes. Els socialistes de la ciutat no hem descurat cap d'aquests vessants de l'acció política en l'àmbit esportiu.

Tampoc cal oblidar que els Socialistes Valencians hem d'estar, i així ho hem fet, recolzant en esdeveniments esportius de diversa transcendència que es donen a la ciutat i que són capaces de mobilitzar a col·lectius importants, com les carreres populars, la carrera de la dona o el Dia de la Bicicleta, per citar alguns.

És necessària per la nostra banda la superació de models de ciutat esgotats, i ser capaces de crear una nova visió de ciutat que marque el camí a seguir i torne a il·lusionar a tots els ciutadans entorn d'un projecte realitzable conjugant per a això interessos diversos.

Una Ciutat Educatora

“La veritable pàtria de l’home és la infància”.

Rainer María Rilke.

“Retornar l’autonomia als nens serà segurament el millor camí cap a la recuperació i la vida plena a les ciutats” **Francesco Tonucci.**

La portaveu i els regidors Juan Soto i Carmina del Río, del Grup Municipal Socialista en el Col·legi Ciutat de l'Artista Faller. Març de 2010.

Una ciutat sostenible és una ciutat educadora, on les persones puguem participar en un projecte compartit que ens permeta formar-nos al llarg de totes les etapes de les nostres vides i on la mateixa estructura de la ciutat siga educadora. L'educació és un dels pilars mestres del nou model econòmic i el primer pas cap a la igualtat. Una ciutat on es potencien les habilitats i capacitats dels seus ciutadans i ciutadanes i que atrega el talent. Una ciutat on es valore la cultura de l'esforç: treballar més i millor. Ser competents per ser competitius.

València pertany des del segle passat a la Xarxa Internacional de Ciutats Educadores, però l'Ajuntament no ha sabut desenvolupar tot el potencial que aquest compromís polític. Anualment estableix un programa d'activitats amb el segell de "ciutat educadora", però no passa de ser una guia d'activitats que recull dades sobre horaris, condicions, llocs, periodicitat i contingut d'activitats diverses programades per a cada període acadèmic. La veritat és que la majoria dels municipis poden fer alguna cosa així sense que per això encaixen en el concepte de ciutat educadora.

Però, com assenyalava Pilar Figueras, secretària general de l'Associació Internacional de Ciutats Educadores, el compromís d'una ciutat educadora "reposa sobre tres premisses bàsiques: informació comprensible –necessàriament discriminada– cap a la ciutadania, participació d'aquesta ciutadania des d'una perspectiva crítica i corresponsable i finalment –encara que no menys important– avaluació de necessitats, propostes i accions". En aquest sentit, l'acció del govern municipal valencià és deficitària en participació, amb una absència absoluta de la iniciativa social i mai ha donat a conèixer un projecte integral amb objectius definits i els resultats dels quals se sotmeten a una avaluació global.

L'equip de govern va tenir una bona oportunitat per fer creïble que la seva idea de ciutat educadora era una mica més que un mer inventari quan el Grup Socialista va sotmetre a aprovació una moció per elaborar, amb la

participació de la Federació d'Associacions de Pares i Mares d'Alumnes i les associacions dels centres públics, un Programa Escolar de Conciliació Laboral i Familiar que pogués implantar-se al més aviat possible en els centres de Primària de la ciutat. I la va desaprofitar, com ha fet amb la majoria de les propostes educatives fetes pels socialistes.

Isi en aquesta idea de ciutat educadora és llarg el camí per recórrer, encara és més preocupant el camí desfet en les condicions materials de l'educació pública. Per això, una de les nostres principals línies de actuació ha sigut la denúncia d'una estratègia de deterioració de l'escola pública enfront de la privada, de la qual la ciutat de València és un laboratori de primer ordre. Hem assistit a un progressiu abandó de l'escola pública permetent la degradació dels equipaments i de les instal·lacions que constitueixen les bases d'un ensenyament de qualitat. Sistemàticament, el regidor Juan Soto ha denunciat les manques i fet proposades de millora per a la xarxa de centres de la ciutat.

No és casual, que a València existeixi un vigorós moviment reivindicatiu, articulat entorn de les AMPA i els sindicats d'ensenyament, per una instal·lacions dignes, les denúncies de l'abandó de l'escola pública, la falta de places escolars als barris, les resistències davant la clara aposta de la dreta per dos tipus d'escolarització ben definits i els privilegis de l'ensenyament privat-concertat.

Ho hem vist en moltes visites als col·legis i altres centres d'ensenyament, ho hem vist i escoltat en totes les obertures de l'any escolar, professors i professores, pares i mares, alumnes i alumnes ens han fet arribar la seva "Ens falta de tot", lema d'una pancarta amb la qual van acudir a l'important manifestació en contra de la imposició de la Conselleria d'impartir l'assignatura de la Eeducació per a la Ciutadania en llengua anglesa. Hem percebut la gravetat del que està succeint, hem vist el projecte de societat que té la dreta, la desigualtat i el privilegi des de la infància. Els nostres

nens han viscut anys en una espècie de societat de l'opulència, una ciutat de grans esdeveniments, però "els xicotets esdeveniments" no han arribat a les seues aules, als seus patis.

Els xicotets, a la cua

És el que sembla respondre l'Ajuntament davant la necessitat d'una oferta educativa accessible pels més petits. Rita Barberá va liquidar les escoles públiques infantils de la ciutat (escoles) en 1991, carregant gairebé exclusivament sobre les famílies la responsabilitat de la cura i educació dels nens i nenes de 0 a 3 anys. Des de la mateixa campanya electoral, els socialistes hem reivindicat almenys una escola pública infantil per districte per alleujar la situació de les famílies valencianes, trobant-nos amb un mur d'insensibilitat. Finalment, Barberá ha accedit a construir escoles infantils amb diners públics, no de l'Ajuntament, sinó del Govern d'Espanya a través dels fons d'inversió local. Davant la resistència de l'alcaldeessa d'inaugurar infraestructuras finançades amb el fons del Pla E, inaugurarem la escoleta pública tallarem la cinta i descobrirem una placa en la qual figurava "rebre una bona educació és obrir-se camí cap a la felicitat" (Ann Plato). En concret, amb el primer Pla E, les escoles infantils creades en la central de la Policia Local, en Algirós, en Quatre Carreres, i en el sector urbanitzable de Benicalap Sud, i, amb el segon, en general Urrutia i Pío Baroja. Està prevista també la construcció d'altres tres amb càrrec a l'anomenat Pla Confiança de la Generalitat, encara que està per veure. Tot junt suposaria l'existència de 9 noves escoles infantils, per baix de les necessitats reals de la ciutat i, en contra del semblar dels socialistes, de gestió privada. La nova escola infantil de Algirós, que els socialistes inaugurem virtualment davant l'oblit i demora del Partit Popular, no servirà per escolaritzar nous alumnes sinó per real·lotjar els que acudien al palauet d'Aiora.

Tampoc s'ha preocupat l'equip de govern municipal que l'oferta de la Generalitat en educació infantil estigués a l'altura de les necessitats ciutadanes. Bona prova ha estat la passivitat davant els retards experimentats per l'escola infantil de Pinedo (un dels escassos equipaments específics de la Generalitat a la capital), per la qual cosa el Grup Municipal Socialista va presentar una moció al ple al juliol de 2009 per agilitar la tramitació de les corresponents autoritzacions que permeteren obrir la nova escola infantil amb les seves sis unitats projectades al començament del curs escolar 2009/2010. Tal com ens temíem, va ser rebutjada.

Estrenar barris sense col·legi

La ciutat ha construït en els últims anys 15 nous barris en els quals ja viuen més de 40.000 veïns, dels quals el 15% té entre 3 i 18 anys. En els propers anys estaran tots els habitatges finalitzats i hi haurà una població de 60.000 persones, 9.000 en edat escolar. No obstant això, només s'ha construït un nou col·legi de primària en avinguda de França-Tomás de Montañana –que va ser a càrrec dels promotors del PAU Avinguda de França i ha estat ampliat amb barracons fins que es construeixi un nou centre–, mentre que els pocs instituts de secundària construïts en parcel·les dels nous sectors estan destinats a pal·liar el dèficit existent en altres barris.

De fet, al marge de barracons, la Generalitat no ha construït cap escola als nous barris, malgrat que les dotacions educatives haurien d'haver-se fet al mateix temps que els habitatges. La Generalitat hauria d'estar construint en aquests barris 11 col·legis: nou CP Tomás Montañana en l'avinguda de França; av. França al costat de naus de Cross; Ademús UE-A; Campanar Sud; Orriols; Campanar Nord; Benicalap Sud; Benicalap Nord; Moreres; Patraix, i La Torre. Però no ha adjudicat cap d'ells.

Al no haver-se construït centres de primària als nous barris no es pot

adscriure cap de les parcel·les escolars d'aquests sectors a centres de secundària. No obstant això, com a conseqüència del dèficit d'instituts de secundària en el sòl urbà de la ciutat consolidada davant la negativa municipal a expropiar les parcel·les reservades pel Pla General, la Generalitat ha construït 3 instituts en parcel·les obtingudes gratuïtament per l'Ajuntament en els nous sectors després de la reparcelació. El Grup Socialista considera necessari construir amb urgència 6 nous instituts (Campanar Sud, Benicalap Nord, Benicalap Sud, Moreres, La Torre i Patraix) i ampliar altres dues (Orriols i Quatre Carreres). No obstant això, la Generalitat només té previst construir un institut de secundària en el sector Patraix, amb parcel·la cedida i pendent de l'adjudicació de les obres, ampliar el de Orriols, encara sense parcel·la cedida, i ampliar el Jordi de Sant Jordi de Quatre Carreres, sense adjudicar malgrat disposar de llicència d'obres.

Per això, ja al febrer de 2008 vam proposar un acord consistent a posar a la disposició de la Generalitat totes les parcel·les escolars propietat municipal dels sectors urbanitzables amb la reparcelació aprovada, perquè es programen els centres escolars prevists en els seus corresponents planejaments, i que es grafiaren en compliment de l'exigència legal de reserva de places educatives. Així mateix, demanàvem que la Regidoria d'Educació s'encarregués d'elaborar un Programa d'Ampliació dels Centres Escolars de la ciutat previst en el PGOU, expropiant aquells que no siguin propietat municipal, per posar-los a la disposició de la Generalitat. A més, proposàvem la redacció d'un estudi per part de l'Ajuntament sobre les superfícies de cadascun dels centres de primària i secundària de la ciutat. D'aquesta manera veuríem què centres compleixen o no les superfícies mínimes recomanades per la Conselleria.

Al setembre de de aquest mateix any, vam proposar posar a la disposició de la Conselleria d'Educació 13 parcel·les escolars dels nous barris perquè es programés la construcció de d'altres centres de primària, del nombre de línies necessari per garantir l'ensenyament als 6.560 alumnes dels nous

barris. Dos d'aquestes parcel·les se situaven en el sector Ademús; altres dos en el sector Orriols; d'altres en el sector La Torre, i una en cadascun dels següents sectors: PAU Av. de França, Campanar Sud, Campanar Nord, Benicalap Sud, Benicalap Nord, Moreres i Patraix. Considerem necessari, i així ho vam exposar en la moció, que la Conselleria conclogués aquests 13 centres escolars en un termini màxim de tres anys.

Al febrer de l'any següent presentem una altra moció en la qual proposàvem que el delegat d'Urbanisme, en coordinació amb les altres delegacions, s'encarregara d'elaborar un pla d'equipaments escolars, sanitaris, soci-culturals i esportius per als nous barris de la ciutat, que inclogués les 49 parcel·les pendents propietat municipal dels sectors urbanitzables, de manera que estiguessin acabats en un termini màxim de 3 anys. Així mateix, vam proposar reclamar a la Generalitat la construcció immediata dels centres escolars, sanitaris i assistencials d'aquests sectors, per ser competència exclusiva de l'administració autonòmica, i la de totes les parcel·les de servei públic assistencial del sector la Torre que han rebut després de la reparcelación. Per a això, haurien d'haver-se establert les consignacions econòmiques necessàries per dur a terme la culminació d'aquests equipaments en un termini màxim de quatre anys

Molts col·legis vells, pocs nous

Si als nous barris la manca d'equipaments educatius és clamorosa i així ho hem denunciat, la ciutat consolidada mostra tant necessitat de noves dotacions com d'importants millores en centres d'ensenyament preexistents. Entre elles, destaquen les dels escassos col·legis municipals existents, que són competència directa de l'Ajuntament. D'acord amb aquesta prioritat, hem fet un seguiment de les deficiències existents en els col·legis públics municipals.

El Partit Popular es va comprometre al seu programa electoral de 2007 a construir, en col·laboració amb la Generalitat, un nou col·legi municipal Fernando de los Rios, proper a la seva actual ubicació en Malilla, ampliant la seva capacitat a dues línies d'Educació Infantil i Primària i dotant-ho de les més modernes instal·lacions. Hem denunciat la falta de resposta a aquest compromís i, de comú acord amb el AMPA del centre, sol·licitem en el ple d'abril de 2010 iniciar el procediment d'expropiació d'urgència per aconseguir els terrenys escolars de 8.400 m2 grafiats en el PGOU de 1988 a la plaça Víctor Hino i cedir-los a la Generalitat Valenciana. Mentrestant, per pal·liar les manques existents, plantegem en aquesta mateixa ocasió aprovar un procediment eficaç i àgil de contractació de professorat, amb motiu de substitucions i de cobertura de llocs vacants.

També portarem, al febrer de 2009, al ple l'exigència de procedir a la contractació immediata del professorat necessari per atendre les necessitats educatives del col·legi municipal de Benimaclet, així com l'aprovació d'un procediment àgil i eficaç de contractació immediata de personal que eviti les disfuncions acadèmiques que s'han vingut produint en els col·legis municipals com a conseqüència de baixes, jornades reduïdes i deficiències estructurals de plantilles. Afortunadament vam haver de retirar la moció en aconseguir un acord entre el regidor Del Toro, i el AMPA del centre sobre aquest particular.

Els problemes a la xarxa escolar dependent de la Conselleria són encara més preocupants. El Pla General d'Ordenació Urbana que els socialistes aprovarem en 1989 va reservar el sòl escolar necessari perquè cada barri de la ciutat disposés d'infraestructures educatives amb un alt grau de proximitat. A més, la reserva garantia la substitució de centres escolars obsolets i permetia el trasllat a parcel·les de major grandària dels centres prèviament construïts en solars de dimensions més reduïdes. No obstant això, l'Ajuntament segueix sense expropiar nombroses parcel·les en sòl urbà, de la mateixa forma que la Generalitat segueix sense actuar en les parcel·les

obtingudes pel consistori després de la reparcelació dels nous barris.

En l'actualitat es realitzen escasses actuacions per reduir el dèficit escolar en sòl urbà, i les poques que s'escometen estan paralitzades. Els socialistes hem considerat necessàries les ampliacions dels col·legis Max Aub, Ballester Fandos, Doctor Oloriz, Rafael Altamira, Giner de los Rios, la creació d'una nova línia en l'Antonio Machado i la construcció de centres en la Creu Coberta, Russafa, Mestalla, Malilla (substitució del Fernando de los Rios), Malva-rosa, Torreïel i Benimàmet (substitució del Santiago Calatrava). En aquest sentit s'han presentat iniciatives per impulsar aquests projectes, així com per a la construcció del nou col·legi d'educació especial Sebastián Burgos en el Camí Reial. Aquest ha estat, finalment, l'únic centre realment nou construït i inaugurat aquest mandat.

Respecte als instituts de secundària en barris consolidats, el Grup Municipal Socialista considera necessària l'ampliació dels instituts de secundària de Campanar, Benimàmet, Ramón Llull, i el Carmen, així com la construcció de l'IES Balears i del Parc d'Artilleria. En els últims anys només s'ha treballat en les ampliacions dels instituts Cabanyal i Ciutat de l'Aprenent. Respecte a la construcció de nous instituts, el retard en els de Patraix i el Parc d'Artilleria evidencia el desinterès de l'Ajuntament i la Generalitat per invertir en nous centres escolars.

Al voltant de trenta centres escolars necessiten d'una reforma en profunditat i, en alguns casos, d'una reconstrucció, com ocorre amb els col·legis públics Ciutat Artista Faller, Malva-rosa i Torreïel. La Generalitat ha arribat a programar intervencions que en la majoria dels casos estan paralitzades, com ocorre amb les previstes en els col·legis Nicolau Primitiu, Torreïel, Ciutat Fallera i Ballester Fandos. Així mateix, l'Ajuntament de València desatén el manteniment dels col·legis i la Generalitat el dels instituts, reduint-se les partides destinades a aquest efecte a quantitats pràcticament testimonials, malgrat ser absolutament necessàries per evitar deteriorament dels centres

i garantir el seu bon estat.

Són nombroses les mocions que hem presentat per resoldre aquests problemes, tant de forma global com referides a centres concrets. Al juny de 2008, presentem una ambiciosa moció en la qual proposàvem instar a la Conselleria a redactar i aprovar, en col·laboració amb l'Ajuntament de València un Pla de Renovació de Col·legis de Primària, amb el corresponent Pla d'Etapes i Programa d'Inversions, que substituïx els col·legis obsolets per nous centres docents. Plantegem que, com a fase prèvia i amb caràcter immediat es programés la construcció de tres centres en Torrefiel; Ciutat Fallera i la Malva-rosa i que, així mateix, es posés a la disposició de la Conselleria d'Educació les dues parcel·les propietat municipal del sector Benicalap Nord i Camí de Montcada, per construir nous centres escolars de Primària. La proposta incloïa encarregar a la Conselleria d'Educació projectes de construcció dels nous col·legis Ciutat Artista Faller i Torrefiel, amb previsions de reallotjament temporal per a l'alumnat. I no ens oblidem de l'adquisició d'una parcel·la en la calli Dr. Álvaro López, per construir el nou centre de primària Malva-rosa.

Van ser vàries les mocions que vam defensar per aconseguir ampliacions o reformes necessàries en els col·legis públics Jesús (16 d'octubre de 2007), San José de Calasanz, (14 de juliol de 2009), Col·legi Públic Cervantes (juliol de 2009); Ciutat de l'Artista Faller i Salvador Tusset (març de 2010), el CEIP Sara Fernández (maig de 2010). També amb escàs èxit donat el tancament municipal en aquesta matèria, associada a la deixadesa autonòmica.

Idiomes per a què?

Succeeix el mateix amb els ensenyaments especialitzats, inclosa la relacionada amb els idiomes tan necessaris per a una major competència personal i professional. És aquest, precisament i en sintonia amb la idea de ciutat educadora, un tipus d'ensenyaments que es perllonguen al llarg de tota la vida... quan es pot. El Grup Municipal Socialista ha denunciat no poques vegades el retard en la construcció de la nova Escola Oficial d'Idiomes en el districte de Quatre Carreres i la saturació de les actuals instal·lacions de Pla de Saïdia, circumstàncies que en el curs 2010-11 van privar de plaça a 11.700 persones interessades a iniciar l'estudi d'idiomes. El projecte de construcció de la EOI preveu donar cabuda a 10.500 alumnes en les noves instal·lacions, la qual cosa augmentaria l'oferta pública d'ensenyament reglat d'idiomes a la ciutat fins a 22.000 places. El conseller d'Educació, Alejandro Font de Mora, va anunciar en la presentació del projecte que les obres es licitarien al desembre de 2007. Tres anys després d'aquesta promesa, el compromís del Consell s'ha convertit en paper mullat doncs la parcel·la és només un solar amb un cartell i gairebé 12.000 aspirants s'han quedat si plaça. Un nou exemple de cartell propagandístic sense projecció real. Tota una traveta a la igualtat d'oportunitats.

Els reptes als quals ens enfrontem

Sempre hem sabut la importància que té per al desenvolupament individual i col·lectiu una bona formació. Amb tota seguretat els ajuntaments van a tenir una presència cada vegada major en la qualitat de l'ensenyament. Això és així perquè l'ensenyament va lligada a la ciutadania, o siga, a la ciutat, a la seua integració en ella i perquè les ciutats, les seues administracions, van cobrant major rellevància com a poders públics promotors de planificació econòmica i d'ocupació, com a agents necessaris per a la

col·laboració entre totes les administracions i la pròpia comunitat escolar. En la recent visita al centre Jordi de Sant Jordi vam tornar a comprovar l'esforç i l'entusiasme de les professores.

Jordi Borja té raó quan afirma: "La crisi d'expectatives per al futur postescolar reverteix en el present escolar. L'escola avui no garanteix l'accés al mercat de treball. L'esforç educatiu no es transmuta en promoció i reconeixement socials. En canvi, proliferen els mecanismes selectius que reproduïxen i amplien les desigualtats socials, econòmiques i culturals."

La ciutat ha de ser una font d'oportunitats i facilitar-nos la formació permanent que permeti florir les capacitats de cadascú. La ciutat educadora és una responsabilitat del bon govern de la ciutat si es vol fomentar el talent, que és un dels ingredients destacats del creixement sostenible, perquè el talent no brolla ni s'expandeix en el no-res. Les ciutats, com no hem parat de dir, són el seu caldo de cultiu favorit.

Aquests són els reptes. Fer una ciutat educadora és fer una ciutat sostenible quan justa, equilibrada, civilitzada, igualitària i pròspera.

Una ciudad a la altura de la infancia

Organiza:

Jueves, 26 de noviembre de 2009 · 18.30 h.

Centre cultural La Nau de la Universitat de València · Sala Seminario
Calle de la Universidad, 2 Valencia

INTERVIENEN

Petra María Pérez Alonso- Geta
Catedrática de Antropología
de la Educación

Carmen Alborch
Portavoz del Grupo Municipal
Socialista del Ajuntament de València

Javier García
Director de la revista
Ser Padres Hoy

Carmen Amoraga
Concejala del Ajuntament
de Picanya

Servicio de guardería disponible durante el acto

Confirmar asistencia: portavozgpsoe@valencia.es

Cartell de la jornada "Una ciutat a l'altura de la infància", organitzada pel Grup Municipal Socialista per commemorar el Dia Universal de la Infància. Novembre de 2009.

5

Una Ciutat Humana i cuidadora

"La fragilitat de la societat es tradueix que la incertesa s'imposa sobre les destinacions individuals. Les trajectòries vitals són cada vegada més caòtiques i discontinües, truncades per esdeveniments pertorbadors: l'emigració, la ruptura familiar, la degradació professional, la pèrdua de l'ocupació, l'experiència de la precarietat, la solitud..." Daniel Innerarity.

Una ciutat sostenible és una ciutat més humana i cuidadora, en la qual tots els barris compten amb els serveis que els corresponen i necessiten; en la qual les persones sense recursos o amb falta d'autonomia comptin amb una atenció adequada i unes possibilitats d'integració social. Una ciutat concebuda per a persones de totes les edats: majors, infància, immigrants. Perquè hem d'atendre a la complexitat sociològica pensant en les persones.

Un risc evitable: l'exclusió

Hui, les grans ciutats, i València no és una excepció, suporten greus problemes socials, exclusions de grups de persones i també de determinats territoris, grups marginats, sense treball o sense ingressos mínimament segurs, grups ètnics o culturals minoritaris, persones desintegrades familiarment, que viuen soles, vells, nens o joves desescolaritzats.

València és una gran urbe, amb més de 800.000 habitants i 1 milió i mitjà com a centre d'una extensa àrea metropolitana. També és territori de potents moviments migratoris i d'un significatiu envelliment de la seva població, així com d'un notable increment de persones que viuen soles.

Un segon fenomen que explica l'actual demografia de la ciutat de València resideix en la ràpida i progressiva consolidació de la població immigrant, associada al boom econòmic experimentat pel nostre país. Així, ens trobàvem en 2002 amb una xifra de 37.189 persones immigrants a la ciutat el que representava el 4,9% de la població total. En el 2007, les persones immigrants eren ja 102.166, és a dir, el 12,8% del total de la ciutat de València. L'augment numèric del col·lectiu és evident i amb això, paral·lelament, el de les seves necessitats. L'impacte es resumeix en major natalitat, major joventut, més homes i menys dones.

D'altra banda, es produeix un fet significatiu per a les dinàmiques urbanes, l'augment del nombre de persones que viuen soles. Així, si en 1996

les famílies constituïdes per una sola persona representaven el 19% de la població, en el 2008, aquestes llars eren el 30,5%. Es posen de manifest així els canvis accelerats en els models de família, l'aparició de famílies monoparentals, així com l'augment de les persones majors que viuen soles. Al mateix temps, si en 1996, les llars d'una o dues persones representaven un 44% del total, en 2008, aquesta xifra es disparava al 56,8 %. Les repercussions socials, culturals, econòmiques i, per tant polítiques, són òbvies.

El ben cert és que el model de desenvolupament econòmic pel qual ha apostat el govern municipal del Partit Popular, assentat en la construcció i el turisme, sobre l'eix dels anomenats "grans esdeveniments", ha posat de manifest la seva debilitat estratègica davant al situació de crisi econòmica que vivim.

Est és l'escenari, una complexa problemàtica social perquè les grans aglomeracions urbanes pateixen amb major intensitat els fenòmens d'individualització, de fragmentació social, les exclusions, la pobresa, les incerteses de la societat postmoderna. La "societat del risc" està instal·lada a les ciutats. El govern d'aquesta complexitat requereix canvis paradigmàtics en la concepció i la intervenció política.

Davant d'una dreta que sol lliscar-se pels sempre tranquil·litzadors camins de la caritat, el nostre plantejament és el d'una ciutat que cuida als seus perquè reconeix els seus drets com a ciutadans adaptats a un complex ventall de circumstàncies personals i socials. I en la mesura que els cuida, la ciutat integra i com tal comparteix la prosperitat general perquè la prosperitat o és de tots o és una altra cosa. I ja hem dit que la ciutat ha de ser cuidadora, on cada persona pugui ser l'artista de la seva pròpia vida, la qual cosa suposa ser un de mateix o una mateixa, tenir autonomia i dissenyar el propi projecte vital.

Volant baixet cap el més alt

És propi d'aquest Ajuntament sumar-se a xarxes de ciutats de caràcter sectorial sense que per això assumeixi les conseqüències que aquest tipus de compromisos comporta. Això mateix ha succeït en relació amb la infància. En la introducció al programa de Ciutat Educadora 2010-11, l'alcaldessa fa valer la pertinença de València a la xarxa City of Children, iniciativa que va ser aprovada en 2010. No obstant això, tan lluny com al novembre de 2009 la portaveu del Grup, Carmen Alborch, va haver de defensar una moció en el ple perquè s'adoptessin les mesures conduents a participar al programa de Ciutats Amigues de la Infància, atès que València havia intentat feia uns anys integrar-se en aquesta xarxa, encara que sense èxit. UNICEF va rebutjar la sol·licitud del consistori, doncs la ciutat incomplia dues dels requisits fonamentals del protocol, que estableix la necessitat de disposar d'un pla infància i d'un consell de la infància o òrgan de participació similar. A més, l'equip de govern seguia sense convocar si més no la comissió de la infància, creada en el si del Consell d'Acció Social per promocionar el desenvolupament de la participació infantil i la resta dels drets de les nenes i nens de la ciutat, desenvolupar el Programa Educar per Participar i elaborar una Carta Municipal dels Drets del Xiquet i la Xiqueta de la ciutat de València. Per tot això, la moció socialista sol·licitava que la comissió elaborés un pla d'infància, creés un consell de participació i redactés la Carta de Drets perquè l'Ajuntament pogués tornar a sol·licitar la inclusió de València al programa Ciutats Amigues de la Infància en 2010, en ocasió de l'aniversari de la Declaració de Drets del Xiquet.

No obstant això, est és el moment en què la Comissió de la Infància simplement s'ha constituït, dins del Consell de Benestar Social, sense adoptar mesura alguna.

No obstant això, els socialistes pensem que "és l'hora dels xiquets i les xiquetes. Tenen dret a expressar-se i hem d'escoltar-los". Així es va expressar

la portaveu Carmen Alborch durant la taula rodona Una ciutat a l'altura de la infància que el Grup Municipal Socialista va organitzar el 27 de novembre de 2009 amb motiu del cinquantè aniversari de la ratificació de la Carta de Drets Universals del Nen. El debat va reunir en el Centre Cultural La Nau de la Universitat de València a la regidora de Picanya i escriptora Carmen Amoraga, la catedràtica d'Antropologia de l'Educació Petra María Pérez, i el director de la revista Ser Pares Avui, Javier García, els qui van reflexionar sobre la necessitat de retornar la ciutat als xiquets i les xiquetes, que la ciutat recupere el seu caràcter d'espai segur, confortable i estimulante per a la infància.

Allò primer, sensibilitat

Hem volgut per això estar al costat dels xiquets i les xiquetes als quals la fortuna ha posat especialment risc de vulnerabilitat. Com és el cas dels nens afectats per càncer. Perquè estem convençuts de la sensibilització i la consciència socials són armes poderoses per al canvi en aquest, com en altres casos, hem acompanyat als nens oncològics i a les seves famílies anualment en la jornada que celebra l'associació Aspanion al Parc de l'Oest. La bona sintonia amb l'associació ha fet que fins i tot lliuréssim premis en alguna ocasió, alguna cosa que als responsables municipals, en el seu proverbial sectarisme, ha arribat a molestar.

D'igual manera, hem recorregut anualment amb els responsables de AVAPACE, Asindown i altres entitats, els camins de la Fira de la Primavera que se celebra en Vivers. Amb els familiars dels malalts d'Alzheimer, que tan bé representa Juana García, hem compartit la festa que periòdicament celebren en aquests mateixos jardins i hem gaudit comprant en el rasclet que tradicionalment instal·len en l'Ateneu Mercantil. En un d'aquests mercadets coincidirem amb Freddy Mes Franquesa, el director alacantí del documental "La memoria de los que olvidan" i la pel·lícula de ficció

“El amanecer de un sueño”, ambdues relacionades amb l'Alzheimer. Hem recolzat al director en tot moment per treure endavant aquestes obres ètica, social i artísticament necessàries. Hem volgut sumar-nos a la creixent tasca de sensibilització que aquesta causa comporta i per això la portaveu, Carmen Alborch, convidada per Albert Solé, va intervenir en la presentació de Budapest, el llibre i la pel·lícula que sobre el seu pare, Jordi Solé Turá, malalt d'Alzheimer, ha escrit i dirigit. Amb els familiars dels malalts de Parkinson hem estat així mateix en el mercadet que instal·len a la seva seu i hem participat en alguna de les seves xerrades. I hem estat amb els amics de la Fundació Aixec en molts dels seus actes i, especialment, en la Passarel·la Alma que anualment celebren per obrir vehicles d'expressió i solidaritat amb i per a les persones amb Paràlisi Cerebral, d'els qui la fundació procura, mitjançant programes de suport, millorar la qualitat de vida al llarg de tot el seu cicle vital.

També hem compartit les inquietuds i demandes de la Plataforma per la Salut Mental en les seues concentracions reivindicatives dominicals de la Plaça de la Verge. Hem mantingut, així mateix, reunions de treball amb els seus representants per abordar els seus problemes i reclamat al consistori que emprenga campanyes de sensibilització social i incremente l'autonomia dels malalts posant a la seva disposició pisos de baix lloguer. Ens preocupa també l'atenció als cuidadors i hem considerat necessari incloure l'anomenada “hora de respir” en l'atenció domiciliària municipal.

Depenents de... l'Administració

Ha estat aquest un dels principals cavalls de batalla en matèria social, des que el Govern d'Espanya va decidir instal·lar al nostre país el quart pilar de l'estat de benestar. A la ciutat de València, pel seu grau de dependència, resideixen unes 18.000 persones amb el grau de gran dependència, unes 21.000 amb dependència severa i al voltant de 25.000 amb dependència

moderada.

La ciutat explica en l'actualitat amb onze Centres Municipals de Serveis Socials, amb un ample historial i coneixement de les persones que en aquests moments podrien beneficiar-se de l'aplicació d'aquesta llei i, en canvi, no ha posat tots els seus recursos descentralitzats per a la sol·licitud d'avaluació de discapacitat.

No obstant això, com s'ha encarregat de denunciar el regidor Julio Such, només un de cada tres veïns depenents de la ciutat de València que han sol·licitat acollir-se als beneficis previstos per la Llei de Dependència tenen ja reconegudes les ajudes o prestacions previstes per la norma. Segons les dades facilitades pel propi equip de govern municipal en resposta a unes preguntes plantejades en el ple de desembre de 2010, el Partit Popular té embussades a l'Ajuntament de València i en la Generalitat 10.299 sol·licituds de discapacitats i majors veïns de la ciutat perquè se'ls reconegui el dret a rebre les prestacions i cobrar les ajudes contemplades en la Llei de Promoció de l'Autonomia Personal i Atenció a Persones en situació de Dependència.

Únicament el 36,5% dels sol·licitants de la ciutat està cobrant o rebent les ajudes, doncs només s'han resolt les peticions presentades per 5.932 veïns, malgrat haver-se registrat 16.231 sol·licituds. L'estratègia del PP d'obstaculitzar el desenvolupament de la norma a la Comunitat Valenciana impedeix que els veïns de la ciutat es puguen beneficiar d'una llei anomenada a convertir-se en el quart pilar de l'estat del benestar.

Els ajuntaments exerceixen un paper fonamental en la tramitació de les sol·licituds, ja que després de la recepció de la instància i la valoració de les necessitats de l'interessat, l'administració autonòmica remitent el cas a l'Ajuntament perquè realitze una valoració de l'entorn social. Després de rebre aquesta valoració, la Generalitat emet el dictamen i ho remet de nou a l'administració municipal al costat d'una proposta de Pla Individual

d'Atenció. Després, l'Ajuntament negocia el PIA definitiu amb l'interessat i ho registra en un acta d'acord, que remitent de nou a la Generalitat perquè determini i reconegui quins serveis ha de prestar cada administració.

D'acord amb les xifres subministrades per l'equip de govern municipal, la Generalitat ha registrat 16.231 sol·licituds, de les quals només ha remès a l'Ajuntament 11.449 perquè faça l'informe d'entorn social. Al seu torn, el consistori ha realitzat només 10.491, amb el que existeix un embús en els serveis municipals de 958 sol·licituds. Dels 10.491 informes d'entorn social remesos per l'Ajuntament a la Generalitat, la Generalitat només ha remès 6.893 propostes de plans individuals d'atenció, de les quals el consistori ha negociat amb els interessats 5.932.

Per això, des del Grup Municipal Socialista hem estat en contacte constant amb les persones afectades per aquests retards en l'aplicació de la llei que han acudit a nosaltres, siga com a membres de la Plataforma o a títol individual. Hem organitzat reunions en el propi grup després de les quals hem celebrat rodes de premsa en les quals la veu protagonista ha estat la de les pròpies persones deponents, que han explicat la seva situació i les seves demandes.

I hem plantejat iniciatives tant en comissió com en ple com són:

– La petició de subscripció d'un conveni amb la Generalitat Valenciana en aplicació de la Llei d'Autonomia Personal i Atenció a les Persones en Situació de Dependència. Va ser rebutjada.

– La demanda de cooperació de l'Ajuntament de València, en el sistema per a la promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència que, aquesta sí, va ser consensuada.

– 1º. Instar a les administracions implicades en el marc de la cores-

ponsabilitat i de la necessària lleialtat institucional, a promoure el desenvolupament d'un acord amb l'Ajuntament de València, que afavorisca la descentralització de competències, acompanyades de l'adequat finançament, de manera que garantisca unes prestacions socials de qualitat a un cost raonable i assequible per a tots.

– 2º. Dins del Pla Municipal d'Acció Social promoure actuacions i impulsar el desenvolupament d'un pla per a la promoció de l'autonomia personal i d'atenció a les persones en situació de dependència, pel que és imprescindible que l'Ajuntament de València assumisca la necessària dotació de recursos per al seu desenvolupament efectiu per part de l'Administració Central i de la Generalitat Valenciana.

– 3º. Constituir dins del Consell d'Acció Social una comissió específica per a la promoció de l'autonomia personal i atenció a la dependència, com a òrgan de participació de les administracions autonòmica i local, dels agents socials (sindicats i organitzacions empresarials) i de les associacions representatives de les persones deponents (persones majors i persones amb discapacitat) i les seves famílies.

– La convocatòria urgent de la Comissió Especial per a la Promoció de l'Autonomia Personal i Atenció a la Dependència, que també va ser consensuada.

– Accelerar, per part de l'Ajuntament de València, el procés d'aplicació de la Llei d'Autonomia Personal i Atenció a les persones en situació de dependència. I que es contracte amb el personal necessari i qualificat professionalment com a personal específic dels serveis municipals d'Atenció a la Dependència.

Més serveis, més socials

I és que la política de serveis socials no ha estat, ni és, un punt fort del govern de Rita Barberá, malgrat el ja estructural i progressiu envelliment de la població i l'empobriment que s'està produint a conseqüència de la crisi mundial. No obstant això, a més de ser còmplice del retard en l'aplicació de la Llei de Dependència, aquest govern municipal manté una ràtio ridícula de places per a majors dependents en residències. És obvi que les deficiències en centres de dia, assistència domiciliària i teleassistència formen part de la falta d'una política adequada i de la falta de previsió i planificació que caracteritza a la dreta.

Les dones entre 25 i 49 anys o major de 65 són el perfil més freqüent en situació de vulnerabilitat. Però no és l'únic col·lectiu que ha de fer front a greus situacions tant econòmiques com a socials, ja que el 19 per cent de la població viu sota el llindar de la pobresa.

La Comunitat Valenciana és una de les comunitats espanyoles en les quals menys s'ha reduït aquest percentatge. El 83% dels pensionistes valencians amb quantia mínima no supera el llindar de pobresa.

Els 99 professionals que atenen als ciutadans més desfavorits en els serveis socials municipals –entre diplomats universitaris en treball social i tècnics municipals– són clarament insuficients per donar servei als 800.000 habitants de la ciutat. De fet, la proporció de recursos humans que dedica l'Ajuntament de València a la prestació de serveis socials és d'un treballador especialitzat per cada 8.088 habitants, una xifra molt allunyada de la recomanada pel Consell General de Col·legis Oficials de Diplomats en Treball Social i d'Assistents Socials, que aposta per una proporció d'un especialista per cada 3.000 habitants.

El 12 de novembre de 2007 es publica el Reial decret 1494/2007 pel qual

s'aprova el Reglament sobre les condicions bàsiques per a l'accés de les persones amb discapacitat a les tecnologies, productes i serveis relacionats amb la societat de la informació i mitjans de comunicació Social.

Segons consta en la memòries del 2006 i 2007 dels Serveis Socials de l'Ajuntament de València, en dos anys el pressupost del servei solament s'ha incrementat en un 4,2% i no per falta de sol·licitants d'aquesta prestació. No obstant això, les dades proporcionades pels Serveis Socials de l'Ajuntament de València en resposta a unes preguntes realitzades al ple pel Grup Municipal Socialista són:

Any N° Teleassistències

1999	200
2000	700
2005	3550
2006	3550
2008	3855
2009	4526

La diferència entre 2008 i 2009 és de 671 persones. D'això es dedueix que l'Ajuntament maquilla les dades de la memòria, o és que aquestes persones estan pagant-se de les seves butxaques el servei a causa de la llista d'espera que actualment hi ha.

Les reclamacions que ens han fet arribar els sol·licitants d'aquest servei de Teleassistència, així com les informacions facilitades pels tècnics dels Serveis Socials de l'Ajuntament de València, és que des que se sol·licita fins que es concedeix, tarden més d'un any. I això malgrat que es necessitarien menys de 50.000 per eliminar la llista d'espera que en aquest moment pateixen 845 persones majors.

Reptes cada vegada majors

La veritat és que al llarg d'aquestes dècades, s'ha produït un progressiu, i estructural, envelliment de la població. La portaveu socialista, Carmen Alborch va exposar les dades pertinents al Congrés de Gerontologia celebrat a València a l'abril de 2008. A la capital de la Comunitat tenim 138.700 persones majors 65 anys, la qual cosa suposa el 17 % de la població. D'elles, unes 38.000 persones són majors de 80 anys i unes 13.000 d'aquestes es calcula que viuen soles. En aquest segment de població, el de majors de 65 anys, un 21 % o sigui 28.000, tenen algun grau de dependència.

En aquella intervenció del Congrés de Gerontologia, Alborch va insistir que "invertir en les persones majors és invertir en el benestar de tots i totes, és també invertir en el futur d'una ciutat i d'un país". Per a la portaveu socialista, aquesta tasca és part de la "revolució pendent" i cal dur-la a terme "superant els models tradicionals. Invertir en autonomia, que és el que proposa la Llei de Dependència". Va advocar per "invertir en salut, en redefinició de l'atenció als majors; amb programes intergeneracionals; amb reassignació de papers, com a dinamitzadors de barris per exemple". Tot això relacionat amb la necessitat de repensar la ciutat i els seus espais públics, privats o mixts per atendre les necessitats de les persones majors. Es tracta d'estimular el talent i l'aprenentatge. De facilitar el dret al descans. Cuidar, cuidar-se, cuidar-nos al llarg de tota la vida. En definitiva, fer una ciutat més inclusiva.

No obstant això, la construcció de centres i residències per a majors ha estat una de les banderes que el govern de Rita Barberá ha exhibit amb més freqüència en els seus vint anys de mandat. Sent cert que la ciutat gaudeix d'una respectable xarxa de centres d'activitats per a majors, reiterem l'absència d'una oferta adequada de residències per a majors dependents, de les quals només 2 són públiques i 28 privades. Aquestes instal·lacions alberguen 1.350 places, és a dir, una plaça per cada 300 ciutadans, de les quals 161 són públiques, 306 concertades i 1.191 privades, la qual cosa

revela l'absència d'iniciativa pública en la construcció i gestió d'aquestes residències, deixats al negoci i la iniciativa privada, provocant un cost mitjà d'1.400 euros al mes.

Així i tot en aquest mandat, els socialistes hem posat l'accent en la necessitat de millorar la xarxa d'atenció als majors. Així al febrer de 2010, el ple municipal va aprovar una moció per a la construcció d'un Centre Municipal d'Activitats per a Persones Majors en Velluters que donés cobertura a les necessitats de dita col·lectiva. És esperit de consens va estar present també en la proposta de millores que els socialistes van fer per al Centre d'Activitats per a Persones Majors Salvador Allèn. També acordem amb l'equip de Govern una moció presentada a la comissió de Progrés Humà en la qual demanàvem que s'inclouessin com a programació soci cultural, cursos i tallers d'accés a les noves tecnologies dirigides a les persones majors, en l'oferta que anualment realitza la Regidoria de Benestar Social i Integració. També demanàvem que els ordinadors que subministrés l'Ajuntament de València als centres municipals d'activitats per a persones majors reuneixin les condicions òptimes per poder desenvolupar els coneixements.

No aconseguim, no obstant això que acceptaren en 2009 la construcció d'un centre d'atenció per als majors al barri de Monteolivete. Tampoc que s'atorgués la gratuïtat del Bono Oro de l'EMT para pensionistes de renda més baixa.

Ningú és absolutament capaç

Difícilment es pot compartir en igualtat de condicions una ciutat que posa obstacles a la mobilitat i l'accessibilitat d'alguns dels seus ciutadans. D'aquí l'interès del nostre grup al llarg del mandat per presentar iniciatives per eliminar dificultats que la ciutat planteja als discapacitats i discapacitades valencians. Perquè, al cap i a l'últim, ningú és absolutament capaç quan la ciutat és un joc amb diversos nivells de dificultat.

En aquest sentit, era prioritari saber amb precisió a quins problemes ens enfrontem, és a dir, tenir un diagnòstic. Al maig de 2008 presentem una proposta d'elaboració d'un estudi integral d'accessibilitat en el municipi de València per actualitzar i completar l'eliminació de barreres urbanístiques, arquitectòniques i de transport i fer de València una ciutat accessible. En la mateixa línia de posada al dia, la moció presentada al ple plantejava adaptar l'Ordenança d'Accessibilitat de l'Ajuntament de València a les noves exigències legislatives que sobre accessibilitat i Igualtat d'Oportunitats han estat publicades. Inexplicablement va ser rebutjada per la bancada popular.

Igualment va ser rebutjada una moció que plantejava transport públic gratuït per a discapacitats i acompanyants. Ni tan sols es va acceptar que la Entitat de Transport Metropolità de València disposi a la seva pàgina web d'un apartat específic, i de fàcil accés sobre informació necessària i tarifació social a minusvàlids.

No va tenir millor sort una moció presentada en 2009 sobre accessibilitat al transport públic urbà de l'EMT que proposava elaborar un estudi quantificat econòmicament de l'adaptació de totes les parades d'autobús, on es tingués en compte no solament l'ordenança municipal, sinó tota la legislació en matèria d'accessibilitat, tant estatal com a autonòmica.

A la comissió de Progrés Humà també portem una moció amb l'objecte que les empreses amb més de 50 empleats que optin a contractes amb l'Ajuntament de València complissin, tal com es contempla en la Llei d'Integració Social dels Minusvàlids, que el 2% dels seus empleats siguin persones discapacitades. En la mateixa comissió vam pretendre una intervenció urgent de l'Ajuntament de València perquè cap dels carrers de la ciutat siga un obstacle per a la lliure circulació de persones majors o discapacitats amb mobilitat reduïda, en el marc d'un compliment exhaustiu per part de l'Ajuntament de les lleis d'eliminació de barreres arquitectòniques, un grau de compliment que mai s'ha fregat ni de lluny.

Què menys que un mínim

La València que es projecta al món amb els focus de la Copa Amèrica segueix suportant nivells de pobresa inacceptables per a una societat avançada. La Renda Garantida de Ciutadania es configura com el dret a una prestació econòmica gestionada per la xarxa pública de serveis socials, de caràcter universal, vinculada al compromís dels destinataris de promoure de manera activa la seva inserció sociolaboral i la finalitat de la qual és prestar un suport a les persones sense recursos suficients per mantenir un adequat benestar personal i familiar, atenent als principis d'igualtat, solidaritat, subsidiarietat i complementarietat. Al novembre de 2009, un any després de la publicació de la Llei de Renda Garantida de Ciutadania de la Comunitat Valenciana no s'havia publicat el desenvolupament reglamentari previst en la present llei per a la seva immediata aplicació.

Per això decidim instar a la Generalitat, i en això si que comptem amb el respall del Grup Popular, a efectuar el desenvolupament reglamentari previst en la Llei per a la seva immediata aplicació, en una moció que incloïa el compromís municipal de publicitar l'objectiu fonamental de la llei de Renda Garantida de Ciutadania entre els ciutadans i de disposar de tots els recursos necessaris per a l'elaboració i tramitació dels plans familiars d'inserció. La Corporació hauria de realitzar tots els tràmits necessaris per resoldre tots els expedients en el termini màxim de tres mesos que fixa la llei, amb la finalitat de que no s'aplique el silenci administratiu negatiu.

Allò intel·ligent és integrar

Responsabilitat global per obtenir beneficis globals. Aquest era l'argument subjacent en una de les primeres mocions presentades aquest mandat. Es tractava d'adoptar el compromís d'incrementar progressivament, als pressu-

postos municipals l'ajuda al desenvolupament, aconseguint el 0,7 % al final d'aquest mandat, atès que en aquells dies, la partida destinada a aquesta fi no arribava al 0,4%. La moció que va defensar la portaveu incloïa la realització per part de la Corporació municipal de campanyes de divulgació dels Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni de Nacions Unides. Els regidors del PP van considerar que ja feien bastant en matèria de cooperació i amb el fal·laç argument que primer preocupem-nos dels d'aquí, van rebutjar la moció. Així no és que avance el món, però es tranquil·litzen consciències.

Perquè el món som tots. I els compromisos estan per complir-los a risc que el diàleg social es devaluï sota una pluja de papers mullats.

Perquè el món som tots. I els compromisos estan per complir-los a risc que el diàleg social es devaluï sota una pluja de papers mullats. Deia Mary Robinson que “reconèixer la nostra humanitat comuna en els rostres dels immigrants ha d'inspirar-nos per reafirmar la nostra dignitat comuna més enllà de les nostres fronteres”. Nosaltres pensem que és responsabilitat pública i, concretament, és l'Ajuntament qui té l'obligació de la protecció dels immigrants com a ciutadans equiparats en drets i obligacions a la resta de la població. Així com fer front a la cobertura mínima de les seves necessitats bàsiques. Els serveis socials i immigració no poden restringir la seva funció al mer tràmit de prestacions socials, sinó que han d'assumir el paper de porta d'accés a la resta de recursos públics, d'entrada de recursos i serveis especialitzats i de promotors i impulsors de programes d'integració social.

Després d'anys de reivindicacions sol·licitant al Govern de la ciutat la posada en marxa del centre d'acolliment, es va aconseguir almenys la signatura d'un conveni entre l'Ajuntament i el Col·legi Major la Pau, dependent d'una parròquia, per a l'obertura de 70 places d'allotjament destinades a persones immigrants. Aquest conveni, que només contempla l'allotjament temporal i en absolut la integració d'immigrants, ha estat renovat periòdicament.

El Grup Municipal Socialista ha reclamat insistentment la construcció definitiva d'un centre d'acolliment per a immigrants a la ciutat doncs la

pròrroga del conveni subscrit amb per l'Ajuntament de València i la Generalitat amb els responsables de l'antic col·legi major La Pau, en l'avinguda del Port és només una solució temporal. Els socialistes consideràvem que l'alcalde havia d'exigir al president del Consell, Francisco Camps, la immediata construcció d'un centre d'acolliment a la ciutat, tal com estava previst des de 2001 en el Pacte Valencià pel Creixement i l'Ocupació (PAVACE).

Sol·licitem també, encara que sense èxit, la creació d'un consell municipal d'immigració per afavorir la integració dels 116.000 veïns estrangers que viuen a la ciutat. Va ser en ocasió de l'aprovació del Pla Nord-Sud 2009-2013, perquè considerem que aquest era un bon moment per a la creació d'un nou instrument de participació i consulta en l'àmbit de la immigració. El rebuig a aquesta proposta per part del PP va ser una oportunitat perduda per potenciar la cohesió social en l'àmbit municipal. De fet, el citat Pla Nord-Sud, com hem denunciat, no deixa de ser un brindis al sol, donat que mai ha tingut reflex als pressupostos municipals.

També participem en la presentació, en la llibreria Primado de Benimaclet, del audiollibre de Carla Fibla “El meu nom és ningú” el qual consta de 30 reportatges que narren el trajecte de diferents immigrants que parteixen des d'Àfrica amb esperança de trobar l'oportunitat de trobar una vida digna a Europa.

Capitalitat social

Finalment, en la proposta socialista per a la carta municipal de la capitalitat de València, les polítiques socials han ocupat un lloc preferent. No hi ha capitalitat amb autèntica grandesa sense capital social i, per tant, la primera exigència és l'adequada cobertura i dotació de la xarxa bàsica de serveis socials que garantisca la igualtat d'accés als serveis i prestacions per

a totes les persones. I que aquestes siguin de qualitat, a un cost raonable i assequible per a tots, fruit d'acords entre l'administració autonòmica i la municipal, amb la consegüent descentralització de competències.

Sobre les polítiques d'igualtat es parla més específicament en el capítol "Una ciutat Equitativa i Compartida". Però serà necessari, a més, escometre l'elaboració i aplicació de plans municipals de foment de la inclusió social, plans integrals per a les persones majors i per a la infància, així com un pla municipal sobre droga. Sense oblidar l'adopció de mitjanes per contribuir a eradicar la pobresa i a superar les desigualtats de gènere enfortint les funcions de solidaritat i desenvolupament personal. Enfortint en definitiva nostre capital social, una altra ciutat és possible.

El Grup Municipal Socialista en la inauguració virtual de l'Escoleta d'Algirós. Febrer de 2010.

6

Una Ciutat Responsable

“No és que la justificació pública elimine la mentida sinó que fa als ciutadans avisats, els permet veure des de més d'un punt de vista, els educa en certs valors, els fa més resistents a la manipulació, els converteix en més intel·ligents, prudents i judiciosos, els obliga a mantenir la coherència de la seva forma de vida, els fa, en realitat, més responsables davant si mateixos, davant els seus projectes, davant qui són i qui volen ser.” Rafael del Àguila.

Una ciutat sostenible és una ciutat responsable, la qual cosa significa una ciutadania responsable que actua moralment i exerceix la seva poder establint un control sobre els seus governs i sobre les actuacions d'ells qui ens representen. Una ciutadania responsable actua, també, des de la consciència de la seva pertinença a una societat. Una ciutat responsable requereix d'un govern responsable, que assumisca sense cap dubte la defensa dels interessos generals enfront dels particulars, que utilitze adequada i raonablement els béns públics, que es dirigisca i tracte al veïnatge com a ciutadans i ciutadanes, no com a mers consumidors o simples electors. Un govern responsable diu la veritat a la ciutadania, assumeix i respon pels seus errors, reconeix els encerts de l'adversari i coopera amb ell i amb uns altres. I ho fa així perquè és conscient de les seves limitacions, perquè té una actitud i disposició oberta a la rendició de comptes.

Els socialistes creiem fermament en aquestes idees. Sabem que la nostra ciutat, el seu present i el seu futur, requereix de ciutadania, d'un nombre com més gran millor de ciutadans i ciutadanes exercint com a tals en els col·legis dels seus fills, en el seu treball i en la seva vida quotidiana, una ciutadania amb mirada àmplia, intel·ligent i generosa davant el que li envolta, davant el futur de tots. Per això, durant aquests quatre anys els socialistes hem fet un dels eixos de la nostra actuació la implicació i la participació ciutadana.

Al mateix temps, hem treballat perquè l'Ajuntament de València estiguera dirigit per un govern responsable. La gestió municipal durant 20 anys del Partit Popular ha aconseguit, sota el mantell del victimisme, ocultar molts dels errors comesos i magnificar els encerts, atribuint-se en ocasions els que no li corresponen. A les pàgines que segueixen veurem quin és la gestió realitzada i quina nota mereix, així com fins a on ha arribat el desgovern del Partit Popular.

La ciutadania respon...

Sabem que les actituds poc exemplars d'alguns polítics no estimulen precisament la participació i provoquen l'apatia civil, de manera que no es veu l'avantatge de dedicar esforç algun a informar-se i formar-se un criteri sobre els assumptes públics. Per això hem insistit en repetides ocasions en què el poder implica assumir responsabilitats i donar explicacions, malament que no li agrade a la nostra alcaldessa. La virtut genera beneficis polítics, perquè augmenta la confiança i la credibilitat i facilita l'extensió de conductes exemplars entre la ciutadania.

Som moltes les persones que creiem que la participació ciutadana és l'eix de la democràcia, que la qualitat de la democràcia depèn de l'existència d'una ciutadania activa, d'una ciutadania compromesa. Els ajuntaments són les institucions més properes als ciutadans i ciutadanes, la política local és l'escenari privilegiat per a la participació i l'aprofundiment en la democràcia, per a la creació de ciutadania.

A la vegada, la participació és un instrument fonamental per a l'eficàcia i l'eficiència de l'acció pública. Fer política amb la ciutadania permet assignar els recursos amb una major i millor informació. Impulsar i promoure l'associacionisme i contribuir a la creació de capital social permet a les institucions articular les demandes ciutadanes en una societat cada vegada més complexa, fragmentada i individualitzada. Permet, en suma, integrar, enfront de la fragmentació i l'exclusió.

Com més s'impliquen pares i mares en l'educació dels seus fills, major qualitat tindrà l'ensenyament que aquests reban. Com més consciència de vida saludable es tinga millor servei de salut es prestarà. Com més gran sensibilitat amb el medi ambient tinguem, més eficaços seran les polítiques que es proposin. Quants més immigrants participin de la política municipal, major integració hi haurà.

Al llarg d'aquest mandat, l'activitat desenvolupada pels socialistes en l'àmbit de la participació ciutadana ha estat extensa.

Des d'un punt de vista general, aconseguirem que l'Ajuntament de València subscriuira la Recomanació del Comitè de Ministres del Consell d'Europa relatiu a la Participació dels ciutadans en la vida pública local.

En aquest marc, el regidor Rafael Rubio ha impulsat l'aprovació del Reglament de Participació Ciutadana, que va arribar amb 6 anys de retard (ple d'octubre de 2009), i que ha suposat, entre altres mesures:

1. La creació i posada en funcionament de la Comissió de Suggeriments i Reclamacions (en funcionament des de fa uns mesos, permet l'actuació individual i/o col·lectiva), i,

2. La constitució del Consell Social de la Ciutat, al que ens referim posteriorment.

La participació en àmbits o sectors específics, també ha format part d'un intens treball:

1. La revisió del Pla General d'Ordenació Urbana ens va semblar un moment especial per a la participació ciutadana. Així està contemplat en la pròpia normativa urbanística, donada la importància que un pla general té per al futur de la ciutat. La negativa i els entrebancs del govern municipal ens va fer arribar als tribunals.

2. La proposta de creació del Consell Local de Seguretat, intentava fer de la seguretat una cosa de tots, implicant a la societat civil, analitzant d'una manera integral alguna cosa tan important per a la llibertat com detectar les zones més conflictives, abordar la seguretat en els col·legis, etc. El PP es va negar.

3. A pesar que una bona política de participació ha de dirigir-se a la integració dels sectors amb majors dificultats d'integració, tal com estableixen

totes les directrius europees, la nostra proposta de creació del Consell Municipal de la Immigració, com en la majoria de les ciutats importants, va ser rebutjada, amb l'argument de la presència d'associacions en el Consell de Benestar Social.

4. La nostra proposta de constitució del Consell de la Dona sí va tenir èxit, funcionant al llarg de més d'un any. A través d'ell, diverses associacions de dones participen en la política municipal d'igualtat, reben informació de l'II Pla d'Igualtat i s'impliquen en l'organització de jornades temàtiques.

5. El Consell Municipal de la Infància, segueix pendent. La nostra proposta, si ben no ha estat expressament rebutjada, com menys ha estat dilatada. El nostre objectiu d'integrar a València, a la Xarxa de Ciutats Amigues de la Infància està en estudi per una Comissió Especial de la Infància. Aquest assumpte es tracta més àmpliament en el capítol "Una ciutat més humana i cuidadora".

Pel que fa a la participació en les Juntes de Districte, la divisió territorial en districtes no només respon a la descentralització de determinats serveis en determinades zones de la ciutat, una descentralització encara molt feble i inacabada, sinó que també és el lloc per excel·lència de la participació, quan la seva proximitat i proximitat. En les juntes s'adscriuen els moviments associatius dels barris, la qual cosa permet un contacte directe amb els mateixos, la possibilitat de comunicació en ambdues adreces, per detectar les reivindicacions ciutadanes i per fer arribar la nostra política, per compartir anàlisi i reflexions, per potenciar la implicació de la gent.

Els representants del partit en les Juntes de Districte, els vocals, són part del Grup Municipal Socialista. No en va, són nomenats per l'alcaldia a proposta del grup i en virtut d'això preparem, en suport informàtic, una completa informació que els servís com a eina de treball.

... si se li pregunta

El Consell Social de València és un òrgan col·legiat permanent de caràcter consultiu i de participació de l'Ajuntament, que va haver d'haver-se constituït al juny de 2004 per imperatiu legal. Però només ara, després de les nostres reiterades peticions, sembla que es constituirà en 2011.

S'entén per què l'Ajuntament és tan poc inclinat a òrgans d'aquest tipus, no només perquè l'ideari conservador no contempla la democràcia participativa, la viu més com un problema que com una solució, sinó perquè el Consell Social, per les importants funcions que la llei li atribueix, està cridat a jugar un rellevant paper en el disseny i aplicació de les grans línies mestres de les polítiques municipals i perquè, a més, la seva composició no deixa d'incomodar a qui té una idea autoritària de l'acció política.

Respecte de la primera qüestió, el consell és competent per informar sobre el Pla General d'Ordenació Urbana, de la seva revisió o modificacions substancials, i sobre les propostes de planificació estratègica. A més ha de conèixer els criteris generals del pressupost municipal, canalitzar demandes i proposades soci-econòmiques procedents d'associacions i institucions amb activitat econòmica i social en l'àmbit de la ciutat, o actuar com a lloc de participació i diàleg dels diferents interlocutors socials en l'anàlisi i propostes sobre assumptes de caràcter soci-econòmic.

La composició d'un consell que explica no només representants dels grups municipals, sinó de sindicats i empresaris, universitats, entitats veïnals i col·legis professionals, permet implicar al teixit social de la ciutat en matèries de gran importància com les anteriorment exposades.

És senzill entendre per què al PP no li interessa aquest òrgan, que havia d'estar constituït al juny de 2004 i que hem reivindicat persistentment. Basta pensar que haguessin opinat els sindicats, alguna universitat o la Federa-

ció de Veïns sobre la prolongació de Blasco Ibáñez, la venda de l'edifici de Tabacalera, o la programació del front litoral.

Això és així perquè l'estratègia de la crispació només funciona òptimament contra el Partit Socialista. Si apareix una plataforma com Salvem el Cabanyal se li intenta desprestigiar. Però amb altres entitats, com a sindicats, universitat, consumidors, veïns, cap de les dues estratègies funciona.

Un model de gestió deficitari, obsolet i tancat

La nominació de la ciutat de València com a seu de la Copa d'Amèrica de 2007 va posar de manifest la delicada situació de la hisenda local. El deute viu de l'Ajuntament de València superava amb escreix el límit legal i el Ministeri d'Hisenda va haver de permetre, per una via excepcional, l'increment dels deutes extraordinaris de l'esdeveniment. Això ha suposat, en definitiva, que el govern de la nació hagi hagut de fer-se càrrec de la pràctica totalitat de la inversió necessària davant la impossibilitat de fer-ho ni l'Ajuntament, ni la Generalitat.

No obstant això, la Copa Amèrica no és més que un exemple del màrqueting desplegat pel Partit Popular en el marc creat de greuge i victimisme, que no pot ocultar el mal endèmic d'una gestió financera radicalment ineficient i deficitària fruit, com ha assenyalat el professor Sorribes, de la combinació de dos factors:

-Insuficiència d'ingressos, que no només obeeix a una legislació de les hisendes locals inadequada per als nivells de competències "realment" assumits, sinó també i, sobretot, a la gestió del propi Ajuntament. Matrícules fiscals obsoletes, tipus impositius erronis, plusvàlues derivades de l'acció urbanística minorades a favor dels agents privats, pèrdues en la prestació de serveis (neteja solars, places en residències, multes no cobrades, infrac-

cions urbanístiques...), inexistència d'una rigorosa gestió de la inspecció tributària i de tresoreria.

-Absència d'un control de la despesa. L'absència d'un marc legal clar, delimitador de les competències municipals, ha provocat l'assumpció pels ajuntaments de moltes de les demandes ciutadanes, sense que els ingressos hagin anat parells a les despeses. Però també és cert que l'Ajuntament de València ja pot aplicar les millores introduïdes per la Llei d'Hisenda Locals que deixa a l'àrbitre dels ajuntaments la determinació de la pressió fiscal d'alguns impostos. Per contra, crida l'atenció que, malgrat el notable increment de la gestió indirecta de múltiples serveis –fruit d'un cert fonamentalisme neoliberal i de la deficient estructura dels recursos humans davant noves demandes i necessitats–, s'incrementés la plantilla en més d'1.000 persones, entre els anys 1999 i 2005. Unit a l'alegria de les pujades salarials, el cost de la “pau social”, aquest capítol es converteix en un veritable pou sense fons, no exempt de clientelisme. En resum, el 60% de totes les inversions es finança amb nou endeutament i el deute per habitant s'ha multiplicat per tres entre 1991 i 2005.

Aquests han estat els eixos que defineixen la gestió financera del govern municipal. Sobre aquests s'ha basat l'acció política portada pel regidor Juan Ferrer tant en les nombroses alegacions presentades sistemàticament als pressupostos municipals com en les permanents modificacions pressupostàries plantejades per l'equip de govern.

D'una banda, la nostra acció s'ha centrat a reivindicar el pur i simple compliment de la legalitat. Les nostres reclamacions en l'àmbit administratiu han posat de manifest, reiteradament, l'omissió del crèdit necessari per al compliment d'obligacions exigibles a la Corporació, com és el cas de l'aplicació dels fons del patrimoni municipal de sòl, assumpte en el qual els tribunals ens van donar la raó. També hem subratllat la manifesta insuficiència dels ingressos en relació amb les despeses pressupostades

o bé d'aquests respecte a les necessitats per les quals estigui previst, com revelen les successives modificacions de crèdit o els sistemàtics reconeixements extrajudicials de crèdit, que obvien el procediment de contractació i manquen de la necessària cobertura pressupostària. Vegem amb una mica més de detall, la gestió pressupostària realitzada.

La irresponsable fal·làcia dels ingressos

L'Ajuntament de València obté els seus ingressos mitjançant operacions corrents (687.190.506 euros), de capital (6.219.574 euros) i financeres (300.000 euros). El gruix dels ingressos municipals correspon així als ingressos provinents d'operacions corrents, concepte en el qual s'inclouen els capítols d'impostos directes (288.971.270), impostos indirectes (31.380.343), taxes i preus (82.267.910), ingressos patrimonials (2.053.110) i transferències corrents (282.517.873 euros). Tot això amb dades del pressupost inicial de 2010, encara que tots els pressupostos presentats han seguit la mateixa tònica.

Davant tals dades, és necessari subratllar dues qüestions. D'una banda, i malgrat el victimisme de Rita Barberá, el Govern d'Espanya és, amb 261.463.450 euros, l'origen principal de les transferències corrents amb les quals es finança l'Ajuntament. La Generalitat, en canvi, aporta només 20.749.045 euros. Més del 90% de les transferències corrents rebudes per l'Ajuntament de València provenen del Govern d'Espanya.

El problema és que el govern popular no té molt interès en què els ciutadans sàpiguen qui ha de finançar els anomenats “serveis impropis”, és a dir aquells prestats per l'Ajuntament que en realitat corresponen a l'Estat o la Generalitat. I no té interès en què ho sàpiguen els ciutadans i les ciutadanes, perquè sap que hauria de demanar dos terços del cost d'aquests serveis a la Generalitat, acabant amb la fal·laç mentida que fa responsable de tot al Govern de Rodríguez Zapatero.

D'altra banda, i malgrat que Barberá assegura que ha congelat els impostos, taxes i preus públics durant tots els seus anys de mandat, en realitat ha actualitzat tots els gravàmens d'acord a l'increment interanual de l'Índex de Preus al Consum de cada mes de juny. Només ha deixat de fer-ho quan, en lloc d'inflació, l'IPC ha registrat deflació, ocasió en la qual sí els ha congelat, constituint així una pujada encoberta que ha minvat el poder adquisitiu dels valencians. Les taxes graven aspectes i serveis tan utilitzats com la retirada de vehicles, els cementiris, les activitats urbanístiques, els bombers, el clavegueram, els mercats extraordinaris, els anuncis, els guals, les taules i cadires instal·lades en els bars, l'obertura de rases, els quioscs. De manera sistemàtica el govern municipal ha pujat els impostos.

Un altre exemple de mala gestió dels ingressos ho tenim en l'accés al finançament europeu, l'Ajuntament ha perdut i perd centenars de milers d'euros dels anomenats Programes Europeus de Finançament, programes que afecten a totes les àrees de govern i que, pràcticament cap d'elles tramita.

Les irresponsables prioritats de la despesa

Les despeses de l'Ajuntament de València procedeixen d'operacions corrents (629.821.701), de capital (14.241.380) i financeres (49.647.000). Les operacions corrents s'ocupen del funcionament habitual del consistori, amb capítols com les despeses de personal (256.086.283 euros), les despeses per al manteniment de béns i la prestació de serveis (207.077.949 euros), les despeses financeres (pagament d'interessos, 29.385.000 euros) i les transferències corrents a, per exemple, entitats i empreses municipals (137.272.468 euros). Les operacions de capital tenen per objecte la realització de noves inversions (14.241.380 euros), sent per això el concepte que reflecteix les noves infraestructures que cada any construeix l'Ajuntament. Les despeses financeres han de respondre al deute financer de l'Ajuntament.

No obstant això, la partida d'inversions reals no ha fet més que baixar. Així, mentre el pressupost de 2002 preveia unes inversions reals de 130.592.579 euros, el de 2011 només contemplava inversions per 14.241.380 euros, la qual cosa suposa un descens de 116.351.199 en només nou anys. I mentre les inversions reals han baixat en un 89%, en el mateix període les operacions corrents han pujat en un 39%, en passar de 450.393.117 a 629.821.701. La ineficàcia de l'equip de govern en la gestió de les finances municipals, el seu escàs control de la despesa pública no productiu i la seva contínua tolerància amb les contractes municipals ha minvat el seu poder inversor.

L'irresponsable desbordament del deute

Com a conseqüència de la seua ineficiència gestora, l'Ajuntament de València recorre a dues vies per obtenir ingressos extra: el deute bancari, amb entitats de crèdit, i el deute comercial, amb les empreses proveïdores.

El límit d'endeutament bancari permès sol estar situat en el 110% del pressupost. L'any passat, no obstant això, el Govern d'Espanya va permetre un endeutament màxim del 125% com a conseqüència de la previsió d'un descens dels ingressos municipals.

A data de 30 de juny de 2010, i segons dades del Banc d'Espanya, l'Ajuntament de València havia de 862.000.000 euros a entitats bancàries, sent així el segon consistori més endeutat d'Espanya, només per darrere del de Madrid. L'Ajuntament de Barcelona, amb una població que duplica la de València, tenia en aquest moment 68 milions menys de deute (794). Explicant només el deute municipal, cada veí devia als bancs, pel nero fet de residir a València, més de mil euros. D'acord amb la liquidació del pressupost de 2010, el consistori va tancar l'exercici amb un deute del 116'8%.

I tot això és conseqüència directa de la manera en què Barberá gestiona

el pressupost. Des de 1995 fins a mitjan 2010 el deute de l'Ajuntament va passar de 314 milions a 862. Així, en els últims 15 anys de govern del PP, l'Ajuntament ha augmentat el seu deute en un 174%.

Al no haver fet els deures, Barberá ni tan sols pot acollir-se a la mesura adoptada pel Govern en virtut del com poden sol·licitar nous crèdits en 2011 els ajuntaments el deute dels quals no superi el 75% del seu pressupost.

Deute comercial amb proveïdors. L'equip de govern del Partit Popular sempre pressupostava a la baixa l'assignació de pressupost de despesa corrent i inversions previst per a cada any, dotant-li de partides l'import inicial de les quals és inferior a l'import final que aquestes mateixes partides van requerir en l'exercici anterior. Això ocasiona el continu augment del deute comercial amb els proveïdors, a els qui se'ls contracta serveis sense que existeixi els diners suficients per pagar-ho en les corresponents partides pressupostàries o, directament, sense que existeixin tals partides.

Tant és així que d'acord a l'Informe del Compte General de l'Ajuntament de València corresponent a 2009, l'Ajuntament de València i les empreses municipals van tancar l'exercici amb un deute comercial (pressupostària i no pressupostària) a proveïdors de 212.211.948 euros, 18.782.603 euros més que els 193.429.345 registrats en 2008. L'Ajuntament va tancar 2009 amb 117.428.349 euros de deute per operacions pressupostàries –serveis i inversions no pagats malgrat estar prevists al pressupost–, és a dir gairebé el doble dels 60.207.950 euros de deute registrat en 2008 pel mateix concepte. L'impacte de l'augment del deute per operacions pressupostàries va ser tal que va deixar sense efecte en el muntant global al descens del deute per factures en els calaixos generades per operacions no pressupostàries –serveis i inversions no pagats i sense dotació pressupostària–, que va passar de 133.221.395 euros en 2008 a 94.783.599 en 2009.

La veritat sobre qui paga els comptes

Només la gran inversió duta a terme en els últims anys a la ciutat pel Govern d'Espanya ha permès l'arribada a la ciutat de noves inversions i serveis i ha estat capaç de pal·liar l'escassa inversió de l'Ajuntament i la Generalitat als barris de la ciutat. Amb les obres de l'AVE incloses, el Govern d'Espanya va invertir a València en 2010 sis vegades més que la Generalitat: 897 milions de l'Estat, enfront de 143 del Consell. A això se li van sumar els 87 milions que va rebre la ciutat amb càrrec al Fons Estatal per a l'Ocupació i la Sostenibilitat Local, dins del segon Pla I.

Si es té en compte tot el mandat actual, la majoria de les obres porten la signatura del Govern, que entre 2007 a 2010 ha pressupostat per a València, incloent els plans d'inversió i sense explicar l'arribada de l'AVE, 1.516 milions d'euros, per 253 milions d'inversió municipal i 530 milions d'inversió del Consell. És a dir, el 65 % de les inversions pressupostades per a València per les tres administracions públiques, corresponen al Govern d'Espanya.

La Generalitat, en canvi, no ha complert amb la ciutat. L'Ajuntament de València no seria un dels més endeutats d'Espanya si la Generalitat es fes càrrec de l'execució de les seves pròpies competències a la ciutat. Si pagués puntualment l'import dels convenis que signa amb l'Ajuntament. Si hagués pagat l'Impost de Construccions, Instal·lacions i Obres (ICIO) corresponent a la construcció de la Ciutat de les Arts i les Ciències. O si, com reclama la Federació Valenciana de Municipis i Províncies, hagués constituït el Fons de Cooperació Municipal i ho hagués dotat d'almenys 3.000 milions d'euros.

La responsabilitat pressupostària de l'oposició

Tots els pressupostos municipals han pogut integrar modificacions significatives aportades pels socialistes. Amb les seves propostes, el Grup

Municipal Socialista ha intentant, sistemàticament, no només millorar la gestió i la tècnica pressupostària, sinó fer dels pressupostos anuals l'eix de l'acció política del consistori, entenent que moltes de les nostres aportacions podien ser consensuades. Lamentablement, el Partit Popular té serioses dificultats per integrar iniciatives i, ni tan sols en temps de crisis, en els quals és necessari optimitzar recursos i generar confiança ha canviat la seva actitud.

Així, davant els pressupostos de 2009, moment en què la crisi es mostrava en tota la seva cruesa, el nostre plantejament era precisament el de recolzar-los (finalment només vam poder abstenir-nos), per a això vam proposar mesures socials i econòmiques concretes. D'una banda, mobilitzar el sòl municipal per construir VPP i generar llocs de treball en la construcció, i elaborar un pla de rescat d'hipoteques que donés tranquil·litat a les famílies amb dificultats econòmiques. Per un altre, exigir a la Generalitat la signatura del contracte programa de transport metropolità que li oferia el Govern i el pagament del deute contret amb la construcció de la Ciutat de les Arts i les Ciències.

Qualifiquem els pressupostos de 2010 com "els més tramposos de Barberà". Es van reduir 89 milions respecte als de 2009, aconseguint un endeutament del 103,5% i pressupostant un bon nombre de partides per sota de la despesa de l'exercici anterior. Als pressupostos de 2011 presentem 28 reclamacions per un valor de 149 milions d'euros, amb la finalitat de garantir el funcionament dels serveis i potenciar la construcció d'habitatge protegit. Aquesta quantitat corresponia, d'una banda, a les aportacions que l'equip de govern havia deixat de realitzar al Patrimoni Municipal del Sòl, malgrat estar obligat a això per la Llei del Sòl. Per un altre, al desfasament entre el pressupostat per sufragar determinats serveis en 2011 i el que aquests serveis havien costat en 2010, tenint en compte la suma del pressupost inicial, de les modificacions de crèdit realitzades al llarg de l'any i de les factures pendents de pagament.

La responsabilitat social d'un territori

Els socialistes aspirem a fer de València un "territori socialment responsable", juntament amb molts uns altres, governs, ciutadans, associacions, empresaris i entitats de tot tipus. Al territori espanyol, en l'europeu i el mundial aquesta idea força s'obre camí. I és idea força perquè recull diverses idees emergents, com la del desenvolupament sostenible, la de la responsabilitat social de l'empresa, la del ciutadà responsable, la de la proximitat de la democràcia i la de la multiculturalitat.

Estem parlant d'un nou paradigma de govern, de la governanza, com a promotor i impulsar d'una forma àmplia de participació i també de coresponsabilitat de tots els actors presents en un territori i als quals els afecta l'acció de govern.

Es tracta de governar amb tots i amb totes, de prendre consciència i actuar en conseqüència de la responsabilitat col·lectiva i individual pel que fa al desenvolupament de la comunitat, dels impactes econòmics, socials i mediambientals que rep el territori o que aquest causa en altres comunitats.

Aquest és el nou paradigma del desenvolupament de les ciutats, que situa a l'Ajuntament com a eix promotor i impulsor, com a actor de primer ordre, que li permetrà emmarcar, integrar i contextualitzar les diverses polítiques que demanda la complexitat d'aquests territoris.

Una ciutat responsable perquè és una ciutat innovadora, perquè el seu govern, com veurem al final d'aquest document, és capaç d'entaular "una gran conversa" que ens permeta crear una cultura de la responsabilitat compartida per la ciutadania, les empreses, els governs i la societat civil, una nova cultura del territori, la cultura responsable.

Una Ciutat Culta

“És la ciutat volguda, barreja de coneixement quotidià i de sorpresa inesperada, de seguretats i d'incerteses, de solituds i de trobades, de llibertats probables i de ruptures possibles, de privadesa i d'immersió en l'acció col·lectiva. És la recerca o la reinvençió de l'erotisme de la ciutat, lloc de transparència i sentit, però també de misteri i transgressió” Bataille.

“No tots els valencians contemplen amb indolència com el seu poble es despersonalitza, con València es desvalencianitza. No és tothom apàtic i despreocupat. La terra té també bons fills que escolten la seua veu, que estudien amorosament les seues esencias i els seus problemes, que cultiven la seua idiosincrasia i es mantenen fideos al seu esperit. De fet el patriotismo no és res més que fidelitat al llegat cultural rebut dels nostres avantpassats, una herència espiritual que no pocs valencians consideren irrenunciable.” Manuel Sanchís Guarner

Una ciutat sostenible és una ciutat culta, un projecte col·lectiu que posa en valor el seu patrimoni cultural i natural. On els ciutadans i ciutadanes veuen satisfet el seu dret d'accés a una cultura impregnada de valors. En una ciutat culta on conviuen la innovació i l'atracció del forà amb la conservació del nostre patrimoni i els nostres senyals d'identitat. Una ciutat culta és també la que afronta el repte de la construcció de la ciutadania en el respecte a la diferència, la ciutat en la qual es concentra la diversitat cultural, capaç d'abraçar la riquesa que aquesta tanca, ciutat receptacle i gresol de cultures, amb les quals es construeix un projecte ciutadà comú.

La falta de sensibilitat del PP en matèria cultural condiciona totes les seves prioritats polítiques i pressupostàries, com a tantes vegades ha denunciat el regidor Juan Soto. No dubta a atemptar contra el patrimoni arquitectònic i cultural de la ciutat per facilitar operacions immobiliàries i especulatives. No existeix una política cultural pròpiament aquesta. La cultura de proximitat, amb les infraestructures que l'acostament als ciutadans precisa, és un forat negre de la política municipal.

Però la cultura és aliment per a l'esperit en la vida quotidiana i els socialistes advoquem per una cultura descentralitzada que satisfaci aquesta necessitat ciutadana. En tot moment hem plantejat la necessitat d'impulsar la creació, habilitant espais per a això. Només al final del mandat, i gràcies al finançament extraordinari dels fons estatals d'inversió local, l'Ajuntament ha rehabilitat i dotat les naus de Juan Verdaguer per fer d'elles un espai obert als joves creadors i dissenyadors.

Malgrat tot, el PP ha volgut amagar sempre la petjada cultural socialista sabent que posaria en evidència les seves actuacions. I una de les nostres tasques ha estat posar en valor l'herència socialista que es manifesta a través d'institucions consolidades com el Palau de la Música, el IVAM, el Rialto, la Filmoteca o el projecte de la Ciutat de les Arts i les Ciències.

Diguem-ho sense rodejos, és espoli

L'aposta socialista per una ciutat culta que posa en valor el seu patrimoni ha quedat palès en l'acció en defensa del Cabanyal i contra la destrucció dels seus valors històrics i artístics. Una acció que ha desenvolupat tant en el plànol institucional com en el social i el jurídic i que en aquest mandat ha experimentat un gir espectacular, des del moment en què el Ministeri de Cultura ha declarat sense embuts que ens trobem davant un cas d'espoli.

En el plànol jurídic, els socialistes hem interposat diversos recursos per impedir els enderrocaments d'immobles a la zona afectada per la prolongació, després de fer pública el Ministeri de Cultura l'ordre per la qual declarava com a acte d'espoli del patrimoni històric les actuacions derivades del Pla del Cabanyal i, en concret, de la prolongació de l'avinguda de Blasco Ibáñez sobre la zona declarada Bé d'Interès Cultural. La declaració del Ministeri, que es va fer pública al començament de 2010, va suposar un punt d'inflexió en aquest ja llarg conflicte. L'ordre venia a donar la raó al Grup Municipal Socialista en les seves reiterades accions contra el propòsit de prolongació de l'avinguda fins al Passeig Marítim i, per la seva banda, els Socialistes Valencians han recolzat en tot moment al Ministeri en la seva actuació i enfront de les iniciatives empreses pel PP per tractar de deixar sense efecte la resolució ministerial. L'última ha estat l'anunci d'una querella contra la ministra de Cultura per prevaricació fonamentada en un informe del professor Muñoz Machado, informe que hem sol·licitat per via interna i oficial a l'alcaldeessa i aquesta ha denegat reiteradament al Grup Municipal Socialista.

En el plànol social, els socialistes hem acompanyat als veïns en les seves reivindicacions sobre la rehabilitació del barri i en el seu rebuig a la degradació al fet que s'ha vist abocat des que el Partit Popular va decidir que qualsevol intervenció en el Cabanyal passava per la prolongació de l'avinguda Blasco Ibáñez i ho va plasmar en un Pla Especial de Protecció

i Reforma Interior (PEPRI) que s'oblidava de la P de Protecció. Hem estat al costat dels veïns i les veïnes en les jornades de Portes Obertes, en les assemblees més rellevants i al mateix carrer quan han volgut abraçar les cases perquè no anessin derrocades. Però els Socialistes Valencians no només hem recolzat les activitats veïnals organitzades contra la prolongació de Blasco Ibáñez, sinó que, a més, hem exigit la suspensió de les actuacions que poguessin acreïxer el possible espoli patrimonial. Sempre hem considerat, i així ho hem dit reiteradament, que el projecte del PEPRI és ineficaç funcionalment, esquinçador socialment, obsolet culturalment i destructor patrimonialment.

I hem actuat en conseqüència, no només denunciant-ho sinó, sobretot, fomentant la reflexió i el diàleg per resoldre el conflicte deslligat per la unilateralitat i obstinació de Rita Barberá i el seu equip. Per això, a l'octubre de 2009 organitzem Taller Cabanyal, un seminari en el qual reconeguts experts van exposar opinions i experiències, les van contrastar amb la ciutadania i van concloure que la prolongació era un projecte sense sentit, que l'opció més raonable era la seva paralització i centrar les energies en la rehabilitació del barri.

Arran de l'ordre ministerial, al febrer de 2010 iniciem una campanya de conscienciació i mobilització impulsada des de la direcció nacional socialista, que va implicar a totes les agrupacions de la ciutat i a la província. Es van editar 220.000 tríptics i centenars de cartells sota el lema "Derrocar la teva casa/perllongar l'abús", es van produir samarretes al·lusives i es van presentar mocions en totes les juntes de districte.

De la denúncia massiva passem a la proposta en acció i al setembre de 2010 presentem La Pepri o, la qual cosa és el mateix, una alternativa progressista, amable i participativa al fracassat pla de reforma interior del Partit Popular, el Pepri. És una iniciativa per a la revitalització i prosperitat del barri del Cabanyal que ignora la innecessària prolongació de Blasco Ibáñez per centrar-se en l'important. El projecte, redactat per un equip

multidisciplinari coordinat per l'arquitecte David Estal sota la direcció de Carmen Alborch i el regidor González Móstoles, es caracteritza per l'alegria, l'amabilitat i la recerca d'una nova prosperitat. Enfront de la confrontació i la destrucció que ha impulsat el PP presentem una proposta amable de rehabilitació i revitalització del barri.

La Pepri –responent a les sigles de pensa, escolta, proposa, reforma i informa – no busca ruptures sinó establir complicitats i llaços per a la prosperitat del barri mitjançant la posada en valor del que ja tenim. En l'aspecte participatiu, la iniciativa contempla la creació de la pàgina Web (www.lapepri.com) en la qual els ciutadans poden expressar els seus punts de vista sobre el barri i aportar les seves propostes de rehabilitació.

En l'apartat propositiu, La Pepri contempla, a més, la creació d'un arxiu del barri i un museu de ceràmica a l'aire lliure; l'impuls d'una xarxa hostelera; la rehabilitació i dinamització del barri, tant del seu espai públic com de les seves cases i comerços; l'activació de nous equipaments locals i metropolitans de gestió municipal, privada i veïnal; la reconversió i transformació del bloc de cases Jarabo –al costat de la Llotja de Pescadors – en un col·legi major; la rehabilitació del patrimoni, com l'antiga fàbrica de gel Sàndol, la Llotja de Pescadors i la Casa dels Bous, amb la incorporació d'un centre cultural i del Museu del Mediterrani; i la millora i continuïtat de les connexions transversals amb la platja i el centre de la ciutat, integrat en un pla de mobilitat sostenible. El projecte proposa la construcció de 2.500 habitatges amb pati en els solars existents, la construcció de 35 nous equipaments i la creació de 3.500 places d'aparcament per permetre la recuperació de l'espai públic, la peatonalització i l'expansió del carril bici.

En el plànol institucional, recolzem als nostres companys de les Corts en els debats parlamentaris generats arran de l'ofensiva deslligada pel Consell contra l'ordre ministerial, plantegem preguntes en el Senat sobre aquest assumpte i acompanyem a Ángeles González Sinde en la primera visita que

un ministre realitza al Cabanyal. Però, sobretot, hem actuat mitjançant la presentació de diferents mocions al ple:

- Sol·licitant el cessament d'activitats de l'empresa mixta Cabanyal 2010 després que la Comissió de Comunitats Europees qüestionés el mecanisme de selecció de socis privats realitzat per l'Ajuntament de València (a través de AUMSA) i la Generalitat (a través del IVVSA) per constituir la societat.

- Proposant la suspensió cautelar dels enderrocaments que s'executaven al barri del Cabanyal fins que el Ministeri de Cultura dictaminés si les actuacions suposaven espoli.

- Instant a l'equip de govern a què faça seves les conclusions derivades del Taller Cabanyal i arbitri els recursos necessaris per a la seva execució.

- Reclamant l'atorgament de llicències en l'àmbit del Cabanyal per a totes aquelles obres que no constitueixen destrucció o espoli.

Allò modern és preservar els senyals d'identitat

La deficient sensibilitat cap al patrimoni històric, artístic i cultural valencià de l'equip de govern que dirigeix Barberá no només s'ha posat en evidència en les actuacions del Cabanyal. Hi ha en la història recent de la ciutat mostres tan significatives com l'agressió paisatgística executada contra la Presó Model, l'operació immobiliària realitzada amb l'edifici de l'antiga Tabacalera, la desídia mostrada davant altres centres històrics i l'abandó de les alqueries que són orgull del nostre patrimoni rural. Els socialistes creiem que el modern és preservar els nostres senyals d'identitat, els traços de la nostra història urbana.

En el cas de l'antiga Tabacalera, els socialistes intentem evitar que es

destruís part del complex industrial per construir habitatges, com finalment s'ha fet. Cadis, Màlaga, Sevilla o Sant Sebastià són exemples de rehabilitació i reutilització respectuoses de les seves antigues fàbriques de tabac. En el cas valencià, també denunciem el malbaratament del patrimoni públic en aquesta operació ruïnosa per a les arques municipals, i fins i tot vam posar en mans de la Fiscalia la permuta realitzada, en considerar que la negociació duta a terme va afavorir interessos privats en detriment de l'interès públic. La permuta amb l'edifici municipal de Navarro Reverter, va suposar una pèrdua per a l'arques municipals de prop de 60 milions d'euros, pràcticament la inversió d'un any al pressupost municipal.

Sovint, la despreocupació comença pel grau o nivell de protecció atorgat a determinats béns, la qual cosa els fa més o menys vulnerables, qüestió que ha estat objecte de propostes específiques del regidor Juan Soto al llarg del mandat. A més, i de manera conjunta, en les al·legacions presentades a la revisió del Pla General, el Grup Municipal Socialista va plantejar la inclusió de diversos nous béns de rellevància local (BIC) al catàleg d'immobles protegits:

- Tots els edificis que la Conselleria de Cultura va exigir a l'Ajuntament catalogués com a Béns de Rellevància Local en un informe d'agost de 2003.

- El xalet dels periodistes situat en el número 16 de l'avinguda de Blasco Ibáñez, així com el conjunt de xalets de l'avinguda de Blasco Ibáñez situat enfront de Vivers

- El conjunt fabril de bombes Gens en l'avinguda de Burjassot

- El Palau de l'Exposició, l'asil de la Lactància i les torres dels Guardes de l'Albereda.

- La Llotja de Pescadors del Cabanyal.

- L'edifici de la Duana Marítima.

- Amb la categoria de Nucli Històric Tradicional, tot l'àmbit del Conjunt Històric Protegit del PGOU de 1988 del Cabanyal, així com l'àmbit històric del Grau del segle XVIII.

- Tots els ponts històrics de la ciutat –San José, Serrans, Trinitat i Real–

doncs solament s'inclou el Pont del Mar.

Així mateix, en les al·legacions es proposava protegir com BIC la Presó de Sant Vicente, l'Almoïna, el propi Ajuntament-Casa Consistorial, l'Arxiu del Regne de València, els Jardins de Viviers i la Gran Via Marquès del Turia amb la categoria de Jardí Històric.

D'altra banda, referent al catàleg d'arquitectura rural, les al·legacions al nou PGOU plantejaven incloure dins de les normes urbanístiques un apartat sobre els deures de conservació, l'obligació de la propietat de passar la Inspecció Periòdica d'Edificacions i el compromís de les administracions de regular les ajudes necessàries per a la rehabilitació. Era una forma també de tornar a cridar l'atenció sobre les barraques tradicionals, la construcció més genuïna i de major valor simbòlic i arquitectònic de l'horta, pràcticament oblidades pel govern municipal. De les 50 que existien segons el Pla Verd de 1993 només queden dotze. S'han convertit en una espècie en extinció per incomplir, com va denunciar el grup municipal, la pròpia Llei de Patrimoni Cultural valencià al no incloure-les com BIC en la revisió del Pla General. Per això reclamem l'establiment de polítiques actives per a la seva protecció i recuperació i vam proposar a l'Ajuntament que creés una línia de subvencions als propietaris de barraques per procedir a la seva rehabilitació, recuperant les tècniques i els materials originals.

La defensa del patrimoni i la posada en valor dels senyals d'identitat de València constitueixen l'eix central de la ciutat culta que els socialistes hem defensat al llarg del mandat. De manera constant, hem advocat per la preservació dels diferents centres històrics que la ciutat té, inclosos els de Cabanyal, Benimaclet, Patraix i Campanar i que mereixen l'atenció de les administracions competents.

I de la mateixa manera que hem reivindicat la revitalització del centre històric marítim, que és el Cabanyal-Canyamelar, hem desplegat diverses

iniciatives entorn de la Ciutat Vella, el nucli històric central de la ciutat, que és un dels més antics d'Europa. En 20 anys de govern, el Partit Popular ha disposat del temps necessari per rehabilitar el centre històric i no ho ha fet, a pesar que va anar el Partit Socialista el que, des de la Generalitat, va impulsar la creació i el posterior desenvolupament del Pla RIVA, l'únic instrument que ha permès les escasses actuacions de rehabilitació que ha desenvolupament posteriorment Barberá.

Només al barri del Carmen, existeixen 50 edificis buits i un dèficit d'1.000 places d'aparcament, a més de la muralla islàmica, pendent de recuperació. El compromís del Partit Socialista i del Govern central en la rehabilitació dels centres històrics de la ciutat ja va quedar demostrat amb l'acord signat pel Ministeri d'Habitatge, la Generalitat i l'Ajuntament al desembre de 2007 amb l'objectiu de rehabilitar el casc històric de Russafa, de la part nord del Cabanyal-Canyamelar i de la plaça Rodona, així com escometre la urbanització prioritària del sector La Torre. L'acord està dotat amb 67 milions, dels quals el ministeri aporta gairebé 23, la Generalitat, més de 38 i l'Ajuntament, no arriba a 3 milions.

Un exemple de la urgent necessitat d'intervenció és la recuperació de la muralla islàmica i la rehabilitació del seu entorn. El pla, que va ser consensuat en 2004, havia de "sortir dels calaixos i convertir-se en realitat, amb projectes i pressupost", com va denunciar en el seu moment la portaveu socialista en una visita amb veïns a l'entorn emmurallat. No obstant això, el PP ja va rebutjar una moció presentada pels socialistes, en la qual se sol·licitava la intervenció en el recorregut i l'entorn de la muralla àrab des del carrer de Roterós fins a Cavallers, tal com es recollia en el Pla Especial de Protecció i Reforma Interior del 91 i, després, en el pla Riva de 1998.

La preocupació socialista pel centre històric s'ha traduït en accions diverses. Per exemple, en 2007, el Grup ja va reclamar mitjançant moció a l'equip de govern el desenvolupament urgent d'un pla de xoc per frenar

la degradació de Velluters com a pas previ a la seva total recuperació i rehabilitació. La iniciativa proposava una inversió de sis milions d'euros en 2008 per pal·liar de forma urgent la deterioració que presenta el barri, que havia perdut una novena part dels seus habitants entre 1991 i 2006. No gaire lluny d'allí, en 2008, després de visitar amb els edils González Móstoles i Juan Ferrer el barri de la Xerea, Carmen Alborch va reclamar a l'Ajuntament la construcció d'habitatges protegits i un aparcament subterrani per a residents en el solar abandonat en els voltants de les places de Sant Bult i Tetuán, que hauria d'haver estat objecte de presentació d'un PAI des de feia sis anys. Era un exemple clar de no era necessari destruir horta per disposar d'habitatges a la ciutat.

En 2010 va prendre forma una idea llargament acariciada per la portaveu socialista. A la primavera va néixer València Centro, un projecte de revitalització del districte de Ciutat Vella des de la participació ciutadana per desenvolupar en 3 fases. Per a la primera fase d'investigació es van realitzar prop d'1.000 enquestes als veïns de la zona i a 50 experts per fitar els principals problemes del districte. En la Web www.valenciacentro.org els ciutadans disposaven de qüestionaris per donar també la seva opinió. En la segona fase, la participació ciutadana es traduiria en l'enviament de fotografies i vídeos per part dels veïns per pujar-les a la Web. La tercera fase era la posada en comú de les conclusions per encaixar-les al programa electoral.

Llocs emblemàtics embolicats en la desídia institucional

L'abandó de determinats entorns especialment significatius ha provocat reiterades denúncies per part dels socialistes que han xocat en general amb un mur de desídia institucional. En el cas de l'antic Monestir de San Miguel dels Reis, el Museu Sant Pío V, el Passeig de l'Albereda o els Jardins de Monforte.

- Respecte al citat Monestir, el Grup Municipal Socialista va plantejar una moció per recuperar el degradat entorn del millor exponent renaixentista de València, mitjançant la rehabilitació de alqueria protegida Casa Tota; la peatonalització de l'avinguda de la Constitució; la prolongació del carrer Conde de *Lumières; la creació de 54.179 m2 de zones verdes; la demolició de l'edifici de deu altures situat enfront del monestir i la construcció de nous edificis per allotjar als veïns; així com la recuperació de l'horta històrica.

- Respecte al Museu Sant Pío V, vam proposar corregir l'abandó de l'entorn en el ple d'abril de 2009, mitjançant les expropiacions necessàries, l'execució de les zones verdes previstes pel planejament vigent, les gestions precises per eliminar els obstacles que impedeixen la reordenació i obertura del carrer del Pintor Genaro Lahuerta, així com, la rehabilitació de les cases protegides de Volta del Rossinyol i la construcció en els solars edificables del mateix carrer.

- Quant a l'entorn presidit pel Passeig de l'Albereda, espai que València va conquistar en creuar fa dos segles el riu, sol·licitem al novembre de 2007 la seua peatonalització, la recuperació del bulevard central de l'avinguda d'Aragó, l'eliminació del tràfic en superfície al carrer Sant Pío V mitjançant la construcció d'un túnel, la peatonalització dels ponts de Serrans i la Trinitat i la construcció d'un aparcament per a residents en Blanqueres. La iniciativa recuperava la recomanació del Consell Valencià de Cultura de protegir els arbres del passeig i entroncava amb la proposta de Via Verda continguda al programa electoral municipal.

Quant al Jardí de Monforte, els regidors socialistes, al febrer de 2010, van demanar al govern les mesures necessàries per garantir la seva protecció com BIC, posar-ho en valor, paralitzant qualsevol iniciativa que alterés els seus elements bàsics. No obstant això, la moció que presentem per a la conservació, protecció i elaboració del Pla de Protecció Especial del BIC Jardins de Monforte va ser rebutjada pel PP.

Posteriorment, després d'una denúncia de Cercle Obert, el TSJ va obrir una causa contra l'Ajuntament per irregularitats en l'adjudicació de l'aparcament

de Sever Ochoa, construït en el subsòl de l'entorn protegit del jardí. Per això, al juliol de 2010, el Grup Municipal Socialista va posar en coneixement de la fiscalia i del jutge que instrueix la causa nova documentació sobre irregularitats comeses en aquest assumpte i, més recentment va demanar en el ple que li anessin retirades al regidor Bellver les competències en matèria d'urbanisme, en conèixer-se la seva ordre de processament.

- Un altre jardí emblemàtic en estat d'alerta és el Jardí Botànic, davant l'amenaça de construcció en la parcel·la de Jesuïtes, objecte d'un potent i imaginatiu moviment ciutadà com Salvem el Botànic. El Grup Socialista ha proposat reiteradament una solució definitiva per a aquest conflicte, eliminant l'edificabilitat terciària o residencial en el solar de Jesuïtes, a través del Pla Especial pendent de redactar-se, i iniciant les negociacions pertinents per permutar el trasllat de la mateixa a altres terrenys de propietat pública, com podria ser el terciari o residencial previst en la Ciutat de les Arts. Al començament de 2009 va presentar una moció en la qual sol·licitava, arran de la sentència del Tribunal Superior de Justícia sobre la citada parcel·la, que se sotmetés a aprovació el Pla Especial de Protecció de l'entorn dels BIC del Jardí Botànic i l'Església de San Miguel i Sant Sebastià, considerant els actuals terrenys de Jesuïtes com a zona verda.

- Labandó del Teatre Princesa també va ser denunciat pel grup socialista. Des de 2005 existia un compromís de l'Ajuntament per elaborar un pla d'usos de l'edifici per destinar-ho a activitats relacionades amb les arts escèniques, com a pas previ a l'expropiació, pla el compliment del qual va sol·licitar el grup municipal. La resposta de l'alcalde va ser, sense haver fet gens en cinc anys, eludir tota responsabilitat. Posteriorment, l'edifici va quedar destruït com a conseqüència d'un incendi. La parcel·la quedava llista per a l'especulació. Un equipament cultural menys a la ciutat.

- També ens hem significat en la reivindicació d'elements patrimonials rellevants com el Col·legi d'Art Major de la Seda. L'edifici està declarat BIC

i és una construcció gòtica que va adquirir caràcter barroc en ser reformat al segle XVIII. El seu interior ha albergat tradicionalment telers, teixits, quadres i paviments ceràmics únics i valuosos, declarats d'interès museístic per la Generalitat en 1995. La Generalitat va presentar en 2007 un projecte de recuperació integral pressupostat en 1.600.000 euros, que encara no s'ha iniciat, malgrat la crida realitzada al febrer de 2010 pel Consell Valencià de Cultura per rehabilitar l'edifici i dotar-ho d'ús social i cultural. Per això, al març de 2009 presentem un projecte que, a més de la rehabilitació de l'edifici, proposava involucrar en la seva posada en valor a les associacions professionals, els instituts tecnològics, les universitats valencianes, les escoles de disseny, les institucions supranacionals i, també, el Museu Nacional de Ceràmica i Arts Sumptuàries González Martí, el Museu de Belles arts Sant Pío V, la Reial Societat Econòmica d'Amics del País.

Falta de llum en l'angle públic de la cultura

La deficient sensibilitat del PP respecte a la preservació del patrimoni està en sintonia amb l'actitud cap a altres manifestacions culturals. La resposta institucional no està a l'altura de la iniciativa social

Entre els nostres compromisos electorals estava, així mateix, "una millor gestió del Palau de la Música", la qual cosa ens ha portat a una constant acció de control de la gestió que es desenvolupa en el citat recinte, per no convertit en la germana pobra del Palau de les Arts. En aquest sentit, al novembre de 2008 denunciem la retallada de 2 milions d'euros de l'aportació de la Generalitat i la congelació de les partides destinades a la programació d'activitats. Dos anys després, denunciem la reducció del pressupost de l'Orquestra de València en gairebé un 70% i ens vam oposar a l'aprovació dels pressupostos per a l'any 2011.

Continuant amb el suport a la música, aconseguim que la Comissió

d'Educació i Cultura de l'Ajuntament aprovés al setembre de 2009 una moció per estudiar la creació d'un circuit de punts d'actuació artística en la via pública que servís per recolzar als artistes que actuen al carrer al mateix temps que regulés la seva activitat. Finalment, no obstant això, l'equip de govern va desnaturalitzar la proposta.

Hem contemplat atònits com es produïen robatoris en determinats museus de la ciutat i hem denunciat la falta de mesures de seguretat per atallar aquestes agressions. En definitiva, tal situació respon a una manca de despesa i inversió o, la qual cosa és el mateix, falta de impuls per part de l'Ajuntament a la re de museus.

I ens hem escandalitzat davant el tracte donat pel Partit Popular a les biblioteques públiques de la ciutat. D'una banda, l'equip de govern municipal va deixar sense partida pressupostària per a l'adquisició de fons de llibres nous, tant menys per a mobiliari, condicionament o reparació, i va fer cas omís de les reclamacions per incrementar la plantilla. Tot això amb l'afegit d'impossibilitar, al no tenir partida pròpia, l'accés a les subvencions de la Conselleria o del Ministeri de Cultura.

Per contra, encara que de vegades només en aparença, l'Ajuntament es bolca en manifestacions de la cultura popular molt específiques i especialment sobre les Falles. No podria ser d'una altra manera, perquè són part dels nostres senyals d'identitat i font de reconeixement internacional. Conscients i satisfets de l'espectacular arrelament i projecció exterior de les falles, els socialistes hem recolzat en l'Ajuntament i al Congrés la proposta de declaració com a Patrimoni Immaterial de la Humanitat per part de la Unesco. Però el seu esperit originari, crític, lúdic, de catarsi pública i higiene social perviu gràcies a determinats sectors de la festa als quals els socialistes hem recolzat sense complexos, com a prova la constant presència de la regidora Pilar Calabuig. Per això, en una dimensió modesta però simbòlicament significativa, contribuïm a mantenir aquest esperit

amb el premi La Picota que, any rere any, atorga el grup municipal a la falla destacada per la seva capacitat satírica i crítica.

Tal fet no disminueix, sinó al contrari, l'estima dels socialistes per altres festes rellevants de la ciutat, com la Setmana Santa Marinera, en la qual la mateixa portaveu i unes altres regidores o militants s'han implicats com clavaris o confreres, així com el Corpus, els altars de Sant Vicent o la Verge del Carmen, per citar algunes.

La Mostra o el viatge enlloc

Si alguna cosa pot dir-se d'un festival cinematogràfic, que compleix 30 anys, com la Mostra de Cinema Mediterrani és que la idea que ho va impulsar, la d'identificar un cinema, en una ciutat com València, dels països que banya el mar mediterrani, ha acabat per no significar gens. El no-res es diu "Cinema d'Acció i d'Aventures".

La pèrdua d'identitat ha anat aparellada de l'absència de voluntat política, la disminució pressupostària i l'absència d'una mínima qualitat del material exposat, el balafament en la contractació de "estels" com a únic mecanisme publicitari.

La nostra crítica ha anat sempre acompanyada de la proposta, de l'interès per fer de la Mostra un festival de cinema digne i amb potencial suficient per entrar en el circuit de festivals internacionals de cinema amb identitat pròpia, com una cita anual de la nostra ciutat amb el bon cinema, així com aconseguir que la Fundació Municipal de Cinema jugo un paper impulsor del nostre sector audiovisual, per a això hem proposat:

- Rellançar la Mostra de Cinema del Mediterrani com a referent internacional del cinema dels països riberencs del Mediterrani i com a plataforma promocional de la nostra indústria audiovisual, incorporant els continus avanços i canvis tecnològics de la producció, distribució i promoció au-

diovisual.

- Impuls a la Fundació Municipal de Cinema a fi d'arribar a ser el centre de suport i col·laboració amb els diferents sectors de l'audiovisual de la ciutat.

- Provisió dels mitjans necessaris per fer de València una ciutat plató que col·labore en la realització de productes audiovisuals, amb la creació de la Film Comissió-València Plató, com a oficina especialitzada dins de l'organització de la Fundació Municipal de Cinema. Es durà a terme una estreta col·laboració amb les associacions professionals i empreses del sector per definir criteris i ajudes que permeten establir una política de promoció d'arts escèniques a la ciutat.

- Suport efectiu als nous creadors i fomentarem la innovació i les noves tecnologies vinculades a les diferents disciplina artístiques.

- Promoció de les saltes alternatives i mercats emergents de les arts plàstiques de la nostra ciutat.

- Habilitació d'espais públics com a viviers per a joves creadors, en els quals puguen disposar de les infraestructures i dels mitjans necessaris per a la producció i difusió de les seves creacions artístiques.

- Millora de l'estètica urbana a través de murals artístics realitzats en les mitgeres dels edificis, en col·laboració amb les Universitats mitjançant convenis.

Contra l'oblit

Una dels senyals d'identitat del populisme conservador de Rita Barberá és la seua mala relació amb la història, la contesa de la Guerra Civil i la dictadura franquista de quaranta anys són part d'un passat que descol·loca a molts populars, no en va és evident el passat franquista de bona part d'ells. I est és un dels grans déficits de la dreta espanyola, no acabar de fer una condemna contundent d'un cop d'estat que provoco una guerra civil i una dictadura cruenta que va arrasar Espanya, instal·lats en un revisionisme històric pseudocientífic, qualsevol referència a aquest passat provoca les

ires, especialment, de la nostra alcaldessa.

Així les coses i en aplicació de la Llei de Memòria Històrica, el nostre grup va demanar la revocació del nomenament de Franco com a alcalde honorari de la ciutat, Barberá es va negar, seguint els passos de Fabra, que per les mateixes dates i com a president de la Diputació de Castelló, prologava un llibre enaltint la figura del dictador, però apartant-se de l'acord de revocació de l'Ajuntament d'Alacant. El Partit Popular de l'Ajuntament feia així cas omís de la llei, que responsabilitza a cada administració de prendre les mesures oportunes per a la retirada d'objectes o esments commemoratius o d'exaltació de la revolta militar, de la guerra civil i de la Dictadura.

La nostra proposta, també per la Llei de Memòria Històrica, de retirada de la simbologia franquista i els honors de determinats personatges afins a la dictadura, si bé consensem sol·licitar un informe del Consell Jurídic Consultiu, que sorprenentment va lliurar d'aquesta obligació al Consistori, va posar de manifest les traves i dificultats que sol imposar el PP de la capital en aquesta matèria. Així, els escuts presents en els col·legis de Teodoro Llorente, La Torre i Sant Joan de Ribera, la creu instal·lada sota el monument de la plaça Porta de la Mar, erigida en 1946 en record als soldats del bàndol revoltat morts en la Guerra Civil, els panells de l'església de San Miguel o el de l'església de Massarrojos romanen a la nostra ciutat.

També hem instat a la recuperació i potenciació dels refugis antiaeris i la seva adequació com a contenidors culturals que recordin el que va significar la guerra civil per a la població, i els horrors de la guerra. Entre altres iniciatives, sol·licitem la declaració com Bé de Rellevància Local de refugis com els situats als carrers Alta-Ripalda, Serrano-Palomino, L'Espasa, plaça Conde Pestagua, o en els col·legis de les Trinitarias, Jesús i María, Luis Vives, Pare Orfes o Balmes, l'únic que en aquests moments reuneix tal consideració. També reclamem convertir els millor conservats en museus de la pau, com ja ocorre en ciutats com Alcoi, Cartagena, Albacete o Barcelona.

Valencià sí, gràcies.

En 1996 es va aprovar unànimement el Reglament Municipal d'Ús i Normalització del Valencià, que es va publicar en el Butlletí Oficial de la Província nou anys després, en 2005. De tracta d'una norma de les més modernes, innovadores i pioneres en la matèria, ja que abasta tot un conjunt de mesures perquè l'Ajuntament es constituïra en motor exemplaritzant i impulsor del foment del valencià, com, per exemple, el seu establiment com a llengua preferent en les relacions amb els ciutadans.

No obstant això, com el Grup Municipal Socialista ha denunciat, el valencià, tan utilitzada com a element identitari, no és del grat dels populars, ni les actes del ple o altres òrgans de l'Ajuntament. Ni els acords d'aquests, ni les actuacions administratives es redacten preferentment en valencià; tampoc se subvencionen o bonifiquen activitats relacionades amb el foment del valencià, ni els mitjans de comunicació municipals, inclosa la televisió municipal, compleixen ni el Reglament ni la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià.

La nostra llengua, tantes vegades utilitzada com a arma llancívola pel Partit Popular, és arraconada a la cambra fosca de la desídia i el desinterès dels conservadors valencians.

L'aire de la ciutat ens fa lliures... o n'hauria de fer-nos

I no podem oblidar que una ciutat sostenible és una ciutat on la llibertat està present en cada instant i lloc, perquè l'aire de la ciutat ens fa lliures de la mateixa manera que la cultura amplia els nostres horitzontals vitals i espirituals.

Lamentablement, en aquesta ciutat hi ha hagut casos de censura molt

greus, com el de l'exposició de fotoperiodisme en el MUVIM per part de la Diputació de València, la qual cosa va suscitar la presentació una moció que va ser consensuada. És la prova que hem de seguir lluitant per la ciutat com a espai de llibertat, però no es tracta d'un cas aïllat.

La pràctica de la censura no és una novetat a la ciutat. A l'octubre de 2009, l'equip de govern municipal va ordenar alterar i manipular l'obra Roger de Flor, composta per Ruperto Chapí i que anava a ser interpretada amb motiu de la festivitat del 9 d'Octubre, per evitar una al·lusió a Catalunya.

Al juny del mateix any va impedir la instal·lació d'una pantalla geganta promoguda per Escola Valenciana a la plaça de Manises en la qual s'anaven a exposar crítiques a la política educativa de la Generalitat.

A l'octubre de 2008, l'equip de govern del Partit Popular a l'Ajuntament de València va donar ordre a la Policia Local perquè impedira la celebració de la festa-mítting convocada per rebre al costat de l'edifici Veles e Vents el vaixell Woman on Waves.

El mateix mes, el Partit Popular va impedir que la plataforma Salvem el Cabanyal oferira una festa d'Halloween en les naus del Greenspace.

A més, no va permetre que l'Associació Valenciana d'Ataus i Lliurepensadors contractés espais publicitaris en els autobusos de l'Empresa Municipal de Transports per traslladar a València el bus ateu. La iniciativa, amb cartells en els autobusos municipals sota el lema "Probablement Déu no existeix, deixa de preocupar-te i gaudeix de la vida", va començar en ciutats britàniques, com Londres, Birmingham, Manchester i Edimburg, i ha circulat per ciutats de tot el món, també per Madrid, Barcelona, la Corunya, Zaragoza i Màlaga. A València, no va poder ser.

A la tardor de 2009, les pressions perquè no es representés a la Universitat

l'obra de teatre Zero Responsables a favor de les víctimes del metre, van venir de la mateixa presidència de la Generalitat.

I, en fi, al desembre de 2010 es va impedir la presència en Expojove de Acció Cultural del País Valencià. La regidoria de Festes va justificar l'exclusió de ACPV del certamen amb el fals argument que l'entitat en l'edició anterior no va realitzar activitats de caràcter lúdic i infantil, quan en la mateixa havia realitzat tallers infantils, cuentacuentos, etc., sense oblidar, el bon nombre d'activitats dirigides a públic infantil que desenvolupa durant tot l'any, com el correllengua, el teatre infantil o l'edició d'unitats didàctiques repartides en els col·legis per recuperar la memòria de personatges il·lustres valencians com Ausiàs March o Enric Valor.

En cadascuna d'aquestes situacions, la veu socialista s'ha escoltat d'una o una altra forma, ja sigui a través d'iniciatives institucionals o denúncies públiques. L'aposta per una ciutat que respiri aires de llibertat és incompatible amb la omnipresència de determinats records lligats a la Dictadura, o la censura de l'expressió creativa i de la crítica. Per això ha estat una constant en la nostra actuació l'exigència de retirada de símbols franquistes, començant per la distinció de Franco com a alcalde honorari de València, títol encara vigent per l'obstinació de Rita Barberá i el seu equip.

Embolcada en una bandera la dreta valenciana basa el seu discurs en la identitat, banderes, llengües i noms s'han utilitzat i s'utilitzen com a armes llancívoles, símbols d'un poble agredit per estranys, un enemic exterior que pretén desvirtuar una cultura arrelada en la història.

Paradoxes de la vida, aquesta dreta, tan profundament reaccionària i conservadora, deixa la nostra llengua en el silenci, arrasa la nostra memòria i els nostres barris i fa un negoci on un edifici s'aixeca mostrant-nos el nostre passat, una dreta incapaç d'entendre, com escriu Trini Simó que "cap ciutat és la suma de barris idèntics sinó que cadascun d'ells té el seu

propi caràcter, la seva idiosincràsia, el seu cos social, la seva arquitectura. I aquesta és la ciutat, per on ha passat la història amb els seus diferents bufits."

Una Ciutat Amb un lideratge modern

“La ciutat ha de saber el que vol ser”.

Jaime Lerner.

“A tots ens imposa un estrany amor, l'amor secret de l'avenir i de la seva cara desconejada. La ciutat ens imposa el deure terrible de l'esperança.”

Jorge Luis Borges.

“En fi, al mateix temps que les ciutats se situen en l'economia global, deuen també integrar i estructurar a la seva societat local. Sense un ancoratge sòlid en els ciutadans, els governs de les ciutats no tindran la força necessària per navegar els circuits globals. En aquest sentit, el local i el global són complementaris, no antagònics. Aquesta integració social requereix mecanismes polítics democratitzats, basats en la descentralització administrativa i en la participació ciutadana en la gestió municipal.” **Jordi Borja.**

Reinauguració de l'exposició “Fragments d'un any”, després de la censura per part dels responsables de la Diputació de València. Març de 2010.

Una ciutat sostenible és una ciutat amb un lideratge modern, basat en la cooperació entre administracions, d'aquestes amb la iniciativa privada i amb la ciutadania en el seu conjunt, en la visió estratègica i en la complicitat metropolitana que permeta l'accés als béns essencials per a una vida digna.

La nostra societat, el món sencer, està travessant una crisi econòmica, a la magnitud de la qual en la seva extensió territorial s'afegeix la seva profunditat i arrelament en els fonaments del propi sistema de producció de béns i benestar, així com la incògnita sobre la seva durada.

Són òbvies, les conseqüències socials, culturals i polítiques d'aquesta crisi econòmica. Si les tensions i conflictes generats per un món en permanent i accelerat canvi ja ens resultaven difícils d'afrontar, avui podem afirmar que el món i les nostres societats van a esdevenir més complexes i els instruments institucionals d'intervenció política van a veure's obligats a adequar-se a aquesta complexitat.

Els temps urbans estan canviant

Però, també hem de constatar l'accelerat procés d'urbanització que viu la humanitat. Per primera vegada, l'any 2008 més de la meitat de la població (3.300 milions de persones) vivia en zones urbanes. Conseqüentment el futur augment de població es donarà a les ciutats. El sistema econòmic mundial serà un sistema de ciutats. L'eix del futur desenvolupament de la humanitat discorrerà per territoris contenidors d'informació, innovació, comunicació, coneixement, capital, comerç, energia i ciutadania.

És necessari posar sobre la taula un debat profund sobre les nostres institucions locals, en el qual s'abordin aspectes constitucionals bàsics. Si va haver-hi una fase constitucional per a l'Administració de l'Estat, un moment constitucional, de més de tres dècades, sobre l'Estat de les Autonomies i les seves administracions, ha arribat l'hora d'abordar i debatre respecte de

la naturalesa bàsica de les administracions locals.

El ràpid procés d'urbanització al que assistim, acompanyat d'una creixent predominança del global, està provocant un canvi de calat històric en la funció de les institucions públiques. Es qüestiona seriosament el protagonisme històric dels estats, que perden pes en terrenys que tradicionalment han constituït el fonament de la seva pròpia legitimitat. Els estats es troben amb que són petits per fer front als reptes dels processos de globalització, incapaces de controlar els fluxos de poder, riquesa, tecnologia i innovació que d'ells deriven. Al mateix temps són massa grans per atendre demandes ciutadanes que representen una gran pluralitat d'interessos i d'identitats culturals. Al primer repte es respon amb l'associació d'estats, com a la Unió Europea, al segon, només cap una resposta, amb les ciutats.

Així les coses, les ciutats s'enfronten a qüestions d'una enorme transcendència i hauran de tenir capacitat per a la concertació social, fent participis als agents socioeconòmics de la pròpia estratègia de desenvolupament. Hauran de tenir capacitat d'aconseguir el consens social que inclogui a les forces polítiques. Hauran de tenir una visió estratègica que permeta coordinar el pla estratègic soci-econòmic (productivitat, tecnologia i innovació, coneixement i empresa) amb la planificació territorial (ordenació del territori i planejament urbanístic) i la participació ciutadana.

En això consisteix la denominada governanza, en la concertació entre institucions, entre el públic i el privat, entre forces polítiques diverses, en el consens social i la implicació ciutadana i en la voluntat de dissenyar i dur a terme una estratègia.

La dansa guerrera d'una alcaldessa populista

Basta conèixer alguna cosa la política valenciana per constatar la impossibilitat que, en les circumstàncies actuals, València exerceixi el lideratge

que podria i hauria d'exercir. La dreta valenciana basa la seva actuació en l'enfrontament, la qual cosa fa molt complicat, quan no impossible, generar consensos.

L'estratègia de la crispació i el populisme dels quals l'alcaldessa de València és exponent destacat tenen greus conseqüències per al benestar de molts valencians i valencianes, per a les institucions democràtiques i per a la credibilitat de la política.

És impossible exercir aquest lideratge modern que acabem d'assenyalar, quan:

Sistemàticament es provoca l'enfrontament entre institucions, amb la desqualificació total, atribuint totes les responsabilitats a l'altre. Confonent, mitjançant falsedats a la ciutadania. Traslladant els conflictes que haurien d'abordar-se des de la lleialtat institucional a un terreny de crispació i conflicte. Valguin els exemples del Cabanyal, l'aigua, els quiosquets, el conveni de funcionaris de l'Ajuntament, el deute i el finançament.

Sistemàticament es desqualifica a l'adversari polític (els socialistes), o a l'adversari social (Salvem el Cabanyal) alimentant la perillosa dialèctica amic-enemic i crispant a la ciutadania. Els plens municipals, el lloc de la sobirania popular, són un escenari en el qual, durant tot el mandat, s'ha pogut veure el sectarisme i prepotència de l'equip de govern, així com l'autoritarisme d'una alcaldessa que, lamentablement, no considera valencians a els qui no pensen com ella.

• No es reclama, per ser govern del propi partit, a l'Administració responsable de dos terços dels serveis prestats corresponents a altres administracions, confonent col·laboració amb silenci i falsedat, confonent interessos generals amb interessos de partit.

• Després d'una activitat urbanística frenètica, el 70% de les dotacions i serveis no han estat executats.

• Després d'una època de gran prosperitat econòmica, el de València és el segon Ajuntament més endeutat d'Espanya.

• Els grans esdeveniments, Fórmula 1, visita del Papa, Copa Amèrica, suposen un important i desmesurada despesa sense repercussió proporcional en l'economia de la ciutat, les xifres de la qual d'atur també ens situen al capdavant d'Espanya.

• Les contractacions i les subvencions exclouen a unes empreses i entitats i privilegien a unes altres.

• L'aprovació del Reglament de Participació Ciutadana s'ha demorat 6 anys.

• Des de fa 7 anys, hauria d'estar constituït el Consell Social de la Ciutat, com a instrument de consulta en la planificació estratègica i territorial i com a lloc de participació de les entitats socials, cíviques, econòmiques, sindicals i polítiques.

• En 20 anys de govern aquest Ajuntament no només ha estat incapaç d'articular una mínima dinàmica metropolitana en aspectes estratègics com l'economia, l'ocupació, la seguretat o la immigració, sinó que s'ha obviat, en la revisió del Pla General d'Ordenació Urbana, qualsevol esment a aquesta realitat.

• En fi, es crea una entitat (Centre d'Estratègies i Desenvolupament- CEyD-) per a la realització del Pla Estratègic de la Ciutat i se li atorguen 6 milions d'euros en cinc anys, però per més que ho hem reclamat, els socialistes i la ciutadania seguim sense conèixer tal pla.

Aquest historial no permet albergar moltes esperances sobre el necessari lideratge que el nostre Ajuntament ha de jugar a la ciutat, la Comunitat,

Espanya, Europa i el món. Aquest equip de govern no està preparat per afrontar els reptes del segle XXI.

No només perquè l'estratègia de l'enfrontament impossibilita consensos i afebleix energies, sinó perquè oculta i dificulta les possibles solucions als problemes, impedeix un diagnòstic encertat i anteposa els interessos sectaris i partidistes als interessos de la ciutat i dels ciutadans. Es preocupa més per crear i mantenir una xarxa clientelar que per integrar a tota la ciutadania.

Grans esdeveniments, turisme mitjà i petit comerç

L'absència d'un lideratge modern, la falta d'una estratègia solvent i l'absència d'una base econòmica sòlida ha mostrat totes les costures de la ciutat amb prou feines entrada la crisi. Les polítiques de grans esdeveniments, turística i comercial són les que més clarament han mostrat els descosits i pegats.

La millora de posicionament internacional entorn de la celebració de grans esdeveniments o a l'expectativa d'acollir-los és una estratègia seguida per nombroses ciutats del planeta i de la qual les principals capitals espanyoles donen bon exemple. Madrid, amb les dues fallides candidatures olímpiques, Barcelona amb les Olimpíades, i Sevilla o Zaragoza amb la Expo són prova de la influència dels grans esdeveniments esportius i culturals, i de les transformacions urbanístiques que comporten, en el posicionament internacional de les ciutats. No obstant això, un city màrqueting basat només en grans esdeveniments garanteix el posicionament exclusivament durant la celebració de l'esdeveniment. Només un pla estratègic coherent i una adequada gestió del post-esdeveniment és capaç d'aconseguir que el posicionament no desaparegui després de la seva celebració i que el

creixement siga sostingut.

Com a tantes vegades va denunciar la regidora Ana Botella, actual Delegada del Govern, València manca de pla estratègic en vigor doncs la seva renovació està pendent des de la presentació en 1995 de l'últim pla d'aquestes característiques. I no ha sabut aprofitar els esdeveniments que ha albergat, com la Copa Amèrica o la Fórmula 1, per crear un model turístic propi, sostenible en el temps, desestacionalitzat i que tingués en compte els potencials mediambientals i patrimonials de la ciutat per aconseguir una imatge de marca forta i capaç d'atreure turistes de forma continuada, independentment d'esdeveniments puntuals.

Així, la ciutat va registrar un total de 462.412 visitants entre els mesos de gener i abril de 2010, mentre que en aquest mateix període de 2006, un any abans de la celebració de la America's Cup, es van rebre 496.393 visitants, la qual cosa suposa un descens total d'un 6,84%. Vegeu l'Enquesta d'Ocupació Hotelera de l'Institut Nacional d'Estadística a aquest efecte. La xifra de turistes rebuts en aquests mateixos períodes a Madrid va créixer un 13,64% i a Barcelona un 13,41%.

Al seu torn, València ha perdut atractiu com a ciutat de negocis. Segons els resultats del European Cities Monitor de 2009, elaborat per la consultora internacional Cushman & Wakefield, la ciutat va passar en només un any del primer lloc de la llista de segones ciutats preferides, per darrere de les 34 més desitjades, al cinquè, la qual cosa va suposar en la pràctica haver descendit fins al lloc 39 del rànquing general. L'informe europeu, que estudia les opinions de 500 executius de grans companyies, té en compte aspectes com la qualitat de vida, l'accessibilitat al transport intern i extern, la qualitat i disponibilitat d'alts executius, la disponibilitat d'espai d'oficines i la seva relació qualitat-preu. A l'any següent, d'acord al següent European Cities Monitor, la ciutat va passar del cinquè lloc de la llista de segones ciutats preferides a desaparèixer per complet del mapa.

La ineficàcia i la inacció de l'Ajuntament han estat crucials perquè, malgrat els grans esdeveniments, la desocupació i la crisi hagen incidit més a València que en la resta de capitals espanyoles. Per exemple, i d'acord a les últimes dades de l'INEM, la ciutat ha experimentat un augment de 40.000 aturats des de la constitució de la corporació, en passar l'atur registrat de 30.000 persones al juny de 2007 a un de 70.000. El nombre d'aturats s'ha incrementat així en un 135,87%, trenta punts més que la mitjana espanyola, que en el mateix període va registrar un increment del 104,38%.

I enmig d'aquesta conjuntura, com ha subratllat la regidora Consuelo Orias, el sector del comerç, principalment el detallista, és un dels quals més dificultats registra. La crisi que ja pateixen massa persones fa que s'hagin modificat els hàbits de consum, repercutint especialment en el petit comerç. Les administracions públiques, i principalment la local per la seva proximitat i el ràpid efecte en la ciutadania de les mesures que en el seu si s'adopten, han de ser capaços d'afrontar aquestes conseqüències negatives i ajudar a superar-les a els qui les suporten, per evitar que sucumbeixin en el raonable intent de garantir-se un futur raonablement pròsper, alhora que es facilita la permanència dels llocs de treball en aquest sector; llocs que no ha d'oblidar-se són considerats de naturalesa permanent i no eventuals, com en molts altres sectors.

Davant aquesta situació, el PP prefereix apostar per subvencions que afavoreixen el clientelisme, però es mostra incapaç d'escollir al sector i adoptar mesures per minimitzar l'impacte negatiu del moment. Tenint en compte la realitat del sector i l'impuls i/o ajuda que li poden proporcionar les decisions polítiques municipals, el treball realitzat pel Grup Municipal Socialista s'ha centrat en:

- Resoldre la problemàtica del lucre cessant produït per les obres, de certa envergadura, sens dubte necessàries per a la ciutat, però d'efectes

perjudicials per al comerç. (Per exemple, les obres de la T2 de Metrovalència han suposat per al comerç de la nostra ciutat el tancament de massa establiments).

- Afavorir l'accessibilitat de la ciutadania al comerç en mitjans públics de transport, principalment els caps de setmana, tenint en compte que la majoria de les persones utilitza aquests dies per realitzar part de les compres i que és precisament llavors quan la cadència de pas en els mitjans de transport públic és menor.

Plantejar campanyes conjuntes i globals de tots els sectors, per a la promoció del petit i mig comerç de tota la ciutat. L'elaboració d'aquestes campanyes permet reduir costos de gestió, enfront dels costos afegits de "múltiples petites campanyes".

- Implicar a l'Ajuntament en l'ajuda al petit i mig comerç per treballar per un consum responsable i sostenible.

- Realitzar un seguiment dels Mercats Municipals per al seu manteniment i posada al dia.

- Adequar els espais a les necessitats reals dels Mercats Municipals Extraordinaris i del Mercat del Rastre, així com aprovar les mesures necessàries que posen en valor, igual que succeeix en altres ciutats europees, aquest tipus de Mercats.

- Propiciar que en la revisió del PGOU, així com en els PAI's i PEPRI's que es duen a terme al llarg de cada legislatura, es tingui en compte el sector del petit i mig comerç com un important eix vertebrador de la ciutat.

- Hem denunciat, reiteradament, la no presentació del Pla d'Acció Comercial (P.A. de C.). Durant tot aquest mandat hem posat de manifest la

necessitat que es faci públic, puix que en ell s'estudien aspectes socials, econòmics-comercials i urbanístics que poden incidir en el desenvolupament comercial de València, a més de permetre diagnosticar la realitat del nostre comerç.

- També hem denunciat, les falsedats del govern municipal en relació amb les obres de restauració del Mercat Central, així com de la seva Peixateria. La constant estratègia popular de minimitzar les ajudes del Govern d'Espanya a la nostra ciutat, té en aquest cas un bon exemple, ocultant que, malgrat les reiterades peticions del Ministeri de l'Habitatge, és l'Ajuntament el que ha demorat la seva aportació per al finançament de les obres.

Cap i Casal, ara va de bo

La Llei de Capitalitat de València, actualment en procés de tramitació és per als socialistes l'oportunitat de definir i impulsar un lideratge modern. No en va en els antecedents de la Llei hi ha una iniciativa socialista. El 17 de juny de 2005, a proposta del nostre grup municipal es va celebrar un ple extraordinari, amb la finalitat de, en la fase d'aprovació de la reforma de l'Estatut d'Autonomia, incloure un article que recollís la capitalitat de la Comunitat de la ciutat de València i una disposició compromentent a les Corts Valencianes a elaborar una Llei amb un règim propi, competencial i financer de la ciutat.

La proposta d'esmenes a l'Estatut va ser rebutjada, incomprensiblement, pel govern del Partit Popular, a pesar que la proposta no semblava desgavellada. Aquí estan Sevilla, Zaragoza, Santa Cruz de Tenerife i Las Palmas de Gran Canària, Santander, Barcelona, Mèrida, Logronyo, Madrid, Murcia i Pamplona amb la capitalitat reconeguda en els seus respectius estatuts.

No obstant això, el govern de Rita Barberá sí va plantejar una proposta alternativa a la del Grup Municipal Socialista, reconeixent la necessitat de

que València disposés d'un règim jurídic propi, en forma de Carta Municipal, en l'es recullin les singularitats organitzatives del municipi, amb un esment exprés a la seua àrea metropolitana, l'assumpció de majors competències i responsabilitats administratives i l'aparellat finançament dels mateixos.

D'altra banda l'acord deia que l'Ajuntament de València "exhorta a les Institucions públiques de la Comunitat Valenciana, així com a totes les forces polítiques i organitzacions socials municipals a recolzar i sumar els seus esforços en aquest projecte d'elaboració de la Carta Municipal de la ciutat de València i a participar activament en la seva configuració jurídica, implicant-se en les comissions i els grups de treball que es constitueixin a aquest efecte."

Passats cinc anys l'Ajuntament no havia mogut un dit. I, per segona vegada, el Grup Municipal Socialista va proposar que, en el procés d'elaboració de la Llei de Règim Local Valencià, s'incloués un esment exprés i un mandat perquè la ciutat tingués una carta municipal, un règim propi. La proposta es va acceptar i es va crear una comissió mixta Generalitat-Ajuntament per a l'elaboració de la mateixa.

En el mes de gener de 2011 es va redactar un esborrany d'avantprojecte de Llei de Capitalitat de València amb 49 articles i algunes disposicions. El Grup Socialista, representat en la comissió pel seu portaveu, va presentar 250 esmenes al text.

Els socialistes valencians creiem que l'exercici del lideratge que li correspon a València depèn de molts factors. De la voluntat política de voler que així sigui, de definir una estratègia per aconseguir-ho, de determinar els actors que han de participar i com, i, en definitiva, de la definició d'un marc institucional, competencial, organitzatiu i orgànic. I al costat d'aquest marc, una carta de drets de la ciutadania, l'anomenat, en la Unió Europea, "dret a la ciutat".

Pensem, doncs, que una Carta Municipal per a la ciutat de València, pot ser una autèntica “Constitució” de la Ciutat, donant un tractament específic de les dues matèries fonamentals tractades en les constitucions:

1. Una carta de drets de la ciutadania. El “dret a la ciutat”, en la qual recullne junts als drets i llibertats individuals, els drets polítics i els drets socials, els drets anomenats de “quarta generació”, drets ciutadans a la formació contínua, a la monumentalitat, a la cultura, a la bellesa, a una carta de serveis, etc (continguts molts d’ells en la “Carta Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat”).

2. No només ha de produir-se una atribució diferenciada de competències atenent a l’específica capacitat de gestió de València, sinó també admetre diferents maneres d’organització i funcionament en la línia de la “governanza de les grans ciutats”. Gobernanza, en el sentit d’un govern cooperatiu i relacional. Amb les altres administracions presents al territori, amb les poblacions de l’àrea metropolitana, amb els agents socials i econòmics, i la ciutadania en general, mitjançant la planificació estratègica de la ciutat.

Planificació econòmica, eix d’un lideratge modern

La nostra proposta és la d’incloure en la futura Carta Municipal la planificació econòmica i l’ocupació com les matèries fonamentals sobre les quals el nostre Ajuntament cimentarà el lideratge al que aspirem.

Respecte al Pla Estratègic de la Ciutat, els socialistes hem plantejat en les nostres al·legacions el següent:

1. L’Ajuntament de València elaborarà un Pla Estratègic de la Ciutat, com un instrument incardinat en un procés flexible per dotar a València d’una estratègia consistent i estable que li permeta adquirir notorietat i

singularitat, aconseguint el compromís dels principals actors urbans, com a subjectes amb capacitat de transformar la ciutat.

2. L’eix vertebrador del Pla Estratègic de la Ciutat serà el desenvolupament d’una economia de la innovació i de la qualitat de vida sostenible de les persones que permet el treball conjunt dels diferents agents, protagonistes necessaris dels processos d’innovació en l’economia de la qualitat de vida: ciutadans, professionals, centres de R+D, empreses i universitats amb l’impuls decidit de l’Ajuntament i la concertació amb altres administracions públiques, incloent les que componen l’àrea metropolitana.

3. L’elaboració del Pla Estratègic de la Ciutat de València perseguirà els següents objectius:

- La definició d’una estratègia adequada, consistent i estable que doti d’un major protagonisme a la ciutat dirigit a un desenvolupament econòmic i social sostenible i la situï en una millor situació competitiva en el sistema de ciutats.

- La cooperació i implicació públic i privada entre els principals actors urbans, aconseguint un compromís social o acord social majoritari.

- Un procés permanent d’implicació i participació ciutadana generador d’una cultura de ciutat, del seu progrés, dels seus reptes i oportunitats.

- Disposar d’una estratègia integral o global de ciutat, més enllà de la planificació territorial o urbanística, afectant als àmbits econòmic, social, cultural, mediambiental i territorial.

4. L’Ajuntament de València, en el marc del Pla Estratègic de Ciutat, realitzarà activitats de promoció de determinats sectors econòmics o productius de la ciutat, pels seus especials característiques o d’atracció de noves

activitats econòmiques. Aquestes actuacions podran anar encaminades a millorar l'eficàcia dels processos productius o la competitivitat dels seus productes, com a creació de consorcis o serveis per a l'exportació. O ben dirigides a proporcionar o estimular una base material eficient i atractiva per a la implantació de noves activitats econòmiques, com a parcs tecnològics, complexos per a fires i congressos, zones d'activitats logístiques o sòl industrial de qualitat. O ser actuacions orientades a estimular la creació de noves empreses a la ciutat. O, en fi, activitats dirigides a crear serveis supramunicipals en l'àmbit educatiu, investigador, cultural o uns altres.

5. L'acció definida en el Pla Estratègic de la Ciutat participa dels principis continguts en la Llei d'Economia Sostenible, contribuint a la sostenibilitat de l'economia valenciana i espanyola. En conseqüència, l'Ajuntament de València:

- Impulsarà l'increment de la competitivitat de les empreses, participant en el marc de les seves competències en l'impuls de la formació, la innovació i l'ús de noves tecnologies i en l'increment de la capacitat per competir als mercats internacionals.

- Garantirà l'estabilitat en el temps de les seves finances per contribuir al millor desenvolupament de l'activitat econòmica i a l'adequat funcionament de l'Estat.

- Desenvoluparà una política de suport a la innovació que afavoreixi tant a les empreses i indústries innovadores, com la renovació dels sectors tradicionals, amb la finalitat d'augmentar la seva competitivitat. estalvi i eficiència energètica, propiciant la reducció de costos, atenuant la dependència energètica i preservant els recursos naturals. Al seu torn, l'Ajuntament promocionarà l'ús de les energies netes, la reducció d'emissions i l'eficax tractament de residus, adoptant polítiques energètiques i ambientals que compatibilitzen el desenvolupament econòmic amb la minimització del

cost social de les emissions i dels residus produïts.

- Adoptarà polítiques que afavoreixin la racionalització de la construcció residencial per conciliar l'atenció a les necessitats de la població, la rehabilitació dels habitatges i dels nuclis urbans, la protecció al medi ambient i l'ús racional dels recursos econòmics.

- Afavorirà, en el marc de les seves competències, l'extensió i millora de l'educació i de la formació contínua, com a instruments per a l'avanç de la cohesió social i el desenvolupament personal dels ciutadans.

- Conciliarà l'avanç paral·lel i harmonitzat del progrés econòmic amb la millora de les prestacions socials i la sostenibilitat del seu finançament.

6. El Pla estratègic de la Ciutat de València hauria de ser abordat des d'un òptica metropolitana. Entenem que la ciutat metropolitana és una realitat econòmica, social i funcional en procés de constitució que requereix coordinació institucional i gestió comuna de determinats serveis i al mateix temps precisa la intensificació de relacions que permetin oferir plataformes competitives a les seves activitats econòmiques. Ha de concentrar activitats i funcions i maximitzar tant la comunicació amb l'exterior, mitjançant el port i l'aeroport, les telecomunicacions, noves infraestructures viàries i de ferrocarril, centre de convencions, congressos, fires i exposicions, com la comunicació interna en un sistema de centres urbans. Ha de respondre a les necessitats de competitivitat, sostenibilitat i integració.

L'ocupació, assumpte cabdal

L'ocupació és l'altre element en el qual l'Ajuntament haurà de fonamentar el nou lideratge que proposem. Per això, entre les nostres propostes per a la Llei de Capitalitat figuren les que segueixen:

1. L'Ajuntament de València reconeix i realitza la seva acció política considerant el dret al treball com un dret fonamental de tots els ciutadans i ciutadanes. Entén que els ciutadans i ciutadanes tenen dret a disposar de recursos suficients, mitjançant una ocupació digna que garanteixi la qualitat de vida. I entén que les autoritats municipals:

- Contribueixen, en la mesura de les seves possibilitats, a aconseguir la plena ocupació. Per fer efectiu el dret al treball les ciutats poden afavorir l'equilibri entre l'oferta i la demanda laboral i fomentar la posada al dia i el reciclatge dels treballadors a través de la formació contínua, desenvolupant activitats accessibles a les persones en atur.

- Poden desenvolupar, en col·laboració amb les altres institucions públiques i les empreses, mecanismes per garantir la igualtat de totes les persones en el treball. També per impedir tota discriminació per motius de nacionalitat, sexe, opció sexual, edat o discapacitat en matèria de salari, de condicions laborals, de dret de participació, de promoció professional i protecció contra l'acomiadament. Així mateix, fomentar la igualtat d'accés de les dones al treball mitjançant la creació d'escoles infantils i altres mesures, i el de les persones discapacitades mitjançant la implantació d'equipaments apropiats.

- Poden fomentar la creació d'ocupacions protegides per a les persones que necessiten reinserir-se en la vida professional, en particular, les autoritats municipals poden afavorir la creació d'ocupacions relacionades amb els nous jaciments d'ocupació i amb les activitats que tenen un benefici social: serveis a les persones, medi ambient, prevenció social i educació de persones adultes. (Carta Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat)

2. L'Ajuntament de València participa en les seves polítiques d'ocupació dels objectius dels plans nacional i autonòmic d'ocupació, així com dels

perseguits pel conjunt de la Unió Europea, atenent als dèficits estructurals del nostre mercat laboral, la qual cosa exigeix augmentar el nivell d'ocupació i impulsar la seva estabilitat, reduir les diferències existents en les situació laboral de les dones respecte als homes, potenciar els Serveis Públics d'Ocupació, incrementar la inversió en educació, Investigació i Desenvolupament (R+D) i en tecnologies de la informació i de la comunicació.

3. L'Ajuntament de València, en el marc de l'Estratègia Europea d'Ocupació, de descentralització de les polítiques actives d'ocupació i participació activa de les institucions locals i dels agents socioeconòmics, potenciarà la Fundació per a l'Ocupació de la ciutat de València, integrada per l'Ajuntament, els sindicats i els empresaris, com un instrument de primer ordre des del qual plantejar i executar una política integral d'ocupació.

4. L'Ajuntament de València, mitjançant una política integral d'ocupació, perseguirà els objectius següents:

- La generació d'ocupació elevant la productivitat i reduint els obstacles a les iniciatives de creació d'empreses.

- L'aposta per una ocupació estable basada en la capacitat dels treballadors per romandre i promocionar-se en el treball.

- La creació i consolidació d'ocupació de qualitat inserit plenament en la "societat del coneixement" i participi de l'aportació essencial de les noves tecnologies en un món en constant canvi,

- El disseny i engegada d'una política de formació contínua que permeti ajustar-se als canvis i adequar-se als requeriments de noves necessitats i nous jaciments d'ocupació;

- El disseny i execució d'accions dirigides als sectors més vulnerables i

amb més dificultats per inserir-se al mercat laboral, com a joves, dones, immigrants, persones amb alguna discapacitat, majors en atur de llarg durada;

- La contribució, dins de la seva possibilitats, en la disminució de la sinistralitat laboral,

- La creació, partint de la Fundació per a l'Ocupació, d'un autèntic servei municipal d'ocupació capaç de coordinar-se, des d'un òptica transversal, amb les altres polítiques municipals i les polítiques autonòmiques i estatals d'ocupació, atenent a la imparable tendència de metropolització de la nostra ciutat i, en tot cas, optimitzant una adequada assignació dels recursos financers disponibles i implicant a empresaris i treballadors en el disseny i execució d'una política d'ocupació,

- La promoció de canvis culturals en la pràctica empresarial, en l'àmbit de l'anomenada "responsabilitat social de l'empresa".

5. L'Ajuntament de València participarà en la generació d'ocupació, contribuint a la modernització de la nostra estructura productiva, potenciant productes nous i serveis nous, de més qualitat i més innovadors, fent front al repte d'augmentar la productivitat atenent a un model de creixement equilibrat, sostenible i durador, capaç d'atendre als requeriments d'una economia globalitzada, participant del sistema global de ciutats des de la innovació, la qualitat i la productivitat. Al temps una intervenció pública en matèria d'ocupació reclama atendre i reforçar aquells sectors industrials més subjectes a la competència externa, la seva modernització i adequació als constants canvis estarà en l'agenda de la nostra política d'ocupació. En aquest sentit l'Ajuntament prestarà especial atenció:

- A la capacitat de creació d'ocupació del treball autònom i les petites empreses. A l'important motor d'incorporació al mercat de treball, mitjançant

l'autoocupació, de col·lectius tradicionalment castigats per la desocupació: dones i joves, parats de llarg durada i treballadors i treballadores amenaçats per al deslocalització i les prejubilacions forçoses.

- A la creixent importància de l'economia social, creant prestacions socials noves relacionades amb la dependència i la inserció social dels col·lectius més desfavorits, i constituint-se en espais de participació del treballador en l'adreça de l'empresa. El tercer sector en el seu conjunt ha de ser potenciat des del propi Ajuntament mitjançant la contractació d'aquells serveis municipals amb aquest tipus d'empreses en els termes de la legislació sobre contractació de les Administracions Públiques.

- Els nous jaciments d'ocupació, l'aparició de noves activitats econòmiques, activitats relacionades amb la dependència, amb les necessitats familiars, amb la incorporació de la dona al treball, la lluita contra l'exclusió social, la preservació del medi ambient les indústries culturals.

6. L'Ajuntament de València apostaria per la potenciació de l'ocupació estable, amb greus conseqüències socials, econòmiques i culturals, doncs obre una bretxa entre treballadors fixos i amb ocupació precària i és una de les majors fonts de desigualtat i d'exclusió social en el present i un futur proper. L'Ajuntament, des de la Fundació per a l'Ocupació, realitzarà campanyes de promoció de l'ocupació estable que genere una cultura empresarial totalment oposada a aquesta pràctica estructural del nostre mercat laboral i de relacions laborals i procurarà minimitzar l'ocupació pública precària depenent directa o indirectament de la Corporació.

7. L'Ajuntament de València, potenciarà una ocupació de qualitat, contribuint, des del seu marc competencial, a elevar la productivitat de les empreses i la formació de la mà d'obra, mitjançant la consolidació i creació de parcs tecnològics, una política d'ocupació lligada a la política educativa, la lluita contra el fracàs escolar, impulsant formació professional reglada

i no reglada i en coordinació amb les Universitats. Des de la Fundació per a l'Ocupació s'elaborarà un "mapa de recursos formatius" que permeta optimitzar l'assignació dels recursos financers gestionats per la mateixa, així com determinar les necessitats d'empreses i treballadors i avaluar els seus efectes sobre l'ocupació de manera rigorosa i efectiu.

8. L'Ajuntament de València atindrà, en la seva política d'ocupació, a aquells col·lectius amb majors dificultats d'inserció laboral com als joves, sobretot als quals abandonen prematurament el sistema escolar, a les dones, especialment amb problemes per a la seva inserció laboral, a els qui sofreixen alguna discapacitat, a membres de minories ètniques, a immigrants i treballadors no qualificats. L'Ajuntament promourà convenis de col·laboració que permetin crear xarxes d'inserció laboral amb entitats i empreses, compromeses en l'atenció especial a aquests grups, sent, en tot cas, com a institució exemple en la contractació directa del seu personal i de les empreses contractistes de la Corporació.

9. L'Ajuntament de València, en l'àmbit de les seves competències, facilitarà els mecanismes que contribueixen a pal·liar la sinistralitat laboral, lligada directament amb l'ocupació precària, la falta de formació i la feble cultura en aquesta matèria de bon nombre d'empresaris i dels propis treballadors. Juntament amb la positiva implicació de moltes empreses i de les seccions sindicals, i donada la pròpia dificultat que comporta un teixit productiu dominat per petites empreses, haurà d'atendre amb mesures específiques a aquest sector empresarial en coordinació amb els serveis d'ocupació autonòmics i la inspecció de treball.

L'Ajuntament, des de de la Fundació per a l'Ocupació, reclamarà dels organismes competents una millora dels mecanismes de visita, vigilància i inspecció de les condicions de treball que garanteixin el compliment estricte de la normativa en prevenció de riscos laborals, abordant de manera coherent la relació entre sinistralitat, temporalitat i contractació en

cadena, introduint en la cultura empresarial i laboral la prevenció com a eix d'acció, així com treballant per a la modernització de les Mútues i la seva col·laboració en la política de salut laboral.

10. L'Ajuntament de València possibilitarà que la Fundació per a l'Ocupació de la Ciutat de València sigui un veritable servei municipal d'ocupació, un veritable servei públic inserit transversalment amb la resta de serveis de l'Ajuntament i els serveis autonòmics, estatals i de la Unió Europea en matèria d'ocupació, atenent, al seu torn, de manera ineludible als territoris i corporacions de l'àrea metropolitana. La Fundació per a l'Ocupació comptarà amb els recursos suficients i adequats per realitzar un diagnòstic de la realitat soci-econòmica del territori per planificar, programar, gestionar i avaluar les polítiques actives d'ocupació, atenent sempre al diàleg social, als principis de concertació i consens entre els actors implicats. Actuarà com un instrument àgil i amb capacitat d'adaptació i flexibilitat, obert a altres administracions, als agents privats i la participació.

11. El Servei Municipal d'Ocupació elaborarà un Pla de qualitat integral del servei públic d'ocupació, mitjançant un sistema d'itineraris personalitzats i un major increment de la competitivitat de l'economia. Aixímateix, aquest Servei iniciarà un procés de descentralització dels serveis d'ocupació a la ciutat amb la finalitat d'apropar-los als usuaris: persones, empreses i territoris a través de:

- Atenció personalitzada i continuada als usuaris que garanteix el disseny i execució l'itinerari més adequat en cada cas. Tutoria individual als aturats.
- Atenció individualitzada a les empreses que garanteix una resposta adequada a les seves demandes i necessitats ocupacionals.
- Accessibilitat temporal i espacial. Descentralització.

12. Per a l'adopció dels seus objectius, el servei públic d'ocupació generarà modificacions culturals en la pràctica de les nostres empreses, entenent que les empreses han de donar un salt qualitatiu, més enllà de la necessària i legítima rendibilitat, i prenent en consideració l'anomenada "Responsabilitat Social de l'Empresa". Des d'una pràctica econòmica, i un nou model d'empresa, la responsabilitat social comprèn la garantia d'unes condicions laborals dignes, la participació dels treballadors en la presa de decisions de l'empresa i en el repartiment de beneficis, la consecució de la igualtat d'oportunitats entre homes i dones, la garantia del dret dels ciutadans a la qualitat del medi ambient i el compromís amb l'entorn en què desenvolupa la seva activitat. Inclou, així mateix, la sintonia amb els drets dels consumidors, l'acció social per ajudar als més desfavorits, la promoció activa dels drets humans. Aquestes pràctiques, aquesta nova cultura empresarial serà potenciada i promoguda des de l'àmbit municipal, incloent els paràmetres assenyalats en la pròpia contractació administrativa.

En conclusió

Una bona ciutat és la que té capacitat per reconciliar-se amb els seus habitants i la seva naturalesa. Una ciutat té futur si la seva ciutadania és conscient que aquella reclama la seva atenció. Una ciutat té un bon futur si els seus governants es mostren disposats a provocar i rebre aquesta atenció ciutadana, a estimular els somnis col·lectius, a promoure el dret i el compromís amb la ciutat, el compromís, en definitiva, amb els altres i les altres, amb els altres éssers humans que, com deien els clàssics, saben, desitgen, estimen.

Perquè València pugui aconseguir aquestes metes fa falta més lideratge modern vinculat als drets, menys autoritarisme, més responsabilitat, més exemplaritat, més concitar voluntats, més eficàcia i més rendibilitat social.

Actes del primer aniversari de l'accident del metre en l'estació Jesús.
Juliol de 2008.

9

Una Ciutat **Amb** **un govern** **transparent**

“Un govern eficaç, transparent, responsable i fiable, que actue baix el predomini de la llei, és la base d’un desenvolupament sostenible, no el resultat d’aquest” **Kofi Anan.**

Una ciutat sostenible és una ciutat amb un govern transparent. La credibilitat i l'eficàcia de l'acció política pansa per governar amb transparència. Els seus efectes aconseguixen a la pròpia credibilitat de les institucions, dels polítics i les polítiques i de la mateixa democràcia. En l'opacitat es troba l'avantsala de la corrupció i aquesta és el gran perill per a la democràcia.

Quan parlem de govern transparent parlem de rendició de comptes. Ens referim, com ja exigim en la campanya electoral anterior, a un Ajuntament "de vidre" on els comptes estiguen clars i a la disposició de tothom i en el qual, a més, es respecte el dret a la informació. Per a nosaltres, tant l'eficàcia i l'eficiència en la gestió com la transparència en la utilització dels recursos són també sostenibilitat.

Al llarg d'aquest mandat, la política s'ha enfrontat no només a la més profunda crisi econòmica mundial des de 1929, sinó també a greus problemes de corrupció, gran part dels quals han estat protagonitzats pel Partit Popular i per les institucions valencianes governades per aquest partit.

Transparència, per a què?

Durant els anys del boom immobiliari i els alts nivells de creixement econòmic, la realització de grans esdeveniments amb elevats costos per a l'erari públic, com la Copa Amèrica, les carreres de Fórmula 1, la visita del Papa, etc van exigir pressupostos i moviment de capitals d'una notable magnitud. En aquest context, la transparència apareix com una necessitat encara més imprescindible per al bon govern.

Però el que hem comprovat durant aquests anys és que el govern del Partit Popular tem la transparència i governa des de l'opacitat. L'Índex de Transparència dels Ajuntaments 2010, elaborat per la secció espanyola

de l'organització Transparency International, concedia a l'Ajuntament de València una puntuació general en aquesta matèria de només 38,8 sobre 100. Ocupava el lloc 100 dels 110 consistoris espanyols analitzats, que van obtenir una mitjana de 70,2 punts. La valoració global de l'Ajuntament havia empitjorat cinc punts des de l'any anterior, quan va obtenir una qualificació general de 43,8, ocupant el lloc 88.

La transparència ens incumbeix i afecta a tots. Un govern opac, és un govern sota sospita. És un govern que pot actuar arbitràriament, que pot adjudicar contractes a qui no hagués de adjudicar-los les, privant a la millor oferta del seu dret a la lliure concurrència i a la igualtat de tracte. Pot fer funcionar a qui no ho mereix, privant d'aquest dret al que sí reuneix els requisits de mèrit i capacitat. Pot subvencionar als amics o afins, marginant als quals no es considera com a tals. Però, a més, aquesta manera d'actuar és perjudicial per als interessos públics, perquè encareix el servei, l'obra o el subministrament i impedeix triar al millor servidor públic.

D'altra banda, l'Ajuntament de València ha estat especialment actiu en la creació d'empreses municipals, fundacions amb qualsevol objecte, entitats de variada naturalesa que s'utilitzen amb massa freqüència per sortejar els rigorosos controls de la normativa pública. Són una fugida cap al dret privat que, en moltes ocasions desnaturalitza l'acció pública, privatitza els diners públics i el públic en general.

D'aquesta forma, els diners de tots pot convertir-se en un instrument amb el qual crear una xarxa *clientelar. El relat populista no se sosté per si solament. Quan apel·la amb tanta força a un interès individual i primari necessita nodrir-se amb l'àliment tangible del privilegi i el tracte desigual.

Subvencions, per a què?

Mitjançant les subvencions es canalitza una part important de l'activitat financera del sector públic, donant resposta a demandes socials i econòmiques de persones i entitats públiques o privades. L'Ajuntament de València realitza una important despesa en aquesta matèria. El seu muntant al llarg del mandat ascendeix a més de 138 milions. Es tracta d'una important despesa que ha de ser mesurat, en temps d'austeritat i d'estabilitat pressupostària. I, per descomptat, ha de respondre als procediments legalment establerts i als principis de publicitat, transparència, concurrència, objectivitat, igualtat i no discriminació, eficàcia en el compliment dels objectius fixats i eficiència en l'assignació i utilització dels recursos públics.

El Grup Municipal Socialista ha denunciat alguna cosa que el mateix Informe d'auditoria elaborat per la Intervenció General Municipal ha reiterat any rere any. A saber, la resistència a aprovar un Pla Estratègic de Subvencions, exigit legalment, en el qual es deurien "els objectius i efectes que es pretenen amb la seva aplicació, el termini necessari per a la seva consecució, els costos previsibles i les seves fonts de finançament, supeditant-se en tot cas al compliment dels objectius d'estabilitat pressupostària". Aquest pla necessari hauria de considerar també "les manques en la normativa reguladora de les subvencions municipals (convenis i bases), i la falta d'un règim específic de garanties en els casos de pagament anticipat de subvencions, també obligat legalment"

Contractes, per a qui?

La contractació d'obres, serveis, subministraments i altres prestacions suposen un important volum de despesa dins de la despesa total municipal. Només en aquest mandat ha suposat el 41,91 % del pressupost municipal fins a arribar als 1.313,50 milions d'euros (comprovar si són d'aquest

exercici). La seva rellevància implica seguir uns procediments que han d'ajustar-se a "els principis de llibertat d'accés a les licitacions, publicitat i transparència dels procediments i no discriminació i igualtat de tracte entre els candidats". S'ha d'assegurar, en connexió amb l'objectiu d'estabilitat pressupostària i control de la despesa, "una eficient utilització dels fons destinats a la realització d'obres, l'adquisició de béns i la contractació de serveis mitjançant l'exigència de la definició prèvia de les necessitats a satisfer, la salvaguarda de la lliure competència i la selecció de l'oferta econòmicament més avantajosa."

Per desgràcia, no sempre aquests principis i aquests procediments són respectats. Les possibles irregularitats són reflectides, no menys reiteradament que les subvencions, en l'informe d'auditoria. I l'inventari d'anomalies no és magre. Així, ens trobem amb l'execució de despeses sense autorització, la disposició de despeses sense fiscalització prèvia, la falta de cobertura pressupostària de despeses realitzades en exercici tancat o el rebuig insuficientment justificat d'ofertes. Sense oblidar la repetició de proveïdors durant diversos exercicis, l'absència de procediment, facturació d'una despesa superior al milió d'euros a tant alçat sense detall de preus ni unitats d'obra, o incongruències vàries entre objecte del contracte, preu i termini, per citar algunes.

Estratègies i desenvolupament ... de tècniques opaques

El Centre d'Estratègies i Desenvolupament (CEyD) és una associació promoguda per l'Ajuntament de València i constituïda al març de 1998 que va adoptar la seva denominació actual al gener de 2004. Ho presideix l'alcalde de València i la seva assemblea general està formada pels representants de diverses institucions, entitats i organismes –entre les quals es troba la Generalitat Valenciana– que, segons els estatuts, tenen la competència d'aprovar els seus comptes anuals. Els seus objectius són la promoció i el

desenvolupament de la ciutat, per a això té encomanada l'elaboració d'un Pla Estratègic. L'Ajuntament de València, únic associat que fins al moment ha aportat fons, li ha transferit prop de 6 milions d'euros des de 2004, sense que fins avui hagi presentat pla estratègic algun.

Davant la falta de transparència en la destinació dels fons i l'evident desfasament entre els diners aportats i els resultats obtinguts, el Grup Municipal Socialista ha presentat en el present mandat nombroses iniciatives institucionals reclamant informació sobre la seva activitat, plantilla i empreses contractades. El Partit Popular ha negat sistemàticament el dret a accedir a la informació de caràcter jurídic, econòmic i mercantil. Ha emparat la negativa en què es tracta d'una associació privada, encara que tot el pressupost del CEyD sigui municipal. I també ha pretextat que els comptes estan auditats, fet que de per si mateix no aporta informació sobre les facturacions realitzades amb empreses ni sobre el compliment de la legalitat. La veritat és que, la nostra labor de control ha estat sistemàticament entorpidida o tergiversada, quan no impedida, mitjançant múltiples subterfugis. En tot cas, pot constatar-se que tant la contractació de personal com amb tercers s'ha produït arbitràriament, vulnerant les previsions legals aplicables al sector públic local i, en tot cas, sense justificar la important quantitat de diners públics gastats en relació amb els treballs i activitat realitzats.

Hem definit el CEyD com "un artefacte, una associació realment inexistent". Hem basat aquesta afirmació en dades rellevants sobre la composició de l'entitat, el seu finançament i els requisits per obtenir-la, així com la seva naturalesa jurídica en integrar-se en el sector públic local. Sobre aquestes bases hem mostrat la sistemàtica vulneració de la legalitat vigent en la seva condició d'integrant del sector públic, tant en matèria de contractació del personal al seu servei o de la contractació de serveis amb tercers, com en matèria de dret a la informació i rendició de comptes. Hem explicat, així

mateix, la sistemàtica vulneració de la normativa aplicable mentre que societats mercantils, com dels propis estatuts de la pretesa associació, ja sigui respecte als drets dels socis i del seu funcionament com a la seva regularitat orgànica.

La nostra acció de control i fiscalització en aquests quatre anys ha estat constant, amb nombroses preguntes i iniciatives respecte a:

- Contingut del Pla Estratègic (2007)
- Aspectes econòmics, dossier de publicacions, pla d'activitats, pla de governança, compareixença del Regidor Delegat, compliment dels acords sobre el Pla Estratègic de València (2008)
- Òrgans de govern de l'associació, criteris de contractació del personal, determinades contractacions, compliment del principi d'estabilitat, treballs i accions del CEyD, memòria d'activitats ... (2009)
- Compareixença de la directora del CEyD, estat de comptes i desenvolupament d'activitat, projecte infobarómetro (2010)
- Constitució d'una comissió especial d'investigació (2011)

La resposta a aquesta sèrie de propostes i preguntes pot resumir-se en una sola paraula: opacitat. En efecte, la labor de control que correspon a un grup d'oposició, fins i tot la propositiva, ha estat sistemàticament entorpidida, quan no impedida pel govern municipal. "Vostès no tenen dret", ha estat la millor explicació del primer tinent d'alcalde Alfonso Grau.

... i l'alcaldessa es va rentar les mans

En ple apogeu de les revelacions sobre el cas Gürtel, es van publicar informacions segons les quals un informe de la Unitat d'Auxili Judicial del cas desvetllava que la Federació Espanyola de Municipis i Províncies (FEMP) havia contractat a dit amb empreses vinculades a la trama per valor d'1,3 milions d'euros. I això va succeir durant el període en què l'alcaldessa de València va presidir la institució.

Pel que sembla, la presidenta de la FEMP va consentir que el secretari nomenat directament per ella contractés amb aquestes empreses vinculades amb el cas Gürtel, però tampoc en aquest assumpte hi ha hagut explicacions convincents de l'alcaldessa sobre aquest tema, a pesar que els socialistes les hi hem reclamat en diferents ocasions.

Rita Barberá s'ha escudat que la seva presidència era només política i en què no va tenir res a veure amb els contractes signats. Però nosaltres hem insistit que l'article 35 del Reglament de la FEMP estableix que la presidenta ho és també del consell federal i de la comissió executiva, i té, entre unes altres, "l'atribució de dirigir el funcionament ordinari de la Federació i administrar el seu patrimoni". Així mateix entre les comeses de la presidència figuren proposar a la Comissió Executiva el nomenament o cessament del Secretari General, així com controlar el compliment dels acords de la Comissió Executiva i del Consell Federal. A més, d'acord amb l'article 37 del Reglament, el secretari general, hauria d'informar "regularment al President i, per indicació d'aquest, a la Comissió Executiva i al Consell Federal sobre les actuacions que realitzi en ús de les seves atribucions".

Doncs ni amb aquestes. Barberá es va rentar les mans una vegada més. Però la veritat és que Special Events va organitzar les assemblees de la institució en 1999 i 2003 per 800.000 euros. Almenys això consta en les factures que obren en mans del jutge. Encara que els contractes hagin desaparegut.

Sense notícies de Gürtel

De forma sistemàtica, l'equip de govern ha negat, així mateix, informació relativa a les aportacions de diners públics al grup empresarial Laterne. Aquest grup va col·laborar amb el Partit Popular en la campanya electoral de Barberá de 2007. Va subcontractar a Orange Market, una de les empreses integrants de la trama Gürtel, per a la realització del míting de presentació de la candidatura a la reelecció en el poliesportiu del Cabanyal. Cal afegir que entre els treballadors de Laterne es trobaven, a més, un cosí del llavors regidor delegat d'Innovació i una de les actuals assessores integrants del Gabinet d'Alcaldia, posteriorment nomenada membre de l'executiva municipal del PP.

Almenys 1.336.918 euros procedents de l'Ajuntament han anat a parar a una o una altra empresa del grup Laterne ben a través de la fundació Turisme València Convention Bureau, de la Fundació per a la Innovació Urbana i Economia del Coneixement, o del Servei Municipal d'Innovació. La relació amb aquest últim servei va ser negada pel tinent d'Alcalde Alfonso Grau en unes respostes al ple i posteriorment demostrada pel Grup Municipal Socialista mitjançant les factures dels actes de presentació del Congrés de Astronàutica i de la Guia de Recursos Municipals, celebrats tots dos a la tardor de 2006. Nosaltres considerem que la negativa del tinent d'alcaldia va ser una mentida al ple.

I què pensar de la destinació dels 2.470.575 euros que l'equip de govern ha reconegut haver aportat a la visita del Papa? Probablement mai una visita d'un Papa ha generat més notícies i durant tant temps després que la de Benedicto XVI al juliol de 2006. El problema és que aquestes notícies no tenien molt a veure amb la labor pastoral sinó amb grans summes de diners, amb l'opacitat d'uns comptes mai aclarits i amb, la qual cosa és pitjor, la seva relació amb una trama de corrupció, associada al propi partit de govern en la Generalitat i a l'Ajuntament de València.

Integrada per la Generalitat, la Diputació, l'Ajuntament i l'Arquebisbat, la Fundació V Trobada Mundial de les Famílies, es va encarregar de l'organització de l'esdeveniment i va gastar més de 12 milions d'euros, declarant unes pèrdues de gairebé 3 milions. La investigació de la trama Gürtel va posar en evidència que la televisió autonòmica va gastar més de 14 milions d'euros a cobrir la visita, amb contractes en la seva majoria il·legals, segons la Intervenció General de l'Estat. Una part substancial d'aquesta despesa va ser a les mans d'empreses implicades en la trama Gürtel.

I què va fer Rita Barberá, màxima representant de la ciutat en la fundació organitzadora de l'esdeveniment, davant la sol·licitud d'informació de la portaveu socialista, sobre si parteix dels recursos aportats per l'Ajuntament per a la visita del Papa Benedito XVI va ser a parar a empreses vinculades a la trama Gürtel? Va fer el que era d'esperar, en línia amb el comportament opac habitual: va donar la callada per resposta.

Total per uns bolsos!

En relació amb els famosos vestits presumptament regalats per Álvaro Pérez, El Bigotis, destacat capítol de la trama Gürtel, al president de la Generalitat Valenciana, l'alcalde de València va banalitzar la qüestió amb l'al·lusió a les anxoves que el president de Cantàbria regalava al president del Govern. Quan al juliol de 2009 es va publicar l'enregistrament d'una conversa telefònica segons la qual El Bigotis afirmava haver regalat a l'alcalde de València bosses de luxe, va tornar a la banalitat amb la frase "tots els polítics reben regals" d'Álvaro Pérez, encara que aquesta vegada va anunciar la interposició de la corresponent querrela contra qui afirmés tal cosa sobre ella.

En tot cas, l'alcalde no aclaria si havia rebut o no les bosses del Bigotis. Per això, el Grup Municipal Socialista, per boca del seu portaveu, va

demanar una "resposta clara, contundent i solemne" en el ple municipal de setembre de 2009. Carmen *Alborch va preguntar a l'alcalde:

1ª. Si com a alcalde i dirigent del PP tenia notícia del que va succeir en el partit en relació al seu presumpte finançament il·legal a través de vincles entre les Administracions públiques valencianes i empreses privades o membres de la trama Gürtel.

2ª. Si finalment s'havia querelat o no amb el Bigotis per afirmar haver-li fet regals d'un valor *estimable en els últims anys i insinuar que l'alcalde afavoria les actuacions de la trama Gürtel per omissió.

3ª. Si considerava que havia complert estrictament el Codi de Bon Govern de l'Ajuntament de València.

En la seva ineludible resposta, en ser un ple municipal, Rita Barberá va dir no tenir coneixement sobre finançament il·legal del seu partit; no va manifestar voluntat alguna de querellar-se contra l'Álvaro Pérez, i va considerar que havia complert el Codi de Bon Govern municipal, a pesar que aquest diu: "Es rebutjarà qualsevol regal, favor o servei en condicions avantatjoses que vaja més enllà dels usos habituals, socials i de cortesia o prestem o altres prestacions econòmiques que puguin condicionar l'acompliment de les seves funcions, sense perjudici de l'establert en el Codi Penal."

Darrere els passos de Canal 9

La gestió de la Televisió Municipal de València (TMVA) tampoc escapa a la recopilació d'assumptes opacs aquí descrita. La seva curta història és el relat d'una contínua successió de moviments accionarials escassament transparents en benefici d'un imputat en l'operació Gürtel, José Luis Ullbarri, i del rebuig de l'equip de govern municipal al fet que, com a televisió

pública, adoni de manera veraç i imparcial de la informació generada pels grups polítics municipals i no només per l'equip de govern.

Al maig de 2006 l'Ajuntament de València va aprovar la prestació del servei públic de televisió digital terrestre (TDT) al canal múltiple 23, assignat a la ciutat de València, a través de gestió directa i pel model de societat mercantil de capital íntegrament local. A tal fi es creava la societat mercantil Televisió Digital Municipal de València, SA, de capital íntegrament municipal i s'aprovaven els seus estatuts. El Consell va resoldre al setembre de 2006 concedir a l'Ajuntament la gestió del canal.

La TMVA va començar a funcionar en 2007, després de redactar l'Ajuntament el plec de condicions de la concessió de la prestació del servei i que s'adjudicàs a l'empresa Administració i Gerència d'Ondas 13 S.L. El sistema, en aparença de gestió directa del servei a través d'una empresa pública i en la pràctica externalització de la gestió a una empresa privada mitjançant contracte de prestació de serveis, ha afavorit l'opacitat. Només un any més tard, el consell d'administració va autoritzar el primer canvi accionarial en l'empresa, pel qual Produccions Audiovisuals Digitals d'Alacant s'apropiava el 84'8% de les accions de la concessionària. Aquesta empresa estava controlada a través del Grup Begar per José Luis Ulibarri.

A més, era la màxima accionista de Mediamed que, al seu torn, controlava les concessionàries de 13 canals de TDT local, sota el nom comercial de Tele7, una d'elles en la demarcació de València ciutat. El Grup Municipal Socialista va recórrer l'autorització de la transferència d'accions en entendre que vulnerava la legalitat perquè permetia a un mateix grup controlar dos dels canals de televisió digital terrestre de la demarcació de València ciutat.

Al novembre de 2009, el consell d'administració de TMVA va aprovar, amb només els vots dels tres representants de l'equip de govern, autoritzar un canvi accionarial en Administració i Gerència d'Ondas 13. El canvi

suposava vendre les accions controlades per Ulibarri a 123 Comunicacions SL, empresa constituïda davant notari 12 dies abans sense estar si més no inscrita en el Registre Mercantil. Els representants del PP en el consell d'administració van rebutjar informar sobre els veritables propietaris de l'empresa, al·legant desconeixement i que es tractava d'un acord privat, a pesar que el plec de condicions atorga al consell d'administració de TMVA la potestat d'autoritzar o denegar canvis accionarials en l'empresa concessionària per garantir la solvència de la companyia.

Mercedes Caballero i Juan Soto, consellers socialistes de l'empresa pública, van remetre un escrit al president del consell d'administració, Alfonso Grau, en el qual li alertaven que Ulibarri podria incórrer en un delictes d'alçament de béns i li exigien que posés en coneixement del jutge instructor la transferència de les accions. Així i tot, l'equip de govern municipal va seguir endavant amb l'autorització de la modificació accionarial.

Doncs bé, si la gestió ha estat opaca, la programació no s'ha regit per la voluntat de transparència i imparcialitat exigibles a qualsevol mitjà de comunicació de titularitat pública. La presència de l'equip de govern i del Grup Popular en els informatius no només és molt superior a la dels representants socialistes, sense guardar proporcionalitat amb la representació plenària, sinó que a més l'equip de govern ha rebutjat repetidament la petició socialista de retransmetre o facilitar la retransmissió dels plens, com és habitual en altres televisions locals públiques.

El bon govern pot esperar

Al desembre de 2009 la portaveu socialista va plantejar l'adhesió de l'Ajuntament de València als principis i normes continguts en el Codi de Bon Govern unànimement aprovat dies abans en el si de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies. Recollia el codi una sèrie de principis

sobre la transparència i l'ètica pública, així com mesurades de millora en la gestió, modernització i qualitat de la democràcia local.

L'Ajuntament de València disposava del seu propi codi, des de novembre de 2005, també aprovat unànimement i a proposta del grup socialista. No obstant això, el que es proposava era més complet i actualitzat, però sobretot oportú davant els greus assumptes de corrupció que afectaven a un important nombre de càrrecs públics.

L'aprovació del codi va quedar condicionada i ajornada pel Partit Popular davant un esperat futur acord parlamentari sobre transparència, bon govern i mesures contra la corrupció, entre els dos grans partits espanyols. El pretext, encara que raonable, suposava que el que els representants del PP en la Federació de Municipis havien recolzat dies abans a Madrid, rebia objeccions del govern popular a València.

El preàmbul del codi de la FEMP apel·lava a l'exercici de funcions dels electes locals amb sentit de la responsabilitat, voluntat de servei a la societat, transparència, eficàcia i dedicació plena a les seves funcions públiques. Reconeixia la FEMP que tot això "es dona en la immensa majoria dels electes locals espanyols, però existeixen casos excepcionals en els quals el sistema democràtic suporta casos de mala gestió i corrupció, transfuguisme, falta de transparència, connivència amb interessos privats i absència de lleres per al control de l'oposició, que degraden i perjudiquen a la democràcia i danyen la credibilitat de polítics i institucions". La resistència si més no temporal del PP a l'adhesió a aquest document era una prova més de la incomoditat que generen en l'equip de Rita Barberá certs temes.

*El Grup Municipal Socialista amb Richard Florida
en el Fòrum Nova Cultura Urbana. Gener de 2008.*

10

Una ciutat **Innovadora i creativa**

*“No podem mantenir una economia
creativa forta, en una societat fracturada i
incoherent.” **Richard Florida.***

Una ciutat sostenible és una ciutat innovadora i creativa. Una ciutat que aposta per la innovació democràtica amb la creació de nous drets. Per la innovació lligada a la creativitat. Per pensar bé per crear bé. És una ciutat atractiva per a emprenedors, investigadors i empreses vinculades a la innovació i a les noves tecnologies. I també una ciutat que potencia tot allò del que ens sentim orgullosos i en el que som bons, que és molt, convençuts que el talent floreix a les ciutats, creant les condicions perquè cap bona idea es quedi sense suport per portar-la avant.

La veritat és que, en els últims anys, a València ha faltat impuls a l'esperit emprenedor i a la innovació. Les administracions públiques locals no han recolzat a les persones i empreses amb idees i iniciatives. D'altra banda, els projectes impulsats per ells mateixos, com els grans esdeveniments (Copa Amèrica, Fórmula 1, etc), podrien haver tingut un efecte positiu en aquest àmbit. No obstant això, han estat totalment desaprovechats a causa de la incapacitat per part de les administracions locals d'optimitzar les sinergies i oportunitats que presentaven aquests esdeveniments esportius per crear treball i atreure inversió en sectors més enllà de l'obvi i l'èfimer: l'hostaleria i el turisme.

Els grans esdeveniments són la millor demostració que aquest equip de govern no està preparat per assumir els reptes d'una gran ciutat del segle XXI.

Des del Grup Municipal Socialista hem procurat en aquests quatre anys escoltar i donar suport, en la mesura de les nostres possibilitats, als col·lectius creadors i emprenedors d'aquesta ciutat, com els dissenyadors, les universitats, representants del sector audiovisual, artistes, etc.

Aquest suport s'ha materialitzat en trobades en què hem escoltat les seves reivindicacions i en iniciatives polítiques, des de mocions fins a gestions amb altres administracions, per intentar convertir-les en realitat. En aquesta línia estem impulsant la creació d'un centre de disseny, fruit de

les converses mantingudes amb alguns dels més destacats representants d'aquest sector.

Llum nova sobre ciutats de sempre

Amb la idea donar a conèixer les nostres propostes per a la ciutat i propiciar un debat enriquidor entorn d'elles, vam promoure la Primera Conferència Internacional sobre Nova Cultura Urbana a i les jornades sobre la Ciutat i Innovació on es va presentar el projecte Cinc_VLC.

En el primer trimestre de 2008 organitzem, en col·laboració amb SEPES, la Primera Conferència Internacional sobre Nova Cultura Urbana en què set ponents de primera fila van debatre i van reflexionar entorn de la nova visió de la ciutat a la llum de la profunda transformació de la nostra societat.

Jeremy Rifkin, una de les personalitats intel·lectuals de major reconeixement a EUA i Europa, va oferir la seva visió sobre les relacions entre la ciutat i el medi ambient, una vegada que la lluita contra el canvi climàtic s'ha convertit en una prioritat global inajornable. Jaime Alejandro i Marcos Vaquer van exposar les línies bàsiques de dues eines engegades pel Govern d'Espanya per a la gestió de les noves ciutats, l'Estratègia Espanyola per al Medi ambient Urbà i l'Atlas Estadístic de les Àrees Urbanes d'Espanya. Dos exponents del pensament urbà en temps de la modernitat líquida, Josep Vicent Boira i José Miguel Iribas, van incidir en la ineficàcia de les demarcacions administratives convencionals enfront de la incontestable continuïtat del territori. Radicat a Londres i amb més de vint-i-cinc projectes a tot el món, Alejandro Zaera va analitzar el paper de l'arquitectura i l'urbanisme en el començament de segle. Finalment, Richard Florida, va exposar les seves teories sobre la tecnologia, el talent i la tolerància a la ciutat, que s'han convertit en objecte de culte en països intel·lectualment tan seriosos com Alemanya.

Entre innovadors camina el joc

D'altra banda, el Grup Municipal Socialista va presentar a l'octubre de 2008 el projecte Cluster de la Innovació i la Creativitat CINC_VLC com a iniciativa capaç d'atreure el talent a la ciutat i convertir-la en un autèntic focus d'innovació, la posada de la qual de llarg va tenir lloc en l'última sessió de les jornades Ciutat i Innovació. L'objectiu era la recuperació del concepte de projecte urbà per a la ciutat caracteritzat pel paper estructural que li confereixen la seva posició, grandària, continguts i repercussions territorials; el seu caràcter de servei públic; el talent urbanístic que li aporta una imatge potent, el dinamisme econòmic dels sectors associats al talent i la captació de les excel·lències del lloc.

En aquestes jornades el regidor Vicente González Móstoles va impartir la conferència titulada Ciutats intel·ligents en la planificació urbana contemporània, en la qual va explicar com es pot incorporar el talent al desenvolupament i el creixement de les ciutats.

A través de la taula rodona titulada Parcs tecnològics i clusters urbans en l'experiència comparada, vam conèixer les experiències de Barcelona, les Illes Balears, Bilbao i Saragossa com a sistemes urbans d'innovació promoguts des d'instàncies públiques i en els quals s'actua sobre el territori per dotar-ho d'activitats d'alt valor afegit.

En la taula rodona Ciutat i innovació: dèficits i oportunitats a la ciutat de València, diferents experts representants d'instituts, universitats i altres entitats van abordar qüestions com la base econòmica urbana, el sistema d'innovació de València i la relació entre capital humà i innovació, entre ciutat i qualitat de vida, i entre disseny i ciutat.

La presentació del CINC_VLC va ser el colofó de la trobada. Amb aquesta iniciativa, el Grup Municipal Socialista reprenia la idea clàssica de la ciutat com a espai de negoci, reorientant àrees de creixement i generant

una ciutat productiva associada als sectors puixants de l'economia, basats en la innovació i la creativitat. Així es plasmava el compromís adquirit el programa electoral de destinar una zona de la ciutat a l'atracció del talent i del coneixement i com a base d'empreses i instituts innovadors. Així mateix, materialitzava el concepte de clúster proposat com a projecte urbà de futur pel Grup Municipal Socialista en una de les al·legacions que va presentar a la revisió del Pla General d'Ordenació Urbana.

La proposta suposava l'actuació sobre els 780.000 metres quadrats de sòl que ocupa en l'actualitat la Zona d'Activitats Logístiques del Port de València, que posseeix la pitjor qualificació paisatgística del PGOU i encara es trobava sense ús. La iniciativa preveia la regeneració paisatgística de l'horta en els 240.000 metres quadrats de la ZAL situada a l'oest de l'Autopista del Saler CV-500. Els altres 540.000 m² de sòl situats entre l'autopista i el port constitueixen l'espai principal de CINC_VLC, que estaria creuat de nord a sud en la seva part central per una línia de metro en superfície amb tres parades que perllongaria la Línia 2. El 93'7% d'aquesta superfície, 505.265 m² de sòl, constituïria un gran parc. Els 34.735m² de sòl restant estarien destinats a acollir les edificacions.

Els edificis s'assentarien sobre tres nivells de plataformes superposades. Les primeres cinc plataformes s'aixecaran a una cota de sis metres; les següents cinc, a una cota de dotze metres; i les cinc últimes, a una cota de 18 metres. En total, la proposta preveia una edificabilitat de 387.954 metres quadrats de sostre, dels quals 116.565 m² quedarien lliures en les plataformes i 287.830 m² es reservarien per a l'edificació d'usos mixts.

L'espai disponible per la superposició de les plataformes es tancaria per acollir oferta d'ensenyament i especialització professional, serveis a empreses (finançament, assessoria, consultoria, màrqueting), empreses intensives en coneixement (departaments de R+D, empreses creatives, seus corporatives) i activitats d'investigació, desenvolupament i innovació

(departaments universitaris, instituts tecnològics, laboratoris en els quals testar innovacions). Tindria també espais multiusos, àrees d'informació turística, comerç, espais expositius i per a les arts escèniques, etc. Sobre elles, diversos edificis singulars acollirien usos mixts com a oficines, hotels, habitatges i zones comercials. La zona quedarà culminada al sud amb una grada natural i una passarel·la per als vianants que ho uniria amb l'altra riba de la nova llera del riu Turia.

Així mateix, CINC_VLC enllaçava al sud amb un altre de projectes urbans presentats pel Grup Municipal Socialista com a al·legació a la revisió del PGOU: la remodelació del tram final de la nova llera com a parc aquàtic fins a arribar al pont de l'Autovia d'Alacant i com a parc esportiu fins a l'altura de la Torre.

En definitiva, CINC_VLC aspirava a ser un projecte urbà amb barreja d'usos, prevalent els terciaris d'alt valor afegit; amb una trama de plataformes i edificis en altura que revaloritzessin el front marítim i que, alhora, rescatessin l'horitzó marítim per als seus usuaris; que permetés l'alliberament del sòl i la seva adequació mitjançant la restauració paisatgística i que incorporés la potencialitat del llit del riu com a àrea esportiva. També retornaria oxigen a la zona i el seu gran parc augmentaria la qualitat de l'entrada a València per la carretera del Saler.

El talent ya està aquí

D'altra banda, i tenint en compte que la Comunitat Valenciana, i més concretament València, ha estat i és un viver de professionals del disseny, vam proposar, la creació d'un Centre de Disseny València.

Des del Grup Municipal Socialista hem estat treballant conjuntament amb els dissenyadors, especialment amb el nostre benivolgut Paco Bascu-

ñan, per impulsar un centre de disseny capaç de coordinar el coneixement i aprenentatge de l'Escola d'Art i Superior de Disseny de València, aglutinar als professionals per potenciar i posar en valor la seva experiència. Es tractaria també d'elaborar plans estratègics de promoció del disseny, difondre la importància del disseny en els mitjans empresarials i promocionar als dissenyadors valencians a Espanya i a nivell internacional. En definitiva, de contribuir al fet que el disseny es converteixi en catalitzador de nou talent i de l'aplicació de noves tecnologies.

Per a nosaltres aquesta actuació havia de ser prioritària i fruit del consens amb els sectors implicats i en definitiva amb tota la societat, per les repercussions positives per al teixit social i productiu, i perquè es tracta d'un sector que aportaria prestigi nacional i internacional a la nostra ciutat, i perquè, bé és reconèixer-ho, som bons en la matèria.

Quant a la possible ubicació del centre, vam proposar tres localitzacions, totes elles a Ciutat Vella, que podrien generar efectes positius revitalitzant el teixit social i productiu d'aquestes zones històriques. El finançament podria ser similar a l'acordada pel Centri de Disseny de Barcelona, finançant-se el 75% amb fons de la Generalitat Valenciana i el 25% amb fons de l'Ajuntament de València.

Qualitat de vida en temps de crisi

L'11 i 12 de novembre de 2010 es va celebrar a València el Primer Fòrum sobre Innovació, Economia i Qualitat de Vida, organitzat per l'associació CVIDA. És aquesta una associació que integra a empreses, associacions empresarials, professionals i ciutadans compromesos amb la innovació al servei de la millora de la qualitat de vida i compta amb el suport de l'Institut de Biomecànica de València. Les seves conclusions ens permetien constatar alguna cosa que sembla evident: "vivim temps d'incertesa en els

quals el model d'èxit que ha servit de referència empresarial, econòmica i social està en crisi.”

Els socialistes sabem que la crisi econòmica internacional en la qual vivim està posant de manifest la necessitat d'alternatives al model actual de desenvolupament socioeconòmic. Aquest model és en gran mesura responsable de la crisi ambiental i social que afecta al nostre món, de manera que la sostenibilitat econòmica, social i ambiental de la nostra societat es veu profundament amenaçada.

Així, la qualitat de vida de les persones dins de les condicions que marca la sostenibilitat en un sentit global és un dels principals reptes al fet que s'enfronta aquesta societat. Especialment a les ciutats on, com recull el eurobarometer (REF), les condicions de vida són cada vegada més severes. València no és aliena a aquesta realitat que de no actuar pot empitjorar.

Les dificultats que hem d'afrontar a curt termini són molt serioses, molt més ho són les que encara estan per manifestar-se amb tota la seva intensitat, entre les quals destaquen les relacionades amb:

- El canvi demogràfic i els costos que requerirà l'atenció socio sanitària d'una població que envelleix al mateix temps que es redueix el nombre de contribuents laboralment actius.
- El canvi climàtic i la necessitat de modificar els hàbits de vida i consum, i les maneres de producció i transport.
- Els desequilibris socials provocats per la globalització, el seu impacte sobre l'ocupació i la tendència a la polarització i a l'exclusió social.

Determinades amenaces vénen donades pels canvis demogràfic i climàtic. Unes altres pels canvis que introdueix la globalització, el volum i valor

creixent dels béns i serveis per al manteniment i la millora de la salut i el benestar. Si a això afegim les característiques de la Comunitat Valenciana com a productora d'una gran varietat de béns i serveis dirigits a les persones i lloc amb reputació per oferir magnífiques condicions de vida, ens trobem amb una situació complexa en la qual s'ha de:

- Avançar en reformes que permetin afrontar en el curt, mitjà i llarg termini els reptes que inexcusablement ha d'afrontar la Comunitat Valenciana.
- Involucrar a tots els agents socials i econòmics en la construcció d'una economia de la qualitat de vida al seu territori i, en particular, a la ciutat de València.

València com a ciutat té l'oportunitat de liderar aquesta nova economia tant per les seves fortaleces com per iniciatives ja empreses, sempre que s'enfronte amb fermesa als problemes que s'estan produint, com els dèficits dotacionals, la desocupació, la pobresa, el soroll, o la contaminació.

València en l'encreuament.

Com a enclavament mediterrani, València està encara a temps d'escollir el camí de mantenir les condicions que permetin fer bandera de la qualitat de vida, convertint-se en un referent pel benestar sostenible dels seus ciutadans al mateix temps que presenta el millor aparador per als productes i serveis de les seves empreses, com a motor de desenvolupament socioeconòmic. La nostra ciutat pot convertir els béns i serveis que disposa en autèntics recursos per a la qualitat de vida. La innovació orientada a les persones és també una via molt potent per crear riquesa econòmica, en la mesura que permet impregnar aquests béns i serveis de les característiques d'un saber viure avançat i generar amb això una oferta diferenciada, competitiva, atractiva i de valor per a la resta del món.

Aquest nou model es pot construir sota el paraigua de l'Agenda 21 coordinant iniciatives existents, com les xarxes de ciutats saludables i sostenibles a les quals València pertany, o aprofitant la recent distinció atorgada a València com a Ciutat de la Ciència i la Innovació. Amb ella, el Ministeri de Ciència i Innovació, reconeixia el "important esforç i compromís que ha vingut exercint amb la R+D+i la capital valenciana, així com la seva contribució des de l'esfera local al canvi de model productiu", a través dels projectes duts a terme pel Fons Estatal per a l'Ocupació i la Sostenibilitat Local. Tal distinció posava també de manifest els bons resultats de la col·laboració entre administracions i permet que la nostra ciutat pugui adquirir un lloc protagonista a la Xarxa de Ciutats de la Ciència i la Innovació, fent valer no només el seu potent i dinàmic teixit social, empresarial i científicotècnic, sinó també com el seu enclavament natural, oferta cultural i clima.

Però puntualitzem: introduir les reformes en una adreça correcta requereix d'un eix vertebrador com pot ser la qualitat de vida sostenible de les persones que permeti el treball conjunt dels diferents agents, protagonistes necessaris dels processos d'innovació en l'economia de la qualitat de vida. Ens referim als ciutadans, els professionals, els centres de R+D i les empreses, amb l'impuls decidit de l'Ajuntament concertat amb altres administracions públiques, incloent les que componen l'àrea metropolitana.

El que es planteja no és ni més ni menys que participar activament en la nova estratègia definida per l'acord de Lisboa de 2000, mitjançant el qual la Unió Europea situava el desenvolupament econòmic sobre els eixos centrals del coneixement i la sostenibilitat. L'estratègia lisboeta reclamava de les pròpies empreses la participació activa en aquest procés, convidant-les a redefinir estratègies i models de gestió amb criteris socialment responsables.

Es tracta, en definitiva, d'orientar la innovació i l'economia des d'un enfocament diferent que permeti el desenvolupament de les persones i garanteixi la seva qualitat de vida com a membres d'una societat avançada,

a més d'ambiental i econòmicament sostenible.

Una ciutat innovadora haurà d'abraçar aquest principi, el de la qualitat de vida de les persones. Per a això haurà de ser capaç d'acollir el talent, la intel·ligència. Potser es tracte del que diu la revista britànica *The Economist*, definint-se a si mateixa: com una publicació que neix l'any 1843 "per participar en el dur combat entre la intel·ligència, que impulsa sempre cap a davant, i una fútil i poregosa ignorància, que impedeix el nostre progrés".

*Manifestació a favor de la Llei de Dependència.
Desembre de 2010.*

11

Una gran Conversa

“Les ciutats són un conjunt de moltes coses: memòries, desitjos, signes d’un llenguatge; són llocs de barata, com expliquen tots els llibres d’història de l’economia, però aquests intercanvis no ho són només de mercaderies, són també intercanvis de paraules, de desitjos, de records.” Italo Calvino.

“És ara quan la ciutat ens conté més savis, però també més vulnerables, ara, com diu Zygmunt Bauman, quan nostra llibertat d'autocreació mai havia aconseguit un abast tan extraordinari, emocionant i temible al mateix temps, ara quan s'han acabat tantes certeses, quan tantes institucions creades en el temps mostren les seues debilitats, és el temps de fer de les nostres ciutats, sempre en construcció, sempre inacabades, com a nostres vides, una obra col·lectiva, per al bon viure, per a la vida digna. La ciutat apareix així, com el lloc del coneixement, en disposició per rebutjar la ignorància, font d'arbitrarietat, desigualtat, injustícia i dominació, la ciutat que dota a la seva ciutadania d'eines per a la seva realització personal, per donar vida al seu talent, per posar els talents a la disposició d'aquesta obra col·lectiva.” Carmen Alborch. “La ciudad y la vida”

El grup municipal socialista ha estat al carrer, ha recorregut els barris i ha parlat amb tots aquells que ens han volgut transmetre els seus problemes, els seus anhels i les seves esperances. Hem procurat ser conseqüents amb una una necessitat enunciativa i reiterada per ja en la campanya electoral de 2007, quan la llavors candidata i després portaveu municipal reiterava que “València té una gran conversa pendent”, des del convenciment que el diàleg és acció i construcció de consensos per tornar a l'acció. Al llarg d'aquests quatre anys hem mantingut viu aquest propòsit conversant amb veïns, amb comerciants, amb dependents, amb pares i mares, amb professors, amb artistes, amb la gent gran, amb associacions, amb experts, amb empresaris i sindicats, amb professionals, emprenedors, urbanistes

On les coses passen

Les coses succeeixen en molts espais i cap ens és aliè, estar al carrer per escoltar és assistir a jornades, conferències, mercats, facultats, col·legis, desfilades, hospitals, despatxos, empreses, llibreries, concentracions, manifestacions, a les xarxes socials o a les festes populars, allí on es desenvolupa la vida, allí on hi ha espai públic, on escoltar les necessitats, les mancances i

també les idees i les propostes que atendre, els llocs on les coses succeeixen.

En la mesura que des de l'oposició es pot promoure aquesta gran conversa, hem tingut clar que no podíem fer-ho només a l'Ajuntament, en la institució. Per això hem procurat assentar les nostres iniciatives en el reconeixement in situ de les situacions que denunciem o pretenem canviar i en la relació amb els seus protagonistes, veïns d'un o un altre barri de la nostra ciutat. Hem volgut estar on les coses succeeixen. En aquesta línia, ja al gener de 2007, abans de la campanya electoral, la candidata socialista a l'alcaldia va visitar en companyia dels veïns de Torrefiel la vora urbana de la ronda nord del barri, per conèixer les seves reivindicacions i comprovar que les parcel·les que el PGOU reservava para gairebé 100.000 m2 de nous jardins eren solars plens d'enderrocs. També llavors va escoltar les protestes dels pares i mares del col·legi Antonio Machado perquè el centre estava pendent d'una ampliació i no compta amb les instal·lacions necessàries per albergar a tots els escolars.

Tres anys després, regidors, militants i representants veïnals i del ampa del col·legi, vam tornar a recórrer en Torrefiel el mateix espai para constatar amb ells i elles que si ben els dos jardins havien estat fets, per fi, amb fons del Govern d'Espanya, tot el que depenia de la Generalitat o l'Ajuntament, seguia sense fer-se. Tant l'ampliació del col·legi com la urbanització del carrer Riu Bidasoa continuaven pendents tres anys més tard. Era necessari denunciar-ho i seguir lluitant per això. Era necessari seguir parlant.

Al maig de 2009 vam estar també en Torrefiel repartint plantes amb els veïns de la zona Gayano Lluch i Marco Merenciano, per reclamar la construcció d'un jardí interior, previst des de fa 20 anys i la parcel·la dels quals era només un solar abandonat. Ni les propostes socialistes de finançar la seva construcció amb càrrec als Fons Zapatero o al Pla Confiança, ni la reiterada petició dels veïns i de l'Agrupació Musical Gayano Lluch, que oferia realitzar allí concerts, han vençut la resistència del govern municipal. Era

una bona mostra de la València dual, vam dir llavors i, lamentablement, podríem repetir-ho ara.

També és exemple de la ciutat dual el barri de la Llum, on acudim per explicar la presentació d'una moció al ple municipal proposant l'elaboració d'un pla d'actuació integral (PAI) per al barri que, en un termini de quatre anys i amb una inversió de 8.750.000 euros, contempla la construcció de 9 equipaments a la zona. Set d'ells, gens menys, estaven pendents des de l'aprovació del Pla General d'Ordenació Urbana en 1988.

I no és menor mostra dels desequilibris existents l'entorn dels carrers Soria- Sant Vicente Màrtir, en Sant Marcelino, on els veïns van recollir signatures a la tardor de 2010 per exigir la seva urbanització. Els socialistes acudim a la zona i abordem sobre el terreny els problemes existents, entre ells el que provocava una preocupació més immediata era el focus d'insalubritat i contaminació generat per unes naus abandonades, així com l'existència de dos taps urbanístics, i plantegem amb ells la presentació d'una moció a l'Ajuntament.

Aquest ha estat el nostre estil de llarg a llarg de la ciutat, del municipi. Així vam voler testimoniar-ho res més començar el mandat desplaçant-nos a l'extrem sud de la ciutat i portem als veïns del barri de San Isidro nostra proposta de soterrament de l'estació i les vies del metre, de construcció d'un aparcament subterrani i un parc de 76.000 m2.

Hem volgut evidenciar in situ les manques de la ciutat i els compromisos pendents amb els seus habitants. Per això vam ser a l'espectacular Ciutat de les Arts i les Ciències per constatar sobre el terreny l'abandó del seu entorn proper, on no només continuava el risc d'una inundació, donat el retard del col·lector nord, sinó que a pesar que els promotors van pagar en 2004 a l'Ajuntament gairebé 3 milions d'euros per l'ajardinament, 4 anys després continuava pendent aquesta obra. I denunciem als peus de

l'històric palmerar de l'avinguda Regne de València la despreocupació del govern popular per les palmeres allí existents des de 1915, transplantades sense garantia de no sofrir danys irreversibles. Al barri La Torre vam poder comprovar la desídia, tant autonòmica com a municipal, amb Sociópolis, que va ser una promoció urbanística i d'habitatge anunciat a so de bombo i platerets per la Generalitat. Allí denunciem que, malgrat el conveni signat entre aquestes administracions i el Govern espanyol al desembre de 2007, la Generalitat reté sòl suficient per construir 2.000 habitatges de promoció pública i generar 6.000 ocupacions, i vam proposar la construcció d'1.100 apartaments de lloguer per a joves, majors i discapacitats.

En la Xerea reivindiquem el compliment de compromisos incomplits, com la construcció d'habitatges protegits en un solar oblidat més del centre històric i d'aparcament subterrani on hi ha tanta manca d'aparcaments. I en Algirós, vam recórrer la zona afectada pel Programa d'Actuació Integrada de Guillem d'Anglesola, un cas com hi ha cinquanta similars a la ciutat, perquè des de fa 18 anys seguia pendent d'execució el PAI i sense completar el bulevard que hauria d'unir el Jardí d'Aiora i l'avinguda del Port.

Amb altres eixides, hem volgut posar en evidència l'incompliment de compromisos a través d'una de les petjades més flagrants, com són les tanques i cartells anunciant obres que no es fan. Aquestes imatges publicitàries són testimonis silenciosos de la paràlisi d'inversions com el centre de Salut de Orriols, l'aparcament de l'Hospital Arnau de Vilanova, el Centre de Salut Benimaclet II, l'Institut de Patraix, l'Escola Oficial d'Idiomes, l'ampliació de l'IES Jordi de Sant Jordi, el centre cultural Rambleta o l'aparcament de Jardí d'Aiora, entre altres obres pendents que no hem deixat de denunciar.

La lluita per la qualitat de l'ensenyament públic a València ha estat una constant per als socialistes en aquest mandat. Per això molts dels nostres desplaçaments a barris han tingut per objecte veure l'estat dels equipa-

ments escolars i parlar amb pares, mares i responsables de centres. Per això hem estat en els col·legis Rafael Altamira, del barri de la Llum; Ciutat de l'Artista Faller, en Ciutat Fallera; Max Aub, en Zaidia; Barcia Goyanes, en Nou Moles; Santa Teresa, en El Carmen; Prens de Montañana, a Ciutat de les Ciències, o Fernando de los Rios, en Malilla, entre uns altres. També ens hem desplaçat per mostrar els buits existents. Per exemple, al maig de 2009 vam tornar a Benicalap per denunciar que la parcel·la de 20.000 m² on feia 5 anys havíem reclamat la construcció d'un col·legi i un institut seguia sent un solar buit on ara creixia vegetació salvatge. Era una mostra més de la ciutat on els habitatges dels barris nous s'han construït de pressa, però no així els equipaments públics que han d'acompanyar-les, com expliquem amb detall en els capítols dedicats a la ciutat habitable, o La ciutat educadora. Al final, molt prop d'allí, es construiria una escola infantil, però no amb càrrec als pressupostos de la Generalitat, sinó als fons del Govern d'Espanya.

No hem descurat les pedanies, assumint les reivindicacions veïnals. En ocasions, ens hem sumat a aquestes in situ, com en el cas del parc públic de Benifaraig, pendent des del Pla General de 1988; o en les reclamacions d'instal·lacions esportives i millors comunicacions per a Forn de Alcedo; o en les demandes d'igualtat de les dones del Palmar.

Amb qui té res a dir

Hem eixit al carrer també per sumar-nos a les exigències de col·lectius específics. Hem estat al costat dels dependents i les seves famílies per reivindicar l'aplicació de la Llei d'Autonomia Personal. Aquesta va ser la raó per la qual sortim a repartir díptics informatius sobre la llei pel mercadet de Benimaclet dels divendres i per la qual hem estat en les concentracions convocades per la Plataforma. Així ha estat des que comencem a detectar la complicitat de l'Ajuntament amb la Generalitat en la obstaculització de

la seua posada en marxa, amb el consegüent perjudici per a centenars de famílies en alguns casos en situacions dramàtiques, com expliquem en "Ciutat més humana i cuidadora". També en aquest capítol ens referim a les relacions del Grup Socialista amb els Familiars de Malalts d'Alzheimer, l'Associació Parkinson de València o la Plataforma per la Salut Mental, els organitzadors de la Fira de la Primavera, o Aixec, la seu de la qual i centre de dia visitem amb deteniment al barri del Cabanyal.

Hem reivindicat les inversions a la ciutat del Govern de la nació en la visita a les obres realitzades amb fons del Pla I al costat del delegat del Govern. Vam recórrer les obres de pavimentació dels carrers Sagni i Garrigues, així com a les obres de condicionament i construcció de mitgera de l'Àvinguda Peris i Valero. Denunciem llavors el amagament sistemàtic d'aquestes inversions pel govern de Rita Barberá, posant en valor la necessitat del diàleg, la col·laboració entre administracions i la lleialtat institucional.

Per apropar les inversions del Govern a les necessitats dels barris, vam engegar la web arreglamibarrío.com. Volíem fomentar la participació ciutadana i que els veïns i veïnes de València proposessin projectes que, a més de generar ocupació, milloraren la qualitat de vida dels seus barris i pogueren optar al finançament previst en el Fons Estatal d'Inversió Local, implantat pel Govern i dotat amb 141 milions d'euros per a la ciutat. Es van registrar més de 300 propostes, moltes de les quals es van incorporar al centenar de projectes que aportem en el ple extraordinari convocat a iniciativa nostra. Lamentablement, aquí la conversa va ser curta, perquè el govern municipal va desestimar en bloc la nostra iniciativa.

Amb el mateix objectiu ens reunim amb la Federació d'Associacions de Veïns de València, la qual cosa ens va permetre constatar l'àmplia coincidència del grup municipal amb la Federació respecte de la destinació dels 141 milions del Fons d'Inversió Local, respecte a la necessitat de reequipar els barris i aconseguir una millora urbana que atengui a les necessitats que

estan diversificades per la ciutat, tals com la construcció d'escoles infantils i realització d'obres de millora en col·legis; la recuperació de patrimoni en els centres històrics; la rehabilitació d'edificis per a equipaments públics; la recuperació de l'espai públic a través de, entre altres mesures, l'ampliació de voreres i la plantació de nou arbrat; i la construcció de nous equipaments en tots els barris.

Prèviament a la presentació en ple del nostre Pla de l'Habitatge, ens reunim també amb la federació veïnal, així com amb representants de la Confederació de AAVV de la Comunitat i del Consell de la Joventut, per fer-se partícips de les nostres propostes. La relació amb la Federació de Veïns ha estat fluïda al llarg del mandat, fins i tot referent al recurs interposat pel grup socialista sobre l'operació urbanística del vell Mestalla, les converses amb el València SAD i el compromís del grup municipal d'informar sobre les possibles negociacions i la presentació d'un nou projecte per part del club de futbol.

Per contra, un exemple de total falta de diàleg és l'adoptada per la Generalitat i l'Ajuntament amb l'Associació de Mates del Metre 3 de juliol, a la qual se li ha arribat a denegar el permís municipal per celebrar a la plaça de la Verge el tercer aniversari. La nostra relació amb ells ha estat constant, assistint a la majoria dels actes per ells convocats i contribuint a portar la seva veu als plens municipals, contrarestant la pretensió d'invisibilitat d'aquest col·lectiu adoptada pels dirigents populars. Tots els anys hem presentat propostes perquè foren ateses les seves demandes per la Generalitat i l'Ajuntament, hem compartit el seu dolor en les concentracions que cada mes posen en relleu les seves justes reivindicacions.

Hem dialogat i canalitzat alguna de les seves propostes, en aplicació dels Fons del Govern de la Nació, amb la Fundació Un Mar Sense Barreres, amb la finalitat de contribuir a eliminar les barreres físiques, socials o culturals i generar un entorn i accés normalitzat al món nàutic, contribuint a fomentar

la igualtat de tota la ciutadania en aquest àmbit, tant per a la pràctica de l'esport, l'oci i, fonamentalment, a l'ocupació.

Hem estat al costat dels vius i dels morts. No hi ha una bona conversa sense memòria històrica. Per això hem estat en els enterraments de les Roses 14 i 15, perquè han estat aquí, en el cementiri València. I hem acudit a acomiadar a grans dones de la nostra cultura que s'han anat aquests anys, com Matilde Salvador i María Beneyto i el nostre benvolgut amic Luís García Berlanga.

I hem compartit sense complexos les grans festes i celebracions dels valencians. En les Falles, per descomptat, de les quals som part, com expliquem en el capítol Una ciutat culta i reivindicant un "Congrés faller", mitjançant el qual el "món faller" puga decidir sobre dates de celebració de la festa i altres matèries de gran interès. Però també en la festivitat de la Verge dels Desemparats, amb els Amics del Corpus i en els altars de Sant Vicent, desfilant en la Setmana Santa Marinera o participant en la processó del Sant Crist del Palmar i amb la Verge del Carmen. El que no ens ha impedit mantenir excel·lents relacions amb el Centre Cultural Islàmic de València, la seu del qual en Orriols hem visitat per conèixer de primera mà les múltiples activitats que realitzen i com estan integrats en la societat valenciana.

Hem compartit la passió pels llibres, en nombroses presentacions de llibres valencians, escoltant o intervenint, i vivint intensament la Fira del Llibre de València, des de la primera, al maig de 2008, en la qual va intervenir la portaveu socialista i va lamentar la pèrdua per part de l'Ajuntament de 123.000 € per a compres de llibres al no participar en la convocatòria d'ajudes de l'Estat i la Generalitat, l'última, sempre participant en la presentació d'algun llibre.

I hem compartit també la passió pel progrés, reunint-nos amb els

representants dels empresaris i dels treballadors a la ciutat, com quan al novembre de 2008 vam estar amb una vintena d'agents del sector turístic de la Cambra de comerç de València, o quan hem participat en les convocatòries de les dones empresàries i professionals, o quan hem recolzat, en fi, als sindicats de la ciutat per impulsar el Pacte per l'Ocupació.

També hem participat durant els anys 2008, 2009 i 2010 en la presentació a València de el "Informe sobre la Democràcia a Espanya" de la Fundació Alternatives, informes que estudien i avaluen l'estat de la democràcia al nostre país, des dels mitjans de comunicació, al poder judicial, passant per les estratègies dels partits polítics o la participació ciutadana. En totes aquestes ocasions hem pogut constatar com la qualitat de la democràcia a la Comunitat Valenciana ha anat deteriorant-se, la transcendència de la trucada "trama Gürtel", amb el processament d'alts càrrecs del Partit Popular, inclòs el propi President de la Generalitat, l'anomenada "estratègia de la crispació" portada fins al límit en la nostra Comunitat i a la nostra ciutat, la importància dels Ajuntaments per a l'enfortiment i la qualitat democràtica, la necessitat d'una major i millor participació ciutadana, de tot això hem parlat en profunditat amb els nostres amics de la Fundació Alternatives.

També hem participat durant els anys 2008, 2009 i 2010 en la presentació a València de el "Informe sobre la Democràcia a Espanya" de la Fundació Alternatives, informes que estudien i avaluen l'estat de la democràcia al nostre país, des dels mitjans de comunicació, al poder judicial, passant per les estratègies dels partits polítics o la participació ciutadana. En totes aquestes ocasions hem pogut constatar com la qualitat de la democràcia a la Comunitat Valenciana ha anat deteriorant-se, la transcendència de la anomenada "trama Gürtel", amb el processament d'alts càrrecs del Partit Popular, inclòs el propi President de la Generalitat, l'anomenada "estratègia de la crispació" portada fins al límit en la nostra Comunitat i a la nostra ciutat, la importància dels Ajuntaments per a l'enfortiment i la qualitat democràtica, la necessitat d'una major i millor participació ciutadana, de

tot això hem parlat en profunditat amb els nostres amics de la Fundació Alternatives.

Si important ha sigut reflexionar sobre a democràcia, no hem oblidat la reflexió sobre el dret i el "Estat de Dret", així hem participat en les interessants trobades propiciades pels nostres amics de l'Associació de Juristes Demòcrates, juntament amb advocats, jutges i fiscals; juristes de gran prestigi, assumptes com el recorregut administratiu i judicial del Cabanyal han estat objecte d'una detinguda atenció, sempre enriquidora.

La campanya més llarga de la democràcia

Des del Grup Municipal, hem participat directament en el que Jorge Alarte, secretari general dels socialistes valencians, ha cridat "la campanya més llarga de la democràcia" i que, pel que fa a nosaltres, ha suposat un ampli programa de visites d'una jornada a diferents districtes de la capital.

• Districte de L'Olivereta

Les visites van començar en el districte de L'Olivereta, amb la "idea de recórrer els districtes de la ciutat i fer-ho en diverses ocasions, recorrent tots els seus espais i posant en evidència les seves manques, l'existència de plans fum, com el de la Generalitat, i de plans que realment han generat ocupació, com el Fons Zapatero". En aquest sentit, en les nostres trobades amb AMPAS de col·legis de la zona, amb comerciants i associacions recordàvem que en l'Olivereta, el Fons Zapatero ha suposat una despesa inversora de 3.978.803 euros a través de cinc actuacions que han generat o ajudat a mantenir 71 ocupacions. A més de l'escola infantil, el fons ha permès rehabilitar dos habitatges municipals, renovar les voreres i calçades dels carrers Brasil i Francisco Moreno i executar el sanejament integral dels

barris de Tres Forques i de la Fuensanta. Sense oblidar que, així mateix, el Ministeri de Política Territorial ja havia aprovat el projecte de construcció del centre social Nou Moles, als carrers Burgos i Salvador Ferrandis Lluna, dins del Fons Estatal per a l'Ocupació i la Sostenibilitat Local del segon Pla E.

- Districte de Pla del Real

Encara que, en aparença, aquest districte universitari i residencial estiga ben dotat, en aquesta visita vam posar de manifest que Pla del Real manca d'alguns equipaments importants. És necessari un nou col·legi públic de primària, no existeix institut de secundària, fa falta un centre de salut i segueix pendent la creació d'un jardí al carrer de Rubén Darío. A més, malgrat la seva gran riquesa patrimonial, l'equip de govern municipal ha perpetrat en el districte greus atropellaments patrimonials, com les relatives a l'edifici de l'antiga Tabacalera la intervenció en el Jardí de Monforte, de les quals es parla en "Ciutat habitable". Al llarg del dia, es van celebrar reunions en la Universitat de València amb representants sindicals del Personal d'Administració i Serveis (PAS) i Personal Docent i Investigador (PDI) de la UV; a l'Hospital Clínic, amb el director gerent i amb la Junta de Personal de l'Hospital; així com amb representants d'associacions d'estudiants universitaris.

Visitem aquí 3 obres del Pla I en els Jardins de Viviers: Palacio Real, Centre de Gestió i Adopció d'Animals i Agència de Lectura. Vam posar de manifest que el Govern d'Espanya anava a invertir en el districte més de cinc milions durant 2009 i 2010 a través del primer i segon Pla E. A més, els fons estatals d'inversió local han finançat en aquest districte les mesures correctores contra la contaminació acústica dutes a terme en el Col·legi Públic Marquès del Turia, la supressió de barreres arquitectòniques en el Palau de la Música, la reforma dels Jardins de Monforte i la millora de l'eficiència dels semàfors de l'avinguda d'Aragó.

- Districte de Jesús

La tercera visita de proximitat va suposar trobades i reunions amb els responsables de les associacions de Veïns Sant Vicente i de Sant Marcelino; amb responsables, pares i mares dels col·legis en el CP Sara Fernández; amb representants del Centre de Jubilats i Pensionistes UDP La Zafranera i del Centre Social Senabre. També va haver-hi un recorregut per la zona comercial de Sant Marcelino i la Creu Coberta i una visita a la nova reguarda de la Policia Local.

El districte presenta greus manques escolars, seriosos problemes de mobilitat, falta de zones verdes i dèficit d'espai públic, malgrat la qual cosa l'equip de govern municipal del Partit Popular no ha inclòs cap inversió per a la zona als pressupostos d'aquest any. El Govern d'Espanya, en canvi, a més de les inversions en l'AVE, ha cedit a la Generalitat terrenys del Parc d'Artilleria per construir un col·legi i un institut que l'administració autonòmica segueix sense edificar i ha incrementat la reserva d'habitatge protegit fins a un 60% en els terrenys dels Parcs d'Artilleria i Enginyers, que seran finançades per l'Executiu central. A més, destina en el districte 7.240.980 euros per a inversió a través del Fons Estatal d'Inversió Local per a l'Ocupació del primer Pla I, per a la reducció contaminació acústica generada per la V-30; per a la creació d'un jardí al carrer Miguel Catalá Gomis de Sant Marcel·lí; per a un altre jardí al carrer Soria; per a millores en el Cementiri General; per a la renovació voreres i calçades en Hort de Senabre, i per a la construcció del camp de futbol de Campos Crespo. En conclusió, la inversió de 7.240.980 prevista en el fons estatal és deu vegades superior a la suma del pressupost municipal de 2010, el pressupost d'inversions de la Generalitat per 2010 i el pla del Consell.

- Districte de Extramurs

La visita va suposar al llarg del dia trobades i reunions amb l'Associació

Víctimes del Metre, la reunió amb directius, representants socials i personal de la Delegació Provincial de l'ONCE i una reunió amb representants dels comerços de la zona, a més d'una visita a l'IES Abastos on va tenir lloc una trobada amb professors, alumnes, pares i mares del centre.

El districte té greus problemes de mobilitat, la Roqueta és un barri garatge, una gran manca d'aparcaments i amb el trist rècord de ser el districte de major sinistralitat en el tràfic de València. Extramurs és un dels 10 districtes de la ciutat que tindran problemes d'escolarització el proper curs, especialment per incorporar als nous alumnes de 3 anys.

En Extramurs, a través dels fons estatals d'inversió local, el Govern ha destinat 8,9 milions entre 2009 i 2010. Amb aquests fons s'ha executat la instal·lació d'asfalt fonoabsorbent en la Gran Via de Ferran el Catòlic, la peatonalització del carrer Cervantes, la instal·lació esportiva de Arrancapins, la remodelació dels jardins històrics de Fernando el Catòlic i la instal·lació de semàfors per a invidents al carrer Marvá, a més de la rehabilitació de la Finca Roja amb un altre fons estatal. La inversió total del Govern d'Espanya en el districte durant aquests dos anys triplica la de l'Ajuntament i la Generalitat junts.

- Districte de L'Eixample

En aquest districte visitarem el Centre Municipal de Majors de Russafa, on ens reunirem amb la junta directiva, i el Mercat de Russafa, on ens reunirem amb la junta directiva de l'associació de venedors i amb la directiva de la Unió de Consumidors d'Espanya. A la seu de la Plataforma per Russafa, ens trobarem amb els seus representants i amb les AMPA i directors de centres educatius del districte. En el Sporting Club parlem amb els artistes i visitem el solar del futur col·legi públic Puerto Rico, per reunir-nos després amb l'Associació de Comerciants i Professionals de Russafa-Gran Via.

Denunciarem que els pressupostos municipals de 2010 no destinaven ni un euro d'inversió per al districte i els autonòmics, amb prou feines 440.040 euros per a la urbanització del carrer Puerto Rico, obra acollida en qual-sevol cas al conveni de rehabilitació signat amb el Govern. L'Ajuntament no ha iniciat la construcció de l'aparcament compromès, ni s'ha construït el centre social ni el centre de salut, igual que tampoc s'havia començat la construcció del nou Col·legi Públic Puerto Rico. Els fons estatals d'inversió local han destinat al districte més de 9 milions d'euros, que han servit per treure endavant projectes com la remodelació de façanes i cobertes del mercat de Russafa, la reurbanització del cas antic de Russafa, la remodelació de voreres i calçada del carrer Russafa, la construcció de la mitjana i el carril bici de l'avinguda Peris i Valer i la remodelació dels jardins històrics de la Gran Via. D'altra banda, gràcies a les infraestructures creades per l'arribada de l'AVE, els veïns de l'Eixample veuran soterrades les vies que incomunicaven els barris confrontants i gaudiran del gran pulmó verd en què es convertirà el Parc Central.

Així mateix, gràcies al conveni de rehabilitació entre Generalitat i Govern, en el qual el Govern aporta 9.904.564 euros, s'urbanitzaran carrers i es rehabilitaran 1.200 habitatges, encara que la falta d'execució del conveni per part de la Generalitat obliga a prorrogar-ho fins a 2013.

- Districte de Benimaclet

En Benimaclet, visitem les instal·lacions de la guarda de la Policia Local i vam recórrer els comerços de la zona, entre ells la històrica Llibreria La Traca i Alimentació Eusebi, regentat per Eusebi Vicente, president del Gremi Provincial de Carnissers i Xarcuters. Ens apropem als jardins de la Plaza Emili Beüt, finançats amb càrrec al Fons d'Inversió Local, per a continuació visitar el mercat extraordinari de Benimaclet i acabar amb una visita al Centre Municipal de Serveis Socials.

Enfront de la nul·la inversió de l'Ajuntament i als 248.560 de la Generalitat, el Govern d'Espanya ha destinat al districte 11.710.977 euros a través dels dos fons estatals. Gràcies a aquests, es remodelarà el poliesportiu, es construirà un edifici multiusos al costat del futur centre de salut de l'avinguda d'Alfauir, es reduirà la contaminació acústica del Col·legi Públic Benimaclet, s'eliminaran les barreres arquitectòniques en la Junta Municipal d'Exposició, s'enjardinaran les places Manuel Laguarda i Emili Beüt i Belenguer, s'abordarà el sanejament integral del barri i la Instal·lació Esportiva Elemental del carrer Ramón Asensio.

- Districte de Ciutat Vella

En aquesta setena visita de proximitat amb el secretari general dels Socialistes Valencians, va ser impossible mantenir la reunió prevista en l'Institut Luis Vives, perquè ho va prohibir el Consell en l'últim moment. Sí visitem, en canvi el Mercat Central, ARTEMUR i el Col·legi Art Major de la Seda per tancar la jornada amb una visita al Punt del Carmen, prèvia a la reunió final amb la militància del districte.

El Govern d'Espanya ha invertit a Ciutat Vella més de tretze milions d'euros, sense explicar les aportacions a la rehabilitació d'habitatges del Pla Estatal d'Habitatge. Amb el primer Pla Zapatero, s'han dut a terme catorze projectes, entre els quals destaquen la conservació de la façana de l'Ajuntament que recau a periodista Azzati, l'eliminació de barreres arquitectòniques en el museu de la ciutat, la rehabilitació de la Llotgeta del Mercat Central, la conservació de vials i mobiliari urbà en tot el districte i la reurbanització dels carrers Moratín, plaça Vicente Iborra, Garrigues, Sang, Bisbe, Monges de Santa Clara, Governador Vell, Murillo, Cavallers, plaça de Manises, Lauria, Correus, etc. A més, el Govern ha contribuït a la reforma del Mercat Central i la rehabilitació de la plaça Rodona.

A aquestes visites de Jorge Alarte amb la portaveu municipal als districtes

de la ciutat, van seguir unes altres amb el candidat a l'alcaldia, Joan Calabuig, que van ser recolzades així mateix pel Grup Municipal. La majoria de les visites s'han completat amb menjars de treball sectorials, que han reunit a representants socialistes amb més de 80 referents socials de diferents àmbits. De caràcter monogràfic, se celebrat esmorzars amb el món de l'esport, de l'urbanisme, del comerç, del disseny i la il·lustració, de la festa, de les cases regionals, de la cultura, de la cooperació i de l'assistència socio sanitària.

Converses esportives d'alt nivell

Esment a part mereixen les relacions establertes amb els dos grans clubs esportius de la ciutat de València. Els regidors del Grup Municipal Socialista acordarem retirar el recurs contenciós administratiu contra el nou planejament de Mestalla. Adoptem la decisió després que el València CF SAD manifestara per escrit la seva voluntat de renunciar formalment a l'ordenació urbanística detallada aprovada i, en conseqüència, davant el compromís de presentar a tràmit una nova ordenació urbanística per als terrenys de l'actual estadi del València. Les decisions van ser el resultat del procés de diàleg obert entre el club i el partit. El València CF SAD va canviar de posició comproment-se a renunciar formalment a l'ordenació de volums i usos actuals en l'ordenació dels terrenys de l'actual estadi. Per tant, l'ordenació a la qual els socialistes ens oposàvem deixava d'existir i era comprensible també que canviés la nostra sobre aquest tema.

Les bases per a una nova ordenació urbanística que va presentar el València suposen un important alliberament d'espai públic. La nova ordenació redueix el nombre de torres i augmenta la seva altura per alliberar més espai en superfície; suposa una clara millora de la qualitat urbana, mediambiental i paisatgística; i permet l'equilibri entre la població resident i els equipaments necessaris, en incrementar la superfície de les parcel·les

destinades a jardí i centre escolar i reduir el volum d'edificabilitat residencial. Al seu torn, els responsables del club es comprometen a plasmar la nova ordenació urbanística mitjançant la presentació d'un estudi de detall i "a sotmetre-la a consulta al Grup Municipal Socialista ...abans de sotmetre-la a tràmit a l'Ajuntament de València, a fi de conèixer el seu punt de vista i suggeriments i tractar d'aconseguir una entenimentat quant a la seva configuració, així com a establir una política de comunicació directa i transparent amb aquest Grup Municipal en tots els expedients futurs que afecten a ordenació i usos de les parcel·les de l'actual estadi".

Així mateix, el Grup Municipal Socialista va recolzar el conveni de col·laboració entre l'Ajuntament de València i el Llevant Unió Esportiva per a la reordenació urbanística dels terrenys sobre els quals se situa l'actual estadi Ciutat de València i per a la construcció d'un nou estadi, recolzant les legítimes accions del Llevant UD per sortir de la seva actual situació. El conveni preveu la modificació puntual del pla parcial de Orriols atorgant una edificabilitat màxima de 64.000 metres quadrats de sostre per a la parcel·la actualment ocupada per l'estadi i delimitada pels carrers Santiago Rusiñol, Sant Vicente de Paúl, Genoveva Torres i la Ronda Nord. Un terç de la superfície total serà per a ús terciari i un 30% de l'edificabilitat residencial per a habitatges de protecció pública. Es respecta l'equilibri rotacional de la zona, Així com que en l'àmbit el metre quadrat del sostre no superara el metre quadrat de sòl.

Conversar per governar d'una altra manera

El futur del municipalismo assenta moltes de les seves bases en la proximitat, en la flexibilitat i en la capacitat de concertació amb els diversos agents públics i privats. D'altra banda, en tota Europa la reflexió sobre la democràcia avançada s'afirma en el doble ancoratge de la participació i el compromís ciutadà i de la recerca de noves fórmules de govern, superadoras

dels vells hàbits i rigideses d'una administració vuitcentista. Doncs bé, el govern de Rita Barberá camina en la direcció contrària, tant respecte del protagonisme ciutadà com de la pretesa modernització de l'administració.

El govern del Partit Popular no ha sabut adequar-se a la ciutat real i metropolitana, amb les conseqüències negatives que aquest fet té, al no aprofitar tot el potencial econòmic, social i cultural d'una realitat de més d'un milió i mitjà d'habitants i més de quaranta poblacions. Tampoc ha estat capaç d'exercir la capitalitat de la Comunitat Valenciana, amb importants conseqüències negatives en el propi sistema de ciutats intern, en el d'Espanya i en el d'Europa.

Després de 20 anys de govern de la ciutat i 16 de govern autonòmic, consolidant un poder local que inclou les tres capitals de província i les tres diputacions, la dreta valenciana unida entorn del Partit Popular ha aconseguit ser hegemònica a la Comunitat.

Una estratègia com l'aquí exposada no podia deixar de tenir efectes en el que se sol entendre per massa crítica, en el teixit associatiu, moviment veïnal, sindicats, nous moviments socials, en els partits progressistes.

A la ciutat, les dificultats per articular discursos alternatius i crítics han estat cada vegada majors. En conseqüència, una tasca pendent és facilitar Canals perquè les energies disperses generadores de discursos alternatius i crítics, que les hi ha encara que constitueixen un ben escàs, puguin manifestar-se.

Creiem, humilment, que hem fet un bon treball. Sabem que tot és millorable, però obren en el nostre haver-hi nombroses propostes i iniciatives que, d'haver estat tingudes en compte per l'equip de govern, haurien millorat substancialment la vida dels valencians i les valencianes. Quin bona oposició si tingués bon govern!, parafrasejant el cèlebre Cantar de Mio Cid.

No podem permetre'ns malgastar cap esforç, cap energia, cap talent. Aquesta ciutat ens necessita a tots i totes. Per això segueix pendent la gran conversa que parlàvem al principi del capítol. Des de les nostres diferents responsabilitats, tenim el deure ètic de contribuir a canviar, a millorar l'educació, la cultura, el medi ambient, els espais públics i privats, la convivència, la igualtat, la justícia i la cohesió social, la qualitat dels serveis públics, la sostenibilitat.

València és una ciutat oberta, moderna i progressista que mereix un govern millor, capaç d'afrontar els reptes del present i el futur. València, com totes les societats avançades s'enfronta al repte de reinventar-se. La crisi ha posat de manifest les debilitats d'un sistema o model econòmic, social, polític i cultural. Aquest repte, els reptes als quals ens enfrontem no poden abordar-se des del pensament conservador, des del debilitament de la política i del públic.

La innovació ha de ser l'eix d'un nou model econòmic, que necessàriament siga de la societat en el seu conjunt, que exigeix un canvi cultural assentat en l'enfortiment dels valors que són senyals d'identitat dels socialistes, dels progressistes. Activar aquests valors exigeix una altra forma de governar, una altra forma d'entendre la política, perquè transformar una societat exigeix implicar a la totalitat de la ciutadania, integrar els sabers dels ciutadans i de les entitats creades per ells. Això és així, perquè com diu Daniel Innerarity "en les societats del coneixement, la informació i el coneixement són els grans assumptes del poder."

Necessitem una democràcia de la cooperació, del poder compartit. Necessitem institucionalitzar una democràcia reflexiva perquè el món, la societat complexa ho requereix per abordar aquesta complexitat en totes les seves dimensions. Necessitem una democràcia deliberativa mitjançant la qual construir un espai públic, noves vies de comunicació que ajuden a formar i transformar opinions, interessos i identitats. Necessitem, en fi, una

democràcia creativa, des de la innovació democràtica i cultural que poden propiciar els governs de les ciutats. Creativitat i innovació en plans estratègics aliens a la pura immediatesa, al curt espai de quatre anys de mandat.

Des de la cooperació, la reflexió, la deliberació i la creativitat necessitem una gran conversa que il·lumine una altra manera de governar. Els valencians i les valencianes d'avui, però sobretot els de demà, ho necessiten.

Una Ciutat
**Amb un
govern
transparent**

